

Giới thiệu Bà Xã, Sói Đến

Truyện Bà Xã, Sói Đến kể về cô gái tên Hường Khả Tĩnh và cuộc hôn lễ với nam nhân vật chính Quý Như Phong.

Phải chăng là do cô ép anh cưới? Hoặc có một lý do nào đó mà cô phải làm như vậy?

Cô dám trêu chọc người đàn ông khác trước mặt anh rồi để anh trừng phạt cô trên giường!!! Rồi lại kêu gào muốn anh thả cô đi sao?

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Sói Đến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Mở đầu

Trong phòng khách Quý gia.

Quý Như Phong 11 tuổi trông mắt nhìn cô bé Hường Khả Tĩnh đang ngây ngốc, giọng trầm thấp quát lên: “Này, khi nào thì cô về nhà?” Cậu còn muốn ra ngoài đánh bóng rổ với bạn nữa.

“Mẹ nói, hôm nay phải ở đây chờ mẹ, mẹ với dì đi ra ngoài mua đồ rồi.”

Hường Khả Tĩnh điềm đạm đáng yêu nhìn cậu, tính tình người anh trai này hình như không được tốt lắm, dường như rất hung dữ, làm cho người khác có cảm giác sợ hãi, nhưng mà mẹ nói, anh trai là người tốt, cho nên Hường Khả Tâm cũng yên tâm một chút.

“Cái gì? Tôi còn muốn ra ngoài chơi với bạn nữa!” Quý Như Phong vừa nghe nói như vậy, lập tức tức giận từ trên sofa nhảy dựng lên.

Nhìn Hường Khả Tĩnh trước mắt, chẳng lẽ muốn hắt ngòi chơi những trò chơi ngây thơ với cô sao.... Chơi với ngôi nhà gỗ sao?

“Anh.....” Cậu đột nhiên nhảy dựng lên gào thét, dọa Hường Khả Tĩnh sợ hãi, cô sợ hãi nhìn cậu mãi, hai mắt mở thật to, trông thật vô tội.

“Câm miệng!” Quý Như Phong bực mình đá ngã cái nhà mà cô cất công dùng từng miếng gỗ dựng lên, sau đó tức giận bỏ đi lên lầu.

“Hu hu.....Anh xấu.....” Hường Khả Tĩnh nhìn cái nhà gỗ mà mình vất vả lắp mới ghép thành, lập tức khóc lớn tiếng hơn, tiếng khóc của cô bé đã làm người làm chú ý.

Quý Như Phong vốn chuẩn bị rời đi, nhưng nhìn thấy người làm đi đến, nếu bọn họ nói với mẹ cậu biết, vậy cậu đừng mong ra ngoài chơi nữa.

Quý Như Phong nhanh chóng bịt miệng Hường Khả Tĩnh lại, không để cho cô khóc ra tiếng, rồi sau đó cười dụ dỗ cô: “Em gái Khả Tĩnh ngoan nha, ngôi nhà ngã rồi, anh trai sẽ ghép lại giúp em.”

Quý Như Phong đột nhiên thân thiết làm Hường Khả Tĩnh ngạc nhiên quên cả khóc, không ngừng gật đầu.

Những người làm vừa mới nhìn thấy liền hiểu rõ lẽ đi ra ngoài, lúc này Quý Như Phong mới chậm rãi buông tay ra.

Hường Khả Tĩnh về mặt ngây thơ mỉm cười, chờ đợi Quý Như Phong sửa ngôi nhà lại giúp cô.

Ai biết rằng Quý Như Phong bất mãn nhìn cô: “Tự mình ghép lại đi, sau này đừng đến nhà tôi khóc lóc nữa.”

“Hu hu.....” Hường Khả Tĩnh bị Quý Như Phong dọa cho sợ hãi khóc rống lên.

Lúc này, Quý Như Phong tức giận đưa tay chỉ thẳng vào mặt cô, ánh mắt híp lại cảnh cáo.

“Hu hu.....” Hường Khả Tĩnh sợ hãi gật gật đầu.

Nhìn Quý Như Phong, ngoài việc Hường Khả Tĩnh sợ hãi, còn có một chỗ mà cô sợ nữa..... đó là Quý gia.

Quý Như Phong hài lòng nhìn biểu hiện của cô, bực mình nhìn món đồ chơi ngây thơ này, nghĩ thầm, chẳng lẽ hắt phải ngồi ở nhà chơi với cô cả ngày hay sao?

Từ sau lần đó, sau này mỗi lần Hường Khả Tĩnh đến nhà Quý Như Phong chơi, đều bị Quý Như Phong dùng mọi biện pháp chinh cô.

Sau này, chỉ cần Hường Khả Tĩnh nghe đến Quý gia, cô liền lắc đầu như trống bỏi, khóc rống lên, la hét không muốn đi.

Chương 1.1

Khách sạn Esther, phòng 1802.

Trên chiếc giường màu trắng có hai người đang nằm, một đôi nam nữ đang mơ mơ màng màng ôm ấp lẫn nhau, cô gái nhẹ nhàng dựa vào ngực người đàn ông, giống như cọ xát làm nũng, làm người ta cảm thấy mềm mại.

“Điền Tâm!” Người đàn ông nhắm mắt lại, thâm tình ôm cô vào lòng, đặt nụ hôn lên mái tóc thơm ngát mềm mại của cô, nhưng mùi hương này có chút không giống, bắt quá làm anh cảm thấy vui vẻ.

“Ừm!” Cô gái chỉ nhàn nhạt đáp lại một tiếng, nhưng sau khi đáp lại xong, lập tức mở to mắt, cả người đều ngây ra, không phải cô được ôm Con gấu dễ thương.

Giọng nói này, hơi quen thuộc, cô gái trên tay bắt đầu run lên, và từ từ đẩy anh ra, nhìn anh một cách cẩn thận.

Lúc này, người đàn ông cũng mở mắt, nhìn cô gái trước mặt.

Hai người lập tức trừng to hai mắt, không thể tin nổi.

“A.....”

“A.....”

Cô gái nhanh chóng ngồi dậy, đưa tay nắm chặt cái chăn che kín người mình, mà người đàn ông cũng dùng sức kéo chăn lên, bực mình quát: “Tại sao cô lại ở đây?”

“Lời này tôi hỏi anh mới đúng, sao anh lại ở đây?”

Cô gái hận không thể tìm một cái lỗ để chui xuống trốn, sao lại là bộ dáng này, rõ ràng chỉ trở lại phòng của khách sạn nghỉ ngơi một chút, lúc bác Quý đề cô đi vào đây, trong này không có ai mà.

Tên này đến đây từ lúc nào?

Nghĩ đến đây, cô gái đang tức giận đột nhiên nhớ tới cái gì, hơi hơi mở chăn ra, nhìn lại quần áo của mình xốc xếch, tay run run chỉ vào hắn: “Anh..... tên đại sắc lang này.”

“Đại tiểu thư, phiền cô làm rõ ràng một chút, cho dù tôi là sắc lang, tôi cũng sẽ tìm một người thật đẹp để ra tay, cô đúng.....”

Người đàn ông còn chưa nói xong, cửa phòng lập tức bị người khác mở ra.

Mẹ Quý vừa đi vào cửa, vừa nói: “Khả Tĩnh à, con thức dậy chưa? Ba mẹ con lo lắng cho con lắm đó.....A” Đột nhiên, bà bị một màn trước mắt dọa sợ hãi, sao con trai yêu quý Quý Như Phong của mình lại xuất hiện ở đây?

“Con.....Con.....Như Phong! Con...Các con!”

“Mẹ! Không phải như mẹ nghĩ đâu!” Lúc nói chuyện, Quý Như Phong muốn đứng lên giải thích, cửa phòng đột nhiên bị mở ra.

Tất cả ký giả lập tức tiến vào, nhìn thấy một màn như vậy, tất cả mọi người đều điên cuồng chặn cửa lại.

.....

Trong biệt thự Quý gia trên núi.

“Con không cưới!”

Ba chữ vang lên như sấm, làm cho người làm đang bưng trái cây cảm thấy không ổn, sợ hãi đứng một bên, không dám đến gần.

Nhìn người đàn ông tuấn mỹ như vậy, thiếu gia Quý Như Phong của bọn họ, giờ phút này giận dữ như con sư tử, làm cho mọi người chưa từng nhìn thấy, nhưng mà thiếu gia tức giận cũng không ảnh hưởng gì đến tiên sinh và phu nhân đang ngồi trên ghế sofa, bọn họ vẫn nhàn nhã uống trà.

Nhìn người làm đứng gần đó, Quý Như Phong chậm rãi lên tiếng: “Còn không mau bưng trái cây đến, để cho thiếu gia của các người hạ hỏa một chút.”

“Mẹ, chuyện hôm đó hoàn toàn là ngoài ý muốn, con cùng cô gái xấu xa đó..... cô gái đó hoàn toàn không xảy ra bất cứ chuyện gì cả.” Quý Như Phong hít vào một hơi thật sâu, có chút bất đắc dĩ, hắn vừa nghĩ đến muốn nói cô gái kia là bà tám xấu xa, đúng lúc nhìn thấy sắc mặt của mẹ mình, lập tức thu hồi về ngao mạn lại.

“Mẹ, là người hiểu con nhất, con và cô ấy nằm chung một chỗ, lấy cá tính của con, tại sao lại không xảy ra bất cứ chuyện gì cả, cho nên mẹ muốn con phải chịu trách nhiệm!” Mẹ Quý không nói đến trong lòng có bao nhiêu hưng phấn, trong cảm nhận của bà Quý Như Phong và con dâu đã xảy ra chuyện gì, vì vậy bây giờ bức hôn cô ấy và hẳn làm hẳn không còn lời nào để nói nữa.

“Con mà có đôi bụng cũng chọn một người phụ nữ như vậy sao? Mẹ, thật không hiểu nổi sao lại xảy ra chuyện như vậy.Nhất định là con đã bị người phụ nữ kia hãm hại rồi, đúng, nhất định là vậy!”

Quý Như Phong càng nghĩ càng cảm thấy có lý, từ nhỏ đến lớn hẳn chưa từng bị người nào tính kế.

“Con có nói cái gì thì cũng đã muộn, Như Phong, nói ra nhà họ Hường và gia đình chúng ta xem như là môn đăng hộ đối, vậy kết hôn đi.”

Cha Quý đặt chung trà lên bàn, đứng lên, hạ một lệnh cuối cùng, rồi xoay người rời khỏi, mẹ Quý cũng đi theo.”

Quý Như Phong muốn giải thích cái gì, bọn họ đều không muốn nghe thấy.

.....

Trong phòng khách Hường gia.

“Con không lấy chồng!”

Hường Khả Tĩnh một chút thực nữ cũng không có liên lớn tiếng gào thét, hai bàn tay chống hông, bộ dáng giống như người sắp ra trận.

Nhìn cha Hường và mẹ Hường vui vẻ tuyên bố, còn bày ra bộ dáng tỏ tiên phù hộ, Hường Khả Tĩnh liên không chịu được.

“Khả Tĩnh, đều đã như vậy rồi, con còn muốn nói cái gì, con nhìn xem, tất cả các tạp chí đều nhìn chụp được ảnh lúc con và Quý Như Phong ngủ chung ở khách sạn rồi.” Cha Hường tức giận nhìn bài báo, tạp chí, tất cả đều là ảnh chụp gương mặt Hường Khả Tĩnh, ông liền rất tức giận.

“Con nói, con và anh ta không xảy ra chuyện gì cả.”

“Cái gì cũng không có, sẽ còn như vậy sao?” Mẹ Hường che miệng cười nhẹ, nhìn Hường Khả Tĩnh bị bà nói như vậy hai má của cô liền đỏ lên, mẹ Hường càng khẳng định chính mình không nói sai.

“Mẹ, đó là” Hường Khả Tĩnh bực bội giậm chân, nhìn về mặt cha Hường và mẹ Hường đang cười trộm, rốt cuộc cô chỉ có thể phồng má bỏ chạy lên lầu.

Trong phòng khách chỉ còn cha Hường và mẹ Hường, hai người nhìn nhau cười: “Vốn tưởng rằng Khả Tĩnh và Quý như Phong đều không có khả năng, xem ra đây đúng là thanh mai trúc mã rồi.”

“Đúng nha, con bé Khả Tĩnh này lại còn mắc cỡ nữa.”

Lúc này, Hường Khả Tĩnh bực bội ngồi trên giường trong phòng, vỗ vào cái gối, cô tưởng tượng nó là Quý Như Phong, hận không thể hung hăng cắn vào mặt hắn một cái phát tiết.

Đúng lúc này, điện thoại bên cạnh cô đổ chuông, Hường Khả Tĩnh không ngờ đến liền nhận điện thoại, lại nghe được âm thanh không muốn nghe nhất.

“Hường Khả Tĩnh, cô cái bà tám xấu xí này, sớm biết cô thêm thường tôi lâu như vậy, cô lập tức đến đây.”

“Quý Như Phong, cái tên tiểu bạch kiểm kia, một người đàn ông mà nhìn như tiểu bạch kiểm, ai thêm muốn anh hả.” Hường Khả Tĩnh không chịu yếu thế liền đáp trả lại, thất ra cô tức giận đã đủ lớn, sau khi nhận được cú điện thoại của người đàn ông này, cô lại càng bực bội hơn.

“Cái gì? Tôi là tiểu bạch kiểm, đáng chết! Cô lập tức đến đây cho tôi, tôi giống tiểu bạch kiểm chỗ nào hả?” Đòi này, Quý Như Phong chưa từng nghe ai hình dung hắn như vậy, tất nhiên là ngoại trừ Hường Khả Tĩnh này ra.

“Không, tôi không đi, tại sao tôi phải nghe lời anh?” Tốt nhất có thể làm Quý Như Phong tức chết, cô mới không nghe lời hắn nói, từ nhỏ đến lớn, chỉ cần đụng đến Quý Như Phong là không có chuyện gì tốt cả.

“Trừ phi cô muốn kết hôn với tôi, Tôi đã có.”

“Chờ một chút, tôi ra ngoài gặp anh thì có quan hệ gì sao?” Quý Như Phong nói làm cô không thể giải thích, Hường Khả Tĩnh nghi ngờ nhũn mày lại.

“Cô đúng là ngốc, từ đầu tới cuối cô đã làm gì, chẳng lẽ chúng ta không thể ngồi cùng nhau bàn bạc kế sách đối phó sao?”

Quý Như Phong nghiêng răng nghiêng lợi, cố gắng đè lửa giận trong lòng, hiện tại quan trọng nhất là để cho cô nói.

Hường Khả Tĩnh nghe anh nói rất đúng, sau khi hẹn địa điểm với anh, liền cúp điện thoại đi ra ngoài.

Cha Hường và mẹ Hường biết cô đi gặp Quý Như Phong thì rất vui vẻ, lập tức mở cửa cho cô ra ngoài, cảnh tượng như vậy làm cô không thể chấp

nhận một chút nào.

Chương 1.2

Bên trong xe, tràn đầy mùi vị thuốc súng.

Quý Như Phong và Hường Khả Tĩnh không ai nhường ai đều trừng mắt nhìn nhau, hận không thể nhìn thấu qua đối phương.

Cuối cùng, Hường Khả Tĩnh không chịu nổi lại dụi mắt, vẫn trừng to mắt, hai mắt thật cay cay, thật mệt mỏi.

Quý Như Phong thừa dịp Hường Khả Tĩnh dụi mắt, không ngừng chớp mắt vài cái, lúc này thật là mệt mỏi, nhưng mà, cũng may là hấn thắng, hấn cười đắc ý.

“Nếu anh hẹn tôi đến đây, chỉ là để trừng mắt nhìn nhau. Thời gian của tôi thật quý.” Hường Khả Tĩnh bất mãn đáp lại.

“Cô tưởng tôi muốn như vậy sao? Cô cái người phụ nữ này, rốt cuộc trong phòng khách sạn đã xảy ra chuyện gì, tại sao cô lại ở đó?” Thật là làm anh tức chết mà, Quý Như Phong giống như từ trong ác mộng tỉnh lại.

“Tôi còn muốn hỏi anh nha, tại sao anh lại ở đó?” Nhớ đến chuyện này, Hường Khả Tĩnh cũng rất tức giận, cô rất không thoải mái, bởi vì tất cả các bài báo, tạp chí đều nói cô cóc ghè mà đòi ăn thịt thiên nga, vân vân và vân vân.”

“Căn phòng đó là tôi thuê, đêm đó sau khi đi dự yến tiệc, tôi chuẩn bị căn phòng đó để có một đêm tuyệt vời với người mẫu Lina, ai biết được cô sẽ xuất hiện ở đó.” Nhớ tới việc này, anh nhanh chóng gọi điện thoại cho Lina, Lina rất tụt huyết áp, sau đó cúp điện thoại của anh.

“Không phải đâu! Căn phòng đó. Không phải bác gái chuẩn bị cho tôi sao? Đêm đó tôi uống rượu rất nhiều, rồi bác gái chuẩn bị cho tôi một căn phòng, rồi dìu tôi vào đó.” Hường Khả Tĩnh càng nghĩ càng, tối hôm đó ở yến tiệc cô chỉ hơi say, bác gái đã dìu cô vào phòng rồi.

“Cái gì?” Quý Như Phong cảm thấy ngạc nhiên, lúc anh vào phòng, tưởng người trên giường là Lina, bởi vì rất mệt mỏi cũng không mở đèn liền nằm xuống, không nghĩ đến sẽ tạo thành tình huống như vậy.

Giờ phút này, hai người tôi nhìn anh, anh nhìn tôi, hình như hơi hiểu rõ rồi.

“Tiếp theo nên tính làm sao bây giờ?” Hường Khả Tĩnh miệng lẩm bẩm, cũng hiểu được bọn họ bị hãm hại, khẩu khí cũng dịu đi một chút.

Quý Như Phong tức giận nhìn cô một cái, móc gói thuốc trong túi quần ra, châm một điếu thuốc, hạ cửa kính xe xuống, rồi liên tục phả khói ra.

“Này, anh không thể suy nghĩ biện pháp sao? Kính nhờ, tôi không muốn kết hôn với anh.” Phẫn chết mất, Hường Khả Tĩnh tức giận quát to.

Như vậy càng làm cho Quý Như Phong ngạc nhiên: “Cô không muốn gả cho tôi, tôi cũng không muốn cưới, cô biết đấy, nếu tôi kết hôn, vợ của tôi phải là một người xinh đẹp như hoa, mà không giống như cô.” Lúc nói chuyện, ánh mắt của anh vẫn tỏ ra khinh thường.

“Hừ người đàn ông mà sau này tôi lấy chắc chắn không có bề ngoài, không hiểu chơi xe hay là đùa giỡn phụ nữ.” Lúc nói chuyện, Hường Khả Tĩnh cũng học theo ánh mắt của Quý Như Phong, nhìn anh từ trên xuống dưới đánh giá một lượt, khóe miệng nhếch lên nụ cười suy ngẫm.

“Hường Khả Tĩnh!” Quý Như Phong nghiêng răng nghiêng lợi, nếu giờ phút này anh còn không nghe ra ý tứ trong lời nói của cô, anh nhất định là một tên ngu ngốc rồi.

“Được rồi, không nói nhiều nữa, hiện tại việc quan trọng nhất là chúng ta nên xử lý chuyện này thế nào?” Hường Khả Tĩnh vẫn biết mà dừng lại, cô nhìn vào Quý Như Phong, hiện tại anh rất tức giận, Hường Khả Tĩnh hiểu rõ nên thu tay lại.

“Tôi biết, tôi nghĩ có “một người” rất rõ chuyện này.” Nói xong, hai người nhìn nhau cười.

Hường Khả Tĩnh cũng cảm thấy “một người” rất hiểu rõ, gật gật đầu, đang chờ Quý Như Phong đưa cô đi gặp người này, nhưng không ngờ Quý Như Phong lại không lái xe, mà nhìn chăm chăm vào cô.

Anh nhìn chăm chú như vậy khiến Hường Khả Tĩnh ngây ngẩn cả người: “Làm gì mà không lái xe?”

“Cô không xuống xe, tôi làm sao lái xe được? kính nhờ, tự tôi đi là được.” Quý Như Phong cũng không hy vọng cô gặp phiền toái.

“Anh. Anh xác định một mình anh xử lý sao?” Hường Khả Tĩnh vẫn không tin người đàn ông này.

“Năng lực của tôi không phải cô có thể xen vào.” Lúc nói chuyện, Quý Như Phong mở cửa xe ra, để cho cô bước xuống xe.

Hường Khả Tĩnh nghi ngờ nhìn anh một cái, cuối cùng vẫn bất đắc dĩ xuống xe, rất lo lắng nhìn anh lái xe rồi khỏi.

.....

Về đến biệt thự trên núi, Quý Như Phong hỏi người làm mẹ Quý đang ở đâu, rồi lập tức đến bể bơi phía bên kia, nhìn thấy mẹ Quý đang nhàn nhã uống

trà, anh đến bên cạnh bà rồi ngồi xuống.

“Mẹ, dường như tâm tình không tệ.....”

“Tất nhiên, trong nhà sắp có việc mừng rồi.” Mẹ Quý không nghĩ giấu diếm tâm tình cực kỳ tốt của mình, nhìn đứa con trai này, rốt cuộc cũng thấy anh lập gia đình, quan trọng là.....Bà cũng có thể bế cháu nội rồi.”

“Hôm nay con đi tìm nha đầu Hường Khả Tĩnh kia rồi.” Quý Như Phong thân nhiên nói, lời của anh làm mẹ Quý rất vui vẻ, tưởng anh rốt cuộc cũng hiểu rõ.

Đứng là vừa vui vẻ không được vài phút, lời nói tiếp theo của Quý Như Phong làm bà đứng ngồi không yên.

“Con hỏi cô ấy vì sao lại xuất hiện trong căn phòng của con, cô ấy nói là mẹ đưa vào, mẹ, mẹ thật là người thiết kế ra cách này để hại con sao?” Ánh mắt Quý Như Phong sắc bén, làm cho mẹ Quý trong phút chốc không thể trốn tránh.

Mẹ Quý cười gượng, cầm lấy tách trà uống một hớp, không nhìn đến ánh mắt nhìn thấu tất cả của Quý Như Phong: “Sao mẹ lại nghĩ như thế, mẹ có biết, mẹ đã phạm phải một sai lầm.”

“Mẹ, mẹ biết con không thích một cô gái ngoan hiền, cô ấy so với tiêu chuẩn về thẩm mỹ của con cách xa, lần này, có nói cái gì con cũng không cưới.” Sau khi lấy được đáp án, Quý Như Phong không nói nữa, cuối cùng anh cũng có thể dứt khoát rồi.

Nhưng anh không nghĩ đến, mẹ Quý còn dứt khoát hơn anh, đột nhiên đứng lên, dùng khí thế ngất trời nói dọa anh sợ hãi.

“Không có khả năng, ngày cưới của con đã xác định.” Nói xong, mẹ Quý không để cho Quý Như Phong có cơ hội nói chuyện, liền xoay người rời khỏi.

Quý Như Phong đứng đó một mình, không thể tin nổi, rõ ràng không phải là lỗi của anh, còn muốn anh kết hôn với người phụ nữ kia, rốt cuộc là đạo lý gì đây?

Chương 1.3

Thời gian từng ngày trôi qua, Hường Khả Tĩnh vẫn không chờ được Quý Như Phong điện thoại lại cho cô một câu trả lời chính xác, ngược lại lại nhận được điện thoại của mẹ Quý, để cho hai nhà hẹn gặp mặt nhau.

Tình huống như vậy là Hường Khả Tĩnh không kiềm nén được, cô lập tức gọi cho tên đáng ghét kia, trong lòng chửi thầm không biết bao nhiêu lần.

Điện thoại vừa thông, giọng nói lười biếng của Quý Như Phong vang lên làm Hường Khả Tĩnh càng tức giận.

“Này, có chuyện gì vậy?”

“Quý Như Phong, Quý đại thiếu gia, anh lập tức giải thích rõ ràng cho tôi!”

Hường Khả Tĩnh không ngừng gào thét, là, Quý Như Phong nhàn nhã nằm trên bãi biển phơi nắng lập tức nhíu mi, một người phụ nữ thô lỗ như thế, anh thật chưa nhìn thấy qua.

“Đại tiểu thư, có chuyện gì chờ tôi trở về rồi nói đi.”

“Trở về rồi nói, muốn sau khi chúng ta kết hôn rồi nói hả?” Hường Khả Tĩnh chế giễu nói.

Hường Khả Tĩnh nói xong, Quý Như Phong lập tức nhảy dựng lên.

Quý Như Phong không thể tin vào tai mình được: “Muốn làm gì, mẹ tôi gần đây rất an phận, muốn kết hôn với tôi sao? Tôi đã sớm biết cái người phụ nữ này, đáng chết! Có phải cô đã thêm muốn tôi thật lâu rồi không?”

“Kính nhờ, anh trừ bỏ bên ngoài ra, còn có cái gì để tôi thêm muốn? tìm anh? Không bằng tìm Ngưu Lang thì tốt hơn.”

Hường Khả Tĩnh tròn to hai mắt, đúng là cái tên tự luyện!

“Hường Khả Tĩnh!” Mỗi lần nói chuyện với người phụ nữ này, luôn làm anh bức mình không thôi.

“Được rồi, hôm nay bác trai bác gái muốn đến nhà tôi, bọn họ muốn bàn bạc chuyện hôn sự.....của chúng ta, anh nhanh chóng trở về xử lý chuyện này đi.” Hường Khả Tĩnh không muốn nghe anh rống nữa, liền thân nhiên nói.

“Cái gì?” Quý Như Phong ngạc nhiên, vốn còn tưởng rằng trong thời gian này mẹ Quý lại yên lặng như thế, sự việc đã chấm dứt, lại không nghĩ đến.....

Quý Như Phong không nghĩ ngợi liền cúp điện thoại, lập tức lao đi.

Nhìn đầu dây điện thoại bên kia truyền đến âm thanh đồ đồ, Hường Khả Tĩnh liền lắc đầu, bộ dáng này, một chút phát triển cũng không có, không biết ai

là người xui xẻo gả cho anh ta đây?

Nhưng mà dựa theo dung mạo của anh ta, gia thế của anh ta, tìm một bà xã thật không khó.

.....

Hoàng hôn, sắc trời hơi u ám.

Hường Khả Tĩnh ăn mặc rất ra dáng người con gái thủy mị ngồi gần cha mẹ cô, nhìn cha Quý và mẹ Quý ngồi ở đối diện, ngoài cô ra, mọi người ngồi đây đều rất vui vẻ bàn luận việc hôn sự của cô và Quý Như Phong.

Ngoại trừ ý kiến của đương sự, bọn họ không thêm đề ý người ngoài, hai nhà bàn bạc chỉ qua vài lần là xong xuôi thống nhất được.

Ngay lúc mọi người đang nói chuyện vui vẻ, một bóng người chạy vọt vào.

“Ba, mẹ!” Quý Như Phong hơi nôn nóng, nhìn đáng vẻ rất hoảng loạn, đến trước mặt bọn họ, làm cho mọi người nhảy dựng lên.

Hường Khả Tĩnh hơi im lặng, nhìn thấy anh đến, xem ra việc hôn sự này bàn bạc không thành rồi.

Hường Khả Tĩnh giả vờ ôn nhu đứng lên, đi đến trước mặt anh: “Anh Như Phong, sao anh lại đến? Không phải anh nói hôm nay không có thời gian sao?” Lúc nói chuyện, ánh mắt của cô luôn nhìn vào sắc mặt anh, ánh mắt dường như muốn nói, tính ra anh đến cũng thật nhanh.

“Ba, mẹ, con không thể kết hôn với cô ấy.” Quý Như Phong trực tiếp xem nhẹ ánh mắt của Hướng Khả Tĩnh, sau khi giải quyết tất cả mọi chuyện với mọi người, anh sẽ tính sổ với cô ta.

Con ranh chết tiệt, không nói một tiếng nào liền ngồi ở đó, chẳng lẽ không biết nếu anh không đến, hiện tại sẽ thành cục diện gì sao? Nhưng mà, may mắn là anh có chuẩn bị.

“Hoang đường! Con nhất định phải chịu trách nhiệm!” Không nghĩ đến anh sẽ trở về, nhìn anh nói thẳng thắn như vậy, hoàn toàn không cho Hướng gia một chút mặt mũi nào, mẹ Quý run rẩy không thôi.

“Con biết con nhất định phải chịu trách nhiệm, nhưng không phải với cô ấy.” Anh lười nhác chỉ vào Hướng Khả Tĩnh, sau đó anh chậm rãi đi đến bên cửa, rồi nói với bên ngoài một câu: “Vào đây đi, Lina.”

Lời nói ra làm mọi người đều ngạc nhiên, Hướng Khả Tĩnh cũng rất bất ngờ, không biết rốt cuộc Quý Như Phong đang diễn tuồng gì?

Rất nhanh, một cô gái quyến rũ gọi cảm liền xuất hiện trước mặt mọi người, rồi nắm lấy bàn tay Quý Như Phong, bước từng bước đi về phía mọi người.

“Chào mọi người, con là Lina.”

“Như Phong, đưa người phụ nữ này đến đây làm gì, lập tức đưa cô ta ra ngoài.” Mẹ Quý sắc mặt đều tái mét, làm cho Hướng gia khó chịu vô cùng, Quý Như Phong này rốt cuộc đang làm cái gì?

Mà Hướng Khả Tĩnh lại càng chịu thêm đá kích, như vậy đối với cô chính là một sỉ nhục lớn, sao Quý Như Phong lại làm như thế?

Nhìn Quý Như Phong và Lina mang về mặt lạnh lùng đứng trước mặt mọi người, dường như cảm thấy bộ dạng này của anh ta hoàn toàn không có lỗi gì.

Hai tay Hướng Khả Tĩnh nắm chặt lại, mặc dù không muốn gả cho người đàn ông này, nhưng không nghĩ lại khó chịu như vậy, tên tiểu bạch kiểm đáng chết này!

“Mẹ, con muốn nói cho mẹ biết, con và Lina có quan hệ, nếu mẹ hy vọng con kết hôn, vậy hãy đợi vài năm nữa, chúng con nhất định sẽ kết hôn.” Quý Như Phong hoàn toàn không sợ, cũng cảm thấy mình làm như vậy là đúng, nên tiếp tục nói.

Lời của anh nói ra làm mẹ Quý và cha Quý đều ngạc nhiên.

“Tóm lại, mẹ sẽ không cho phép con cưới ả đàn bà này, vợ của con, chỉ có thể là Khả Tĩnh, nhất định là Khả Tĩnh!” mẹ Quý giận đến phát run, nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Quý Như Phong, nghĩ thầm, nó muốn tranh cãi với bà sao, cũng không thêm nhìn xem hiện tại là tình huống gì, đang ở đâu.

Mà cha mẹ Hướng gia vừa nhìn thấy một màn này, bọn họ luôn có ấn tượng tốt đối với Quý Như Phong nhưng trong giờ phút này lại hoàn toàn mất sạch.

Mẹ Hướng đứng lên, sắc mặt rất khó coi nói: “Quý phu nhân, Quý tiên sinh, chuyện gia đình các người, tôi nghĩ các người nên trở về giải quyết thật tốt, chúng tôi không tiện, Khả Tĩnh, đi lên lầu thôi.”

“Dạ, mẹ.” Nhìn xung quanh, mặc dù Hướng Khả Tĩnh không có biểu hiện gì, nhưng đáy lòng đã lạnh lẽo, cô nhất định sẽ tìm một cơ hội thật tốt để đáp trả cái tên tiểu bạch kiểm này.

Trở lại phòng, Hướng Khả Tĩnh lập tức gọi điện thoại cho Quý Như Phong gào thét, cũng không thêm quản giờ phút này Quý Như Phong đang ở dưới

lầu, sau khi kết nối máy với anh ta, cô tức giận nói: “Buổi tối chúng ta gặp nhau ở Quảng Trường Thời Đại, tôi có việc muốn nói.”

Sau khi nói xong câu này, Hường Khả Tĩnh liền cúp máy, cô không chờ Quý Như Phong trả lời lại.

Mà trong phong khách, Quý Như Phong nghe điện thoại truyền đến âm thanh đò đò, liền giật giật khóe môi, hơi nở nụ cười, ngẩng đầu lên nhìn vào căn phòng của Hường Khả Tĩnh trên lầu.

“Ba mẹ, nếu không có chuyện gì, con và Lina rời khỏi đây trước.” Nói xong, Quý Như Phong liền nắm tay Lina bước đi, đầu cũng không quay lại rất tiêu soái rời đi, để lại mẹ Quý và cha Quý giận tái mặt.

Mẹ Hường nhìn bọn họ, vẻ mặt rất bất mãn: “Tôi nghĩ hai nhà chúng ta sau này vẫn duy trì khoảng cách thật tốt, xin mời trở về đi.”

Mẹ Hường sau khi nhìn bọn họ rời đi liền lên lầu tìm Hường Khả Tĩnh, nhìn cửa phòng cô khép hờ, bà nhẹ nhàng đẩy ra, thì nhìn thấy Hường Khả Tĩnh đang đứng ngoài ban công, nhìn vào bóng lưng Hường Khả Tĩnh bà cảm thấy đau lòng, bà từ từ đi đến.

“Khả Tĩnh, mẹ thật sự không nên ảo tưởng với người như vậy, mẹ cứ nghĩ cậu ta sẽ mang lại hạnh phúc cho con.”

“Mẹ, chuyện cũng đã qua rồi, con không sao đâu.” Hiện tại Hường Khả Tĩnh chỉ tức giận mà thôi, nhớ đến cảnh Quý Như Phong dẫn người phụ nữ khác vào nhà cô, việc này làm cô cảm thấy thật khó chịu.

“Vậy là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi, mẹ.....”

“Mẹ, con muốn nghỉ ngơi một chút, mẹ để cho con ở lại một mình đi.”

Mẹ Hường còn định nói chuyện với cô thêm một lúc nữa, nhìn Hường Khả Tĩnh mệt mỏi như vậy, bà cũng không nói thêm gì nữa, gật đầu thờ dãi rồi đi ra khỏi phòng.

Mà trong đầu Hường Khả Tĩnh đang suy nghĩ rất cuộc phải đáp lễ Quý Như Phong như thế nào cho đáng, nỗi nhục nhã hôm nay thật là lớn.

“Quý Như Phong đáng chết!”

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Sói Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Chương 2.1

Xe chạy như bay trên đường, Quý Như Phong đang yên đang lành lại hắt hơi một cái thật to, hơi nhú mồm lại: “Lina, tôi đưa em đến đây thôi, tôi còn có việc phải xử lý.”

“Ừ, Phong, thật vui vì hôm nay anh có thể đưa em đi gặp ba mẹ anh, cũng chứng tỏ quan hệ của chúng ta.”

Giờ phút này tâm tình Lina thật kích động, cô không thể tin được là Quý Như Phong sẽ làm như vậy, chẳng lẽ trong lòng anh ta cô có vị trí đặc biệt như vậy sao?

Suy nghĩ đến đây làm Lina càng vui vẻ thêm, ánh mắt nhìn Quý Như Phong càng thêm nhu tình.

“Lina, em suy nghĩ quá nhiều rồi, tôi đưa em đi gặp bọn họ, chỉ là để giảm bớt phiền phức, tôi nghĩ em là một người thông minh, sẽ không để tôi rước lấy phiền phức.” Quý Như Phong nở nụ cười khinh bỉ, nhìn vẻ mặt Lina tự cho mình là đúng, thật là cảm thấy buồn cười, anh hôn nhẹ vào môi cô, rồi mới buông cô ra, ý bảo cô có thể xuống xe rồi.

Cho tới bây giờ Lina chưa từng được đối xử như vậy, nhìn Quý Như Phong, không có người phụ nữ nào có thể nắm giữ được anh ta, cực kỳ hoa tâm, nhưng cũng là một người đàn ông cực kỳ giữ tâm, lòng của cô bắt đầu đập loạn, cô gật gật đầu, rất ra dáng một cô gái rồi bước xuống xe.

Cô tin rằng, hôm nay Quý Như Phong đưa cô đi như vậy, điều này chứng tỏ cô vẫn có vị trí trong lòng của anh ta.

.....

Trước quảng trường Thời Đại, Hường Khả Tĩnh mặc chiếc đầm màu xanh nhạt, nhìn ánh đèn xe chói mắt dừng lại trước mặt mình, sắc mặt ngày càng khó coi.

Mở cửa xe bên ghế lại phụ ra, Hường Khả Tĩnh ngồi bên cạnh Quý Như Phong, luôn bĩu môi, tên công tử này, tiểu bạch kiểm chỉ biết khoe của.

“Đại tiểu thư, sao có thời gian rảnh tìm tôi thế?” Tất nhiên là Quý Như Phong biết cô bé này nhìn anh rất khó chịu, nhưng mà anh thật không rõ, tất cả mọi chuyện đều đã giải quyết xong, cô còn bất mãn chỗ nào?

“Quý Như Phong, anh có ý gì, đưa một người phụ nữ đến nhà tôi, để cho tôi cảm thấy khó chịu sao? Đáng chết! Chỗ đó là nhà của tôi, anh cũng không cho tôi một chút mặt mũi nào!” Hường Khả Tĩnh nhớ đến chuyện này tức giận, lập tức đem một bụng tức giận của mình phát tiết ra ngoài.

Nhìn Quý Như Phong ngồi bên cạnh vừa đưa tay cài dây an toàn lại vừa cười lắc đầu, giống như Hường Khả Tĩnh là một cô gái ngốc, hành động này làm Hường Khả Tĩnh tức tức muốn xị khói.

“Quý Như Phong, anh có thể nói rõ thái độ của anh không, tôi muốn anh “giải thích” Hường Khả Tĩnh nhấn mạnh hai chữ “giải thích”, cô nhìn Quý Như Phong, rất muốn xé gương mặt này của anh ta ra, xem anh ta còn có thể đi trên hoa ghe nguyệt nữa hay không.

“Giải thích? Cô đang nói giỡn sao? Tôi không làm gì có lỗi, nếu không phải nhờ tôi nói, hiện tại cô đang chuẩn bị làm cô dâu rồi.” Quý Như Phong rất bình tĩnh nhắc nhở.

Chuyện cười, muốn anh giải thích, trừ phi trời sập xuống, Quý Như Phong anh cho dù có lỗi, cũng sẽ không giải thích, Hường Khả Tĩnh này thật sự đề cao chính mình rồi.

Quý Như Phong đưa hai tay ra, bày ra bộ dáng muốn giúp nhưng không thể làm gì được, mình mặt Hường Khả Tĩnh lúc trắng lúc xanh, anh cảm thấy đùa giỡn cô thật vui, cô bé này lại thú vị như thế.

“Quý Như Phong!” Hường Khả Tĩnh nghiêng răng nghiêng lợi gào lên, cô cố gắng áp chế tính tình của mình, nhìn bộ dạng đắc ý của anh, Hường Khả Tĩnh thật không cam lòng, bỗng nhiên có chút hối hận, để cho anh ta giải quyết chuyện này dễ dàng như vậy, mặc dù cô cũng rất muốn giải quyết chuyện này dứt khoát, nhưng mà nhìn người đàn ông trước mặt nào đang huyền não, đắc ý như vậy, trong lòng cô cảm thấy không thoải mái.

Nghĩ đến đây, Hường Khả Tĩnh nở nụ cười xán lạn, ý cười làm Quý Như Phong cảm thấy hơi quý dị: “Anh xác định là anh giải quyết chuyện này rồi sao?”

Quý Như Phong đang cười tiền liền cứng ngắt, nhú mày, nhìn Hường Khả Tĩnh trước mặt, thấp giọng hỏi: “Cô nói lời này là có ý gì?”

“Không có ý gì, chỉ là hy vọng Quý đại thiếu gia ngủ ngon mà không ưu phiền, như vậy đi, tôi đi trước đây.” Nói xong, Hường Khả Tĩnh lập tức bước xuống xe, vui vẻ cất bước rồi đi.

Nhìn theo bóng dáng của Hường Khả Tĩnh, trong lòng Quý Như Phong cảm thấy không ổn, không biết vì sao lại cảm thấy không thoải mái, nhưng mà không biết cảm thấy không thoải mái ở chỗ nào.

Cuối cùng, mãi cho đến khi Hường Khả Tĩnh hoàn toàn biến mất trong đám người, anh còn ngây ngốc nhìn vào hướng cô rồi đi, mãi cho đến khi ở phía sau vang lên tiếng còi xe hơi in ỏi, anh mới nhanh chóng hoàn hồn lại.

.....

Mấy ngày nay, Hường Khả Tĩnh cảm thấy rất không thoải mái, mỗi ngày nhìn dòng người qua lại nơi đây, không cần phải đoán, cô biết rằng họ chắc chắn nói về ngày hôm đó một người phụ nữ đến đây với Quý Như Phong, không mong muốn chuyện kết hôn của anh ta.

Mẹ Hường nhìn thấy Hường Khả Tĩnh không vui, liền thờ dãi đi đến trước mặt cô: “Khả Tĩnh, những ngày này không bằng con ra ngoài đi giải sầu đi.”

“Mẹ, con cũng có suy nghĩ này.” Hường Khả Tĩnh gật gật đầu, đồng ý với ý kiến của mẹ Hường.

Những này này ở trong nhà, hoàn toàn không nghĩ ra rốt cuộc phải làm như thế nào để dạy cho Quý Như Phong một bài học, để cho anh ta đừng đắc ý, vừa nghĩ đến vẻ mặt tươi cười của anh ta, cô liền một bụng tức giận.

“Vậy con đến miền Nam nghỉ phép đi, dù sao bên kia cũng có nhà của chúng ta mà!” Mẹ Hường không ngờ cô đồng ý dễ dàng như vậy, vui vẻ nói thêm.

Vài ngày không ra ngoài, Hường Khả Tĩnh từ chối tài xế đưa cô đi, một mình đi đến miền Nam, đem tất cả đồ đạc để trong nhà, đi ra ngoài đi dạo.

Nhưng mà, Hường Khả Tĩnh không ngờ lại oan gia ngõ hẹp như thế, nhìn người phụ nữ ở trước mặt, một bộ dáng cao ngạo, dường như cô ta cũng nhận ra Hường Khả Tĩnh.

“Hường tiểu thư, đến đây một mình sao? Không ai đi cùng à?”

“Xin chào, Lina tiểu thư, tôi đến đây nghỉ phép một mình.” Hường Khả Tĩnh cười cứng ngắt, cảm thấy mình hôm nay ra cửa lại không coi ngày, mới gặp phải một người mình không muốn gặp.

“A... , thì ra là như vậy, tôi đến đây cùng Phong, anh ấy theo tôi đến đây chụp ảnh, tôi có một bộ ảnh chụp lấy phong cảnh ở đây.” Lúc Lina nói chuyện, ánh mắt vẫn đánh giá Hường Khả Tĩnh, muốn nhìn xem, cô đối với Quý Như Phong là loại cảm giác gì.

“Phải không, vậy thì không dám quấy rối, tôi còn muốn đi dạo tiếp.” Nói xong, Hường Khả Tĩnh cười cười, tiếp tục đi dạo phỏ một mình, nhưng về mặt như vậy, làm cho Lina vẫn không tìm được manh mối nào.

Hường Khả Tĩnh tiếp tục đi dạo, cô đi qua đường mua một bao cơm, hai bàn tay xoa nắn thật chặt, tưởng tượng bao cơm này như hình dạng Lina, nghĩ thâm trong lòng, vì sao bọn họ lại xuất hiện ở đây.

“Hành động như vậy, chỉ sợ người qua đường không ai dám đến gần cô đâu, đại tiểu thư.” Đúng lúc này, một giọng nói quen thuộc vang lên làm Hường Khả Tĩnh hoảng hốt ngây ngẩn cả người.

Hường Khả Tĩnh quay đầu nhìn gương mặt quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn, nhất thời càng thêm tức giận: “Đúng là âm hồn không tan mà!”

“Làm ơn đi, cô tưởng tôi muốn xuất hiện trước mặt cô sao?” Quý Như Phong cũng rất bất đắc dĩ, ở trong nhà nghe ba mẹ nói mãi, anh thừa dịp Lina chụp bộ ảnh nên cũng đến đây, cũng thật lợi tránh khỏi ba mẹ, nhưng không ngờ lại gặp được Hường Khả Tĩnh ở đây.

Nhìn cô đối xử với bao cơm thô bạo như vậy, còn làm cho anh cảm thấy bất ngờ.

“Thật là, vậy xin mời anh đi trước đi.” Hường Khả Tĩnh tròn to hai mắt, nhìn về mặt của Quý Như Phong, giống như cho cô không đúng, Hường Khả Tĩnh tức giận lướt qua người anh, không muốn để ý đến.

Nhưng mà Quý Như Phong lại đi theo cô, hai người đi gần nhau, Hường Khả Tĩnh tức giận liếc anh một cái: “Này, đại thiếu gia, anh làm gì vậy? Anh đi theo tôi làm gì?”

“Cô muốn đi đâu đó, đúng lúc tôi cũng không có nơi nào để đi, mà ở đây cũng không có quen ai, dứt khoát đi theo cô đi.” Quý Như Phong bày ra bộ dáng như bị vứt bỏ, bước chân cũng không dừng lại, đi theo Hường Khả Tĩnh.

Lời trêu ghẹo của anh làm Hường Khả Tĩnh cười to: “Ha ha, làm ơn, tôi không cần anh đi cùng, tôi có người đi cùng rồi.” Nói xong, Hường Khả Tĩnh bắt một chiếc tắc xi rồi rời đi.

“Sẽ không chứ!” Quý Như Phong không thể tin vào tai mình được, không ngờ Hường Khả Tĩnh lại có người đi cùng, không phải là đàn ông chứ?

Trong đầu Quý Như Phong đều nghi ngờ, nhưng mà sau khi chiếc tắc xi kia đi khuất nghi ngờ này vẫn không có giảm, mà càng tăng thêm.

Chương 2.2

Ngồi trên xe, Hường Khả Tĩnh không biết mình muốn đi đâu, liền bảo tài xế chạy đến bờ biển, còn cô thì im lặng ngồi bên bờ biển.

Nhìn biển khơi mênh mông bát ngát, Hường Khả Tĩnh lại nhớ đến Quý Như Phong và Lina đến đây leo núi tắm biển, lòng cô càng cảm thấy khó chịu.

Cô không muốn trở thành trò cười cho người khác, tất cả đều là nhờ bọn họ, mà bọn họ lại thoải mái như thế, dường như chỉ hơi xin lỗi cô thôi.

“Quý Như Phong! Tôi nhất định sẽ dạy dỗ anh thật tốt.”

Vừa nghĩ đến đây, điện thoại Hường Khả Tĩnh liền vang lên, vừa nhìn vào là thấy Quý Như Phong gọi đến, anh ta thật quá nhàm chán mà.

“Có chuyện gì?” Hường Khả Tĩnh không vui khi nhận điện thoại.

“Đại tiểu thư, bây giờ cô đang ở đâu vậy?” Quý Như Phong nghe giọng cô như vậy, thật ra trong giờ phút này, anh thật muốn đập cái điện thoại xuống đất cho rồi, vừa nghĩ đến cô có người đi chung, mà anh lại hoàn toàn không đoán được người đó là ai, mà tình huống như vậy làm cho anh cảm thấy rất áp lực.

“Liên quan gì đến anh?” Hường Khả Tĩnh nhíu mày, trong lòng cô rất khó chịu, người này có dám quản lý như thế, anh ta tưởng anh ta là ai chứ?

“Hường Khả Tĩnh, đừng có thái độ như thế, tôi cũng là một người bạn lâu năm của mối quan hệ của chúng ta, tôi quan tâm cô, nếu để cho ba mẹ cô biết cô đi cùng với người lạ, bọn họ sẽ rất lo lắng.” Quý Như Phong tức giận giậm chân, hấn nhin không được muốn biết cô đang ở đâu, nhưng thái độ của cô lại như vậy.

“Nếu ba mẹ tôi biết anh quan tâm như thế, bọn họ sẽ.....càng thêm lo lắng, anh không có chuyện gì làm sao, hiện tại tâm tình tôi rất xấu, như vậy đi.” Nói xong, Hường Khả Tĩnh liền cúp điện thoại, nhìn ra biển khơi mênh mông.

Mà Quý Như Phong đang đứng trên đường lớn, không thể tin được mà nhìn vào điện thoại, thật sự không biết mình phải nói cái gì cho tốt, cô bé này lại dám cúp điện thoại của anh, mà còn nói những lời khó nghe như thế.

Nhìn điện thoại, Quý Như Phong tức giận đá vào cạnh lan can một cái, cảm thấy ở chỗ này thật thối nát như vậy, nhưng vì sao anh lại đến đây, tùy tiện đi đâu đó còn tốt hơn so với ở đây.

Quý Như Phong vì đàn bà mà lại như vậy, không phải anh không thích nam hoan nữ ái sao? Vì sao còn bày ra bộ dáng như vậy?

Lina thật không hiểu, cho đến bây giờ cô chưa từng nhìn thấy Quý Như Phong quan tâm phụ nữ như vậy, xem ra cần phải đề phòng Hường Khả Tĩnh

kia một chút mới được.

Nghĩ đến đây, Lina hít một hơi thật sâu, đi đến sau lưng Quý Như Phong, rồi kéo cánh tay anh: “Thân ái, anh đi đâu vậy? Làm em tìm thật lâu.”

“Không có gì! Không phải em muốn chụp ảnh sao?” Thu hồi lại biểu tình không đáng của mình, Quý Như Phong xoay người lại nhìn Lina, một người phụ nữ hoàn mỹ đang đứng trước mặt như vậy, anh thật sự bị điên mới nghĩ đến Hường Khả Tĩnh kia, nghĩ đến cô cùng ai ở chung một chỗ.

“Ừm, một lúc nữa sẽ đến bờ biển, anh có đi cùng không?” Lina vẫn ôn nhu, nhưng trong đáy lòng lại nghi hoặc, cô tuyệt đối sẽ không lên tiếng đòi hỏi gì, có một số việc, cô muốn tự mình tìm hiểu xem.

“Được rồi.” Nhìn Lina, Quý Như Phong một chút cũng không muốn đi, nhìn xung quanh, bờ biển gió thổi cũng tốt, có thể làm tâm tình anh tỉnh táo một chút.

Hường Khả Tĩnh, đừng để tôi gặp mặt cô! Người phụ nữ chết tiệt! Lá gan thật là lớn, dám nói chuyện với anh như thế, còn dám cúp điện thoại của anh, không biết đây là lần thứ mấy rồi.

.....

Trên bờ biển, gió thổi nhẹ nhàng, Hường Khả Tĩnh nhìn xung quanh, ở đây hoàng hôn sắp buông xuống rồi, cô đứng lên, phui bụi trên người, chuẩn bị rời đi, lại nhìn thấy một đoàn người đi về hướng này.

Nhìn bọn họ như muốn chụp ảnh ở đây, Hường Khả Tĩnh cũng không muốn nhìn nhiều, liền xoay người lại muốn rời đi.

Ai biết được, một giọng nói quen thuộc vang lên làm bước chân của cô cứng ngắc tại chỗ.

“Hường Khả Tĩnh!”

Hường Khả Tĩnh không thể hình dung được giờ phút này tâm tình của mình là thế nào, quay đầu lại nhìn thấy Quý Như Phong, nụ cười trên mặt anh thật mê người, nhưng không có nghĩa là cô cũng mê hoặc.

"Thực sự là không có sự trùng hợp như vậy." Cười cứng ngắc chào hỏi, nói xong Hường Khả Tĩnh xoay người muốn rời đi.

Như Quý Như Phong lại không muốn để cô đi như vậy, liền bước nhanh về phía trước, bắt lấy cánh tay cô, rồi nhìn lại xung quanh, cảm thấy rất khó hiểu: “Người đó đâu?”

“Người nào?” Hường Khả Tĩnh nhú mày, lại cảm thấy khó hiểu.

“Thì người đi cùng với cô đó!” Thật bức mình, chẳng lẽ anh đã đến chậm một bước, nếu biết bọn họ đến đây sớm hơn, anh đã đến đây rồi.

“Đi rồi.” Cô liền hiểu ra anh muốn hỏi cái gì, lại nhìn thấy Lina đứng phía sau anh ta, Hường Khả Tĩnh nói không chút suy nghĩ, trên mặt nở nụ cười thật tươi.

Quý Như Phong phát cáu, nhìn cô cười tươi như thế, rồi lại nhìn xung quanh một chút: “Người đó là ai, ở đâu, tên gì?”

“Quý Như Phong! Anh làm cái gì? Anh có thấy anh rất kỳ lạ không? Anh. hơi giống bà quản gian rồi đó!” Hường Khả Tĩnh vô lực lắc đầu, sao người đàn ông này làm những chuyện khiến người khác hiểu lầm như thế? Cô hơi bức bối vung tay thoát khỏi bàn tay anh ta ra, bóp bóp lại cổ tay, rất bất mãn nhìn anh.

“Hường Khả Tĩnh! Cô.” Quý Như Phong còn muốn nói thêm gì nữa, nhưng khi nhìn đến Hường Khả Tĩnh ở trước mặt, anh cảm thấy mình thật sự không nên nói với cô như thế, sao lại rảnh rỗi đi quản việc này chứ?

Quý Như Phong nhìn cô thật lâu, cũng không biết nói cái gì nữa.

Đúng lúc này, Lina đi tới, cô ta nhìn thấy bọn họ, trong lòng cảm thấy rất khó chịu, lập tức ôm lấy cánh tay Quý Như Phong: “Phong đi chụp hình chung với em đi.” Lúc nói chuyện, Lina còn bày ra bộ dáng chiếm hữu cao ngạo đối với Hường Khả Tĩnh, tay cô ta lại quấn chặt vào tay Quý Như Phong.

Hường Khả Tĩnh miệng không ngừng lầm bầm, cảm thấy không thú vị chút nào, nghĩ không muốn tiếp tục ở lại nữa liền quay đầu rời đi.

Ai biết được Quý Như Phong nhanh chóng bắt lấy cánh tay cô: “Phải đi về sao? Cô không có lái xe đến, để tôi đưa cô về.”

“Làm cái gì?” Càng ngày càng cảm thấy anh ta không được bình thường, Hường Khả Tĩnh liền vung tay anh ta ra, nhú chặt chân mày.

Giờ phút này Lina cũng cảm thấy rất lạ, Quý Như Phong hoàn toàn không để ý đến sự tồn tại của cô, chỉ nói chuyện với Hường Khả Tĩnh, làm đi như vậy làm cô cảm thấy bất an.

“Tất nhiên là đưa cô trở về, hai nhà chúng ta thân nhau như thế, cũng phải nên đưa cô trở về chứ.” Quý Như Phong vừa nói chuyện, vừa kéo tay Hường Khả Tĩnh, nhanh chóng rời khỏi đây.

Lina đứng phía sau, không ngừng gọi tên anh, đúng là anh hoàn toàn không để ý đến cô.

Chương 2.3

Bên trong xe, Hường Khả Tĩnh ngồi bên ghế lái phụ nhìn Quý Như Phong lái xe, anh hoàn toàn không hỏi cô muốn đi đâu, càng thêm khó chịu: “Quý Như Phong, chúng ta không thân nhau như thế, anh có thể đưa tôi về nhà tôi ở phía Nam là được rồi.”

“Đã tối rồi, muốn ăn cái gì?” Quý Như Phong vẫn lái xe theo ý của mình, không bận tâm gì đến lời nói của Hường Khả Tĩnh, vẫn tiếp tục lái về phía trước.

“Anh com với anh, tôi sợ tiêu hóa không tốt, anh có thể đưa tôi trở về, bạn gái anh còn chờ anh kia.”

Cô vô lực lắc đầu, nhìn Quý Như Phong bày ra bộ dáng như không có chuyện gì xảy ra, Hường Khả Tĩnh cảm thấy rất buồn cười, chẳng lẽ anh ta đã quên anh ta chỉ mang lại sỉ nhục cho cô rồi sao?

Thật là, nếu không phải anh ta đưa Lina đến nhà cô, hại cô ở nhà của mình đều không cảm thấy thoải mái, giờ phút này Hường Khả Tĩnh sẽ không xuất hiện ở đây đâu.

“Nhưng mà bụng tôi đói rồi, nếu không ăn gì, sẽ chịu không nổi, vậy đi ăn com Tây đi.” Lúc nói chuyện, Quý Như Phong đã dừng xe lại bên lề đường.

Xuống xe, Quý Như Phong kéo tay Hường Khả Tĩnh đi vào quán com Tây.

Hai người ngồi đó, Hường Khả Tĩnh không ngừng lắc đầu, nhúu mày khi Quý Như Phong gọi đồ ăn: “Quý đại thiếu gia, hôm nay anh làm sao vậy, ăn trúng cái gì à?”

“Cái gì?” Nâng mắt lên nhìn Hường Khả Tĩnh, lại thấy cô phồng má lên vì đang nhịn cười.

“Ghen nha, nếu không phải tôi và anh quen biết nhau lâu rồi, tôi thật sự còn tưởng anh đang ghen, vẻ mặt như vậy, sẽ làm người khác dễ bị hiểu lầm.”

Hường Khả Tĩnh nói làm Quý Như Phong lập tức ngậm ngùi cả người, khó tin nhìn cô, một lúc lâu sau mới tiêu hóa được hai từ cuối của cô, không khỏi ngượng ngùng cười lạnh: “ha ha ha.”

Hường Khả Tĩnh cũng cười cười theo anh.

“Cô không biết trước đó vài ngày đã xảy ra chuyện gì sao?” Quý Như Phong có lòng nhắc nhở cô một chút, nếu anh ghen thật sự, làm sao có thể buông tay như thế, còn muốn đi phá hoại.

“Vậy anh làm gì quản tôi nhiều vậy?” Hường Khả Tĩnh biết việc này không có khả năng, nhưng cô chỉ không rõ, Quý Như Phong này rốt cuộc thế nào, vì sao lại muốn quản nhiều như vậy, nhìn bộ dạng của anh ta, hình như rất để ý đến việc này, mặc dù Hường Khả Tĩnh không đi ra ngoài với một ai cả.

“Đó là.Đó là tôi sợ cô quá ngốc, sẽ bị người khác lừa gạt.” Lúc nói chuyện, Quý Như Phong không ngừng nhắc nhở lòng mình.

Quý Như Phong cười gượng, giọng nói từ từ thả lỏng, nhưng nhìn vẻ mặt của Hường Khả Tĩnh có gì đó không đúng, anh lại càng bực mình gõ bàn một cái: “Tôi nói là sự thật, gia đình cô thế nào nói cho cũng cũng quen thân với gia đình tôi, tôi tự nhiên muốn chiều cô cô thật tốt.”

“A.” Cô bấu chặt, nhìn anh kích động như vậy. Hường Khả Tĩnh gật gật đầu, cầm chung trà uống một ngụm, đúng lúc này, món bò bít tết đã được bung lên.

Hường Khả Tĩnh bình tĩnh cầm lấy dao nĩa, từ từ cắt từng miếng thịt bò ra ăn.

Nhưng tâm tình Quý Như Phong lại hơn lộn xộn, nhìn cô, chẳng lẽ sự việc này cho qua như thế sao? Cô hình như chưa nói cho anh biết, rốt cuộc cô đã đi với ai.

“Hường Khả Tĩnh, rốt cuộc cô đã đi cùng với ai?”

“Quý Như Phong, anh có thể im lặng ăn com được không?” Hường Khả Tĩnh lắc lắc đầu, đối với Quý Như Phong chấp nhứt như thế, cô thật sự không có cách nào chấp nhận được, nhưng mà cô thật sự không vội cho anh ta biết đáp án sự thật.

Hường Khả Tĩnh tiếp tục ăn, thỉnh thoảng lại nhìn Quý Như Phong muốn nói rồi lại thôi, còn trút giận lên miếng thịt bò, làm cô cảm thấy rất buồn cười.

Lúc ăn được một nửa, Hường Khả Tĩnh buông dao nĩa xuống, hành động này cũng làm Quý Như Phong buông dao nĩa theo: “Ăn xong rồi à, vậy cô có thể nói, rốt cuộc cô đã đi chung với ai?”

“Tôi muốn đi rửa tay, xin lỗi vì không thể tiếp tục được nữa.” Nói xong, Hường Khả Tĩnh đứng lên, cười thật tươi rồi đi vào phòng rửa tay.

Quý Như Phong nhìn tất cả trước mặt, không biết bản thân mình nên nói thế nào, rốt cuộc là vì sao, vì sao mình phải biết?

Hường Khả Tĩnh này, trước kia không nghe cô nói cô có bạn bè thân, chẳng lẽ có người theo đuổi cô sao?

Nghĩ đến đây, tâm tình Quý Như Phong càng thêm khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Sói Đến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Chương 3.1

Trong phòng rửa tay, Hường Khả Tĩnh mở vòi nước ra, đang chuẩn bị rửa tay, đột nhiên cửa phòng bị mở ra, Hường Khả Tĩnh cũng không để ý nhiều, lại thấy bước chân của người đó dừng ở trước mặt cô.

“Lina!”

“Hường Khả Tĩnh, rốt cuộc trong lòng cô không cảm thấy nhục nhã sao?”

Lina cất tiếng lên đều chế giễu, lời nói của cô ta làm Hường Khả Tĩnh cảm thấy hơi khó hiểu liền khóa vòi nước lại.

“Lina, cô có ý gì?” Hường Khả Tĩnh thật không hiểu, nhưng mà nhìn vẻ mặt của Lina, cô cũng đoán được một chút, nhất định là có liên quan đến Quý Như Phong đang ngồi bên ngoài rồi, cô thật không biết rốt cuộc là Quý Như Phong có cái gì tốt chứ.

“Phong đã dẫn tôi đến nhà cô, đã nói rõ ràng cho cô biết, Phong sẽ không muốn cô, tự cô hiểu lấy, cô phải biết rời khỏi sớm hơn, rời khỏi Phong vĩnh viễn.” Lina bực bội nói.

Lina vừa mới bắt đầu đã vứt bỏ nhóm nhiếp ảnh, đi theo phía sau bọn họ đến phòng ăn.

Nhìn thấy ánh mắt Lina đổ kỵ như muốn ăn tươi nuốt sống cô, Hường Khả Tĩnh chỉ lắc đầu liên tục, nhún nhún vai, cô cảm thấy chuyện này không liên quan gì đến mình, trái lại muốn vòng qua bên cạnh cô ta rồi khỏi nơi này.

Ai biết được Lina nhanh tay bắt lấy cánh tay cô: “Tôi đang nói chuyện với cô, thế nào, lại tỏ ra tính tình đại tiểu thư à!”

“Xin lỗi, tôi không hiểu rốt cuộc cô đang nói cái gì, có thể giải thích một chút gì.” Cô hất tay Lina ra, Hường Khả Tĩnh không để ý đến cô ta, xoay người đi ra ngoài.

Hường Khả Tĩnh sẽ không quên, Lina là một trong nỗi nhục nhã lớn của cô.

“Cô.....Hường Khả Tĩnh, cô kiêu ngạo gì chứ, bất quá cô cũng chỉ là một người phụ nữ bị đàn ông bỏ rơi thôi.” Lina bị cô không thèm để ý đến liền tức giận, tiến lên hung hăng nắm lấy bả vai cô, nghiêng răng nghiêng lợi, nói chuyện cũng không thương người nữa.

Hường Khả Tĩnh bị cô ta chọc giận, vung tay lên hất tay cô ta ra: “Cho cô biết, tôi không phải là loại người ai muốn xem thường đều cũng được, nếu tôi muốn, kẻ cả cơ hội nhúng tay vào cô cũng không có đâu.”

“Hừ.” Lina hự lạnh một tiếng, không biết Hường Khả Tĩnh tự tin ở chỗ nào, cô ta cười lạnh nói: “Chẳng lẽ cô không biết, người xuất hiện ở nhà cô là tôi và Phong sao, chẳng lẽ cô.....”

“Đủ rồi! Tôi đều biết, nhưng mà cô xác định là Quý Như Phong đối với cô nghiêm túc sao? Người đàn ông như vậy, cô xác định cô nắm bắt được sao?”

Hường Khả Tĩnh không còn kiên nhẫn gì nữa, lời nói của cô đều lạnh lùng, bước từng bước đến gần, gần từng chữ, khiến Lina không thể không lui về phía sau lưng đều dựa vào vách tường.

Lina không thể tin nhìn Hường Khả Tĩnh, vốn tưởng rằng người phụ nữ này chỉ bị ức hiếp thôi, không nghĩ rằng cô ấy có thể là rất hùng hồn thế này.

“Nhớ lấy, người đàn ông như Quý Như Phong, thời gian tôi quen biết anh ta nhiều hơn cô, cái tên đó, không có tâm, càng không thích bị tình yêu trói buộc, anh ta sẽ không nhiệt tình với bất cứ ai.” Sau khi nói xong, Hường Khả Tĩnh liếc mắt nhìn sắc mặt tái nhợt của Lina, rồi xoay người rời khỏi phòng rửa tay.

Lúc này Quý Như Phong ngồi trên bàn com nhìn Hường Khả Tĩnh đang thông thả đi về phía này, anh đang chuẩn bị đứng lên đi tìm cô, lại thấy cô tươi cười đi về phía anh, tâm tình tốt hơn so với lúc đi vào phòng rửa tay nhiều.

Quý Như Phong cũng hơi bị cuốn hút, thấy cô đang đi về phía mình, anh chỉ im lặng nhìn cô.

“Thế nào, hình như anh không ăn à?” Hường Khả Tĩnh ngồi xuống, cố ý xem nhẹ gương mặt chứa ý cười của Quý Như Phong, nhìn vào miếng thịt bò

của anh chưa động qua miếng nào, nhân nhặt hỏi một câu.

“Chờ cô cho tôi câu trả lời, cô cũng biết, tôi không thích bản thân mình vui mừng khi không biết câu trả lời.” Ánh mắt Quý Như Phong nhìn chăm chú vào Hường Khả Tĩnh, hôm nay anh nhất định phải biết được rốt cuộc Hường Khả Tĩnh đang ở với ai, bọn họ đã phát triển đến giai đoạn nào rồi, hoặc là nói giữa bọn họ là quan hệ gì?

“Quý Như Phong, anh thật sự rất kỳ quái, chẳng lẽ sau này tôi kết hôn, chuyện giữa tôi và ông xã, phải đến báo cáo với anh từng chút một sao?” Hường Khả Tĩnh lắc đầu, hỏi ngược lại.

“Đương.” Vốn định trả lời đương nhiên, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt của Hường Khả Tĩnh, vừa nghĩ đến chuyện này, Quý Như Phong nhanh chóng nuốt lại những chữ phía sau, lấy chung trà lên uống một ngụm, hít thở thật sâu.

“Đó là chuyện sau này, sau này hãy nói! Hiện tại cô còn chưa kết hôn đúng không? Có thể nói cho tôi nghe một chút, rốt cuộc người đó là ai không?”

Lý trí sắp sụp đổ, Quý Như Phong nhìn Hường Khả Tĩnh, nếu cô không muốn trả lời anh, anh sẽ đi theo cô 24 giờ, như vậy nhất định sẽ biết được người đàn ông kia là ai.

“Còn ăn không? Nếu không ăn, chúng ta rời khỏi đây đi.” Hường Khả Tĩnh đứng lên trước, cố ý xem nhẹ vẻ mặt Quý Như Phong, bỏ đi ra ngoài.

Đúng lúc này Lina cũng từ phòng rửa tay đi ra, vừa nhìn thấy Hường Khả Tĩnh muốn rời đi, mà Quý Như Phong còn đang đứng chỗ quầy thu ngân tính tiền, cô lập tức bước đi đến trước mặt Hường Khả Tĩnh: “Tôi cho cô biết, Quý Như Phong là của tôi.”

Lina đến trước mặt cô nói những lời này, khiến Hường Khả Tĩnh ngây ngẩn cả người, nhưng mà rất nhanh, cô cười nói: “Phải không? Vậy cô nhớ giữ anh ta thật tốt, Quý Như Phong không phải là món ăn của tôi, anh ta là một người đàn ông, lại rất ghét chuyện yêu đương.”

Hường Khả Tĩnh nói xong, trả lại nụ cười tươi rói cho Lina, lại không nhìn đến ánh mắt Lina đang đắc ý, cô lướt qua đỉnh đầu cô ta nhìn về chỗ xa hơn, phong cảnh nơi đó lại hấp dẫn ánh mắt cô.

Hường Khả Tĩnh không nói gì đi vòng qua người Lina, chuẩn bị ra bên ngoài chờ xe Quý Như Phong.

Ai biết được Lina lại lên tiếng nói một câu: “Quý Như Phong là người đàn ông có cái gì không tốt, vì sao cô nói không phải là món ăn của cô?”

Lời nói của cô ta khiến Hường Khả Tĩnh dừng bước lại, cũng làm cho Hường Khả Tĩnh cười nhạo: “Có lẽ những phụ nữ khác đều giống như cô xem anh ta là tốt, vì sao cũng không phải là công tử bột, tiểu bạch kiêu, ký sinh trùng, tôi thật sự không rõ anh ta tốt ở điểm nào.” Lúc nói chuyện, Hường Khả Tĩnh chậm rãi xoay người lại nhìn Lina, lại thấy sau lưng cô ta một bóng dáng đang đi ra, chợt cứng người lại.

“Quý Như Phong.” Cô hơi run rẩy gọi tên anh, Hường Khả Tĩnh nhìn thấy Quý Như Phong, nhưng anh ta còn chưa nhìn thấy qua, làm cô phải lui về phía sau vài bước.

Lina lập tức tiến lên ôm lấy cánh tay anh, cười nói: “Phong, em.”

“Em về trước đi, sau này tôi sẽ tìm em.” Hắt tay cô ta ra, Quý Như Phong nhanh chóng đi ra xe, mở cửa bên ghế lái phụ ra, mời Hường Khả Tĩnh lên xe.

Hường Khả Tĩnh nuốt một ngụm nước bọt, cười rất miễn cưỡng: “Thật ra tôi ở gần đây, tôi tự mình đi là được rồi, anh đưa bạn gái anh đi đi.” Lúc nói chuyện, Hường Khả Tĩnh hoảng hốt xoay người bỏ chạy.

Quý Như Phong cũng không ngăn cản cô, mà chăm chú nhìn vào bóng dáng cô, mãi đến khi cô biến mất trong dòng người, nụ cười trên gương mặt anh hơi quỳ dị.

Lina đến bên cạnh, vừa muốn mở miệng nói gì đó, Quý Như Phong lại đóng cửa xe bên ghế lái phụ lại, liếc nhìn Lina: “Tự mình gọi xe về đi, tôi còn có việc muốn xử lý.”

Nói xong, Quý Như Phong cũng không ngoái ngàng gì đến Lina, lái xe về hướng Hường Khả Tĩnh vừa biến mất.

Chương 3.2

Hường Khả Tĩnh nhanh chóng chạy về nhà đóng cửa lại, liên tục vỗ vỗ lồng ngực mình, lúc này nhìn thấy vẻ mặt của Quý Như Phong càng khiến cô sợ hãi.

Quen biết anh ta đã lâu, cho tới bây giờ cô chưa từng nhìn thấy vẻ mặt lúc này của Quý Như Phong, lại đáng sợ, thâm trầm như thế.

Tâm tình của cô chưa kịp bình phục, lúc này điện thoại lại vang lên, khiến cho Hường Khả Tĩnh vừa mới ngồi lên ghế sofa cố gắng ổn định lại tâm tình đang sợ hãi của mình lại nhảy dựng lên.

Vừa nghĩ đến Quý Như Phong gào thét, cô không khỏi hít một ngụm khí lạnh, đang lúc tính xem có nên nhận điện thoại hay không, tiếng gõ cửa liên tục vang lên.

“Hường Khả Tĩnh, cô thật đáng chết, mở cửa ra cho tôi!”

Hương Khả Tĩnh nghe giọng nói của anh ta, lập tức thấy một màu đen trước mắt, nhanh chóng chạy đến bên cửa, hơi run rẩy hỏi: “Quý Như Phong, có chuyện gì sao?”

“Mở cửa!” Chỉ một mệnh lệnh, Quý Như Phong không thích nói chuyện với cánh cửa.

“Ha ha, tôi muốn đi ngủ, nếu có chuyện gì, ngày mai hãy nói.” Mặc dù lúc này Hương Khả Tĩnh không có lỗi gì với Lina, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt của Quý Như Phong, cô vẫn cảm thấy sợ hãi, tâm lý hoang mang.

Nếu bây giờ mở cửa, Hương Khả Tĩnh cũng không thể tưởng tượng được, rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì.

“Mở cửa! Nếu cô còn để tôi lặp lại hai chữ này nữa, tôi sẽ tìm thợ mở khóa đến đây giúp tôi.” Trong đầu Quý Như Phong không ngừng lặp lại những lời nói mà Hương Khả Tĩnh đã nói với Lina.

Thật đáng chết! Người phụ nữ này lại có can đảm lớn thật! Dám nói anh bằng những lời đó!

Anh thật sự khác biệt như thế sao? Thật sự không biết thương thức phụ nữ, chẳng lẽ không nhìn ra được, anh là người đàn ông độc thân hoàng kim nóng bỏng tay sao? Hôm nay anh nhất định phải nói rõ ràng với người phụ nữ này.

“Anh.....” Cô rất tin những lời nói này của anh, tên này nói được thì sẽ làm được, cô bực bội mở cửa ra, nhìn Quý Như Phong tức giận tiêu soái đi vào.

Cô lẩm bẩm trong miệng, tâm tình cũng không được thoải mái, nhưng vẫn hơi sợ một chút: “Quý đại thiếu gia, không biết anh muốn gì làm?”

“Hương Khả Tĩnh, cái người phụ nữ này, cô nói lại xem, tôi là người đàn ông thế nào, sao lại không xứng với cô hả?”

Mặc dù Quý Như Phong không muốn kết hôn với Hương Khả Tĩnh, nhưng bị người phụ nữ này miêu tả mình như vậy, làm tâm tình Quý Như Phong càng thêm không thoải mái, anh không nói cô cái gì, mà cô lại nói anh rất nhiều chuyện như vậy.

“Ha ha, thật ra tôi đánh giá anh thế nào, cũng không phải là chuyện quan trọng đúng không?” Nhìn anh tức giận như thế, cô cố gắng chọn những lời bày tỏ ra làm cho anh không cần để ý đến.

Lúc nói chuyện, Hương Khả Tĩnh rót một ly nước ấm đưa cho anh, đề anh uống hạ hỏa.

“Nói lời thừa, tôi để cho cô nói, mặc dù cô nói rất tốt.” Nhận lấy ly nước từ tay cô, Quý Như Phong uống một hơi cạn sạch, ánh mắt nhìn chăm chú vào Hương Khả Tĩnh so với cười còn khó hơn khóc.

Trong lòng Quý Như Phong càng thêm đắc ý, nha đầu này đã hối hận, biết mình có lỗi, Quý Như Phong suy nghĩ như vậy thì thấy tâm tình tốt hơn nhiều.

Ai biết được Hương Khả Tĩnh hít sâu một hơi, rồi nghiêm túc nhìn anh nói: “Là anh để tôi nói, vậy anh có đảm bảo sau khi tôi nói xong, anh tuyệt đối sẽ không phát hỏa.”

“Đương nhiên!”

“Được, vậy tôi nói cho anh biết, anh hiểu anh không xứng với tôi ở điểm nào không?” Hương Khả Tĩnh ngồi xuống đối diện với anh, thân nhiên hỏi, khi cô nói, lại nhìn xung quanh, không khí xung quanh lập tức đông lại một chỗ.

Quý Như Phong thật sự không ngờ người phụ nữ này lại tự luyến như thế, thậm chí nói những lời này ra, cô không biết bản thân mình có giá gì sao?

“Hương Khả Tĩnh, cô nói giỡn sao?” Quý Như Phong cố gắng làm cho mình không quá để ý, muốn tỉnh táo lại một chút.

“Tất nhiên là không phải, mặc dù tôi không phải rất hoàn mỹ, nhưng ít nhất..... cá tính, diện mạo đều xem là tốt, chẳng lẽ anh không cảm thấy điều đó, chính anh cũng không xứng với tôi sao?” Hương Khả Tĩnh tiếp tục nói.

Lời nói của cô, làm Quý Như Phong hơi mở ra, hoàn toàn quên mất phản ứng, thật lâu sau đó: “ha ha ha.....”

Xung quanh đều là tiếng cười của Quý Như Phong, anh cười đến mức nước mắt cũng muốn chảy ra.

Nhìn người phụ nữ trước mặt, anh không biết cô có một mặt như thế: “Hương Khả Tĩnh, cô.....Cô thật biết.....Biết nói đùa rồi.”

“Gi chứ? tôi nói là sự thật, anh và tôi, không phải là cùng một loại người, anh chia rẽ khoảng cách của tôi và ông xã hoàn mỹ như vậy thật là quá xấu rồi.” Hương Khả Tĩnh tiếp tục nói, nhìn Quý Như Phong vừa cười vừa lắc đầu qua lại, chẳng lẽ những lời cô nói rất buồn cười lắm sao?

“Ông xã hoàn mỹ?” Ngưng cười, Quý Như Phong hơi sững sờ nhìn cô.

“Đúng nha, anh hoàn toàn không có một chút nào trong đó.” Hương Khả Tĩnh nói rất chắc chắn, hơi khinh thường đánh giá anh, không khỏi lắc đầu.

“Hương Khả Tĩnh!” Ánh mắt như vậy, anh thật sự khác biệt như thế sao?

“Tôi nói đều là thật, là anh để cho tôi nói thật mà.”

“Lời thật?” Người phụ nữ này nói anh nhiều lời thật lòng như vậy, đến bây giờ Quý Như Phong còn chưa nghe ra được lý do trong đó.

“Đúng nha, anh không biết khuyết điểm của bản thân mình, sau khi anh đi du học ở nước ngoài về, cái gì cũng không làm, không làm việc gì, hoàn toàn chỉ là.....một tên ăn bám!” Chữ cuối cùng, Hường Khả Tĩnh không dám nói ra, nhưng nhìn về mặt của Quý Như Phong sau khi nghe xong không cho mình là đúng, vẫn không nhận được nói tiếp, cũng trong chớp mắt liền thấy về mặt cứng đờ của anh.

“Tên ăn bám?” Ai lại nghĩ đến điều này.

“Đúng vậy, nghe tôi nói một chút, bởi vì anh xuất thân thật tốt, nếu không anh sẽ bị chết đói từ lâu rồi.” Hường Khả Tĩnh nói rất đắc ý, hoàn toàn quên mất giờ phút này về mặt Quý Như Phong rất khó coi, hai tay nắm chặt thành quyền như muốn đánh vỡ xúc động của cô.

“Hường Khả Tĩnh!” Quý Như Phong nghiêng răng nghiêng lợi, hiện tại anh cô gắng kiềm chế bản thân mình.

“Thế nào, làm gì tức giận vậy?” Hường Khả Tĩnh mạnh mẽ nói, cười nhìn Quý Như Phong, hoàn toàn quên mất giờ phút này anh rất nguy hiểm.

“Cô là người phụ nữ như vậy, nếu gả ra ngoài, tôi bội phục người đàn ông nào có can đảm dám lấy cô.”

“Anh là người đàn ông như vậy, nếu có thể cưới, tôi thật thương tiếc cho cuộc đời của vợ anh rồi.” Hường Khả Tĩnh bĩu môi, rất bất mãn phản bác, dám nói cô không gả được!

“Cô.....Được lắm, được lắm, vậy cô hãy tiếc thương cho cuộc đời bắt đầu bi ai của cô đi.” Quý Như Phong rất tức giận, suy nghĩ thật lâu vẫn không nghĩ ra lời nào, nhìn lại Hường Khả Tĩnh đang đắc ý hả hê, anh giận quá hóa cười.

Anh đột nhiên nói ra, làm Hường Khả Tĩnh ngây ngốc tại chỗ.

“Tiếc thương cho cuộc đời bắt đầu bi ai của cô đi.” Anh lặp lại những từ này.

Làm Hường Khả Tĩnh lập tức hiểu rõ, đây không phải là ác mộng: “Anh.....Anh muốn làm gì? Không phải anh nghĩ muốn cưới tôi chứ?”

“Vốn là nghĩ như thế, nhưng mà nhìn thấy về mặt này của cô, đột nhiên tôi cảm thấy, cưới cô có lẽ là một quyết định không tệ.” Quý Như Phong nhẹ nhàng cầm lấy lọn tóc của cô lên, nhìn về mặt không thể tượng tượng được của cô.

“Anh thật sự rất nhàm chán! Tôi cho anh biết, tôi tuyệt đối sẽ không gả cho anh, còn nữa, ba mẹ tôi cũng sẽ không đồng ý.” Hất tay anh ra, Hường Khả Tĩnh bực bội rời khỏi sofa, đứng đối diện với anh cách một khoảng xa.

Anh biết được Quý Như Phong cũng đứng lên, đi đến trước mặt cô: “Hường Khả Tĩnh, cô.....”

“Tôi chưa từng thấy qua người đàn ông nào nhàm chán như anh, hỗn đản như thế, không có việc làm như thế, anh thật sự là một.....”

“Tên ăn bám?” Trực tiếp cắt lời nói của cô, không để ý đến về mặt cô đang hoảng hốt, Quý Như Phong nắm lấy bả vai cô, không ngờ trong mắt cô anh lại khó chịu như thế.

“Đương nhiên, từ lúc du học về đến giờ, hầu như đang chơi đùa, bác trai bác gái gọi anh đến công ty làm thế nào, anh cũng không đồng ý, chẳng lẽ không phải là ăn bám hay sao?” Hường Khả Tĩnh nhún nhún mày, nhìn sắc mặt Quý Như Phong ngày càng khó coi, cô vừa vui vẻ, vừa cảm thấy hơi sợ.

“Cô.....” Đáng chết, anh chỉ muốn thừa dịp năm năm này ăn chơi cho đã, sau này chỉ sợ công việc bận rộn, không ngờ lại bị người này biết nhiều như thế.

“Buông tay, Quý Như Phong, tôi chỉ muốn nói ra câu trả lời thôi, chính anh phải lắng nghe.” Hường Khả Tĩnh vùng vẫy liên tục, tư thế mập mờ như vậy khiến cô không thể chấp nhận được.

Nhìn sắc mặt Quý Như Phong ngày càng khó coi, Hường Khả Tĩnh bắt đầu hối hận, vì sao lại nói nhiều như thế.

“Không sao, Khả Tĩnh, ngày mai chúng ta cùng trở về đi.” Lúc nói chuyện, Quý Như Phong không quên hôn trộn vào cánh môi cô, rồi nhanh chóng rời khỏi, rồi đi vào trong phòng ngủ, hoàn toàn không để ý đến Hường Khả Tĩnh còn đang đứng ngây ngốc tại chỗ.

Thật lâu sau đó, khi Quý Như Phong đã vào phòng tắm để tắm, bên ngoài mới vang lên âm thanh gào thét của Hường Khả Tĩnh: “A..... Quý Như Phong!”

Bên trong phòng tắm, Quý Như Phong giặt giũ khóe môi, rất vui nở nụ cười.

“Phản ứng ngây ngốc như thế, trách không được bị tôi chọc giận cũng không biết.”

Bên ngoài phòng tắm, Hường Khả Tĩnh liều mạng gõ cửa: “Quý Như Phong! Anh làm gì đó? Mau ra đây cho tôi! Vì sao anh muốn dùng phòng tắm của tôi?”

“Tắm rửa thật sạch.” Lúc Hường Khả Tĩnh đang chuẩn bị gõ cửa lần nữa, cửa phòng đã mở ra, trong nháy mắt Hường Khả Tĩnh gõ vào lồng ngực Quý Như Phong.

Hường Khả Tĩnh sững sờ nhìn cảnh xuân trước mặt, có chút không phản ứng kịp, làn da màu lúa mì, dáng người hạng nhất, khiến Hường Khả Tĩnh không thể không nuốt nước bọt.

Quý Như Phong định đi ra ngoài, nhưng nhìn thấy Hường Khả Tĩnh đang đứng đây si ngốc, nên phải đứng lại, anh đưa tay lên quơ quơ trước mặt cô: “Đối với cô có hài lòng không?”

“A.....Cái gì? Hả?” Hường Khả Tĩnh bị anh hỏi như thế, sững sờ ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt sáng của anh, trong nháy mắt liền hiểu rõ, lập tức lui về phía sau, hai má đỏ bừng, quay đầu chỗ khác không dám nhìn đến anh.

“Anh để trần như vậy, chẳng lẽ không biết mặc quần áo vào sao?”

“Tắm xong chuẩn bị đi ngủ, vì sao còn phải mặc quần áo hả?” Nói xong, Quý Như Phong đi vòng qua người cô, leo lên giường nằm ngủ.

Hành động như vậy làm Hường Khả Tĩnh càng thêm bức bối, nhanh chóng kéo chăn của anh ra: “Đi ra ngoài cho tôi! Đây là giường của tôi!”

“Đúng không? Vậy cô cũng ngủ ở đây đi.” Anh cười như không cười nhìn cô, anh cũng không có phản đối gì, nhường một bên giường cho cô ngủ.

Hành động này làm Hường Khả Tĩnh dờ khóc dờ cười, cô tức giận kéo toàn bộ chăn ném qua một bên: “Chẳng lẽ anh không hiểu ý tôi? Tôi bảo anh ra ngoài, ở đây là địa bàn của tôi.”

“Đúng không? Vậy tôi ngủ một đêm, thế mà cô rình trộm, sờ trộm, ý đồ muốn trộm cả thân hình hoàn hảo của tôi.” Nói xong, Quý Như Phong tiếp tục kéo chăn lại rồi ngủ.

Những lời Quý Như Phong nói làm Hường Khả Tĩnh càng khó chịu thêm, cô nhìn anh ta, tức giận quát: “Tôi không có, anh..... Anh làm cái gì? Đi ra ngoài đi!”

“Hường Khả Tĩnh, nếu cô không thể khống chế được cái miệng của cô, tôi sẽ để cho cô trả giá thật đắt.” Sau khi nói xong, Quý Như Phong đứng lên kéo Hường Khả Tĩnh về phía mình, rồi nở nụ cười thật mập mờ, đến gần tai cô, cất giọng trầm thấp: “Tôi sợ tôi đói sẽ không có thức ăn để chọn.”

“Quý Như Phong!” Cô sợ hãi nhanh chóng đẩy anh ra, Hường Khả Tĩnh nhanh chóng bỏ chạy ra ngoài, ngủ trên ghế sofa.

Quý Như Phong nhìn một màn này, ý cười trên khóe môi ngày càng sâu.

Xem ra, anh cần phải cân nhắc chuyện hôn sự với người phụ nữ này rồi, dường như chơi đùa với cô còn tốt hơn, cũng không nhàm chán nữa rồi.

Một đêm này, hai người, mỗi người đều một suy nghĩ, đều là một đêm không ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Sói Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Hôm sau, Hường Khả Tĩnh thức dậy, cả người eo đau lưng mỏi, vừa đứng lên đã nhìn thấy Quý Như Phong đứng ở chỗ đó, ăn mặc chỉnh tề, vẻ mặt hơi lười nhác, trên gương mặt có một tia mỉm cười khó hiểu.

“Quý Như Phong! Anh đứng ở đó bao lâu rồi?” Hường Khả Tĩnh đứng lên, xoa xoa cổ mình, bức bối nhìn bóng lưng Quý Như Phong.

“Đã thức dậy, vậy thì đi đi.” Sau khi nói xong, Quý Như Phong để ly trà xuống, rồi kéo tay Hường Khả Tĩnh rời khỏi đây.

“Còn sớm như thế, anh muốn đi đâu?” Hường Khả Tĩnh hơi phản kháng, nhìn bộ dạng khẩn cấp của anh, cô rất tò mò, rốt cuộc người này muốn đưa cô đi đâu.

“Tất nhiên là về nhà rồi.” Quý Như Phong trả lời lại, để Hường Khả Tĩnh ngồi vào trong xe, rồi bằng tốc độ nhanh nhất, anh lái xe rời khỏi đây.

Hường Khả Tĩnh sững sờ nhìn anh: “Về nhà làm cái gì?”

“Không phải đêm qua tôi đã nói với cô rồi sao? Tôi sẽ làm cho cô bi ai.” Quý Như Phong cười thần bí, ánh mắt quỷ dị nhìn cô.

Cái liếc mắt này khiến Hường Khả Tĩnh lập tức hoàn hồn, cũng hiểu rõ những lời của Quý Như Phong, sắc mặt lập tức tái mét, nhìn người đàn ông trước mặt không biết rốt cuộc anh ta đang suy nghĩ cái gì.

“Quý Như Phong! Anh điên à?”

“Tôi không có điên, nhưng mà tôi chỉ muốn nhìn xem, về mặt bi ai của cô là cái dạng gì thôi.” Tâm tình Quý Như Phong thật tốt, dường như kết hôn với cô sẽ rất thú vị, nhìn về mặt của cô bây giờ, cũng đã đủ thú vị rồi.

“Anh nhầm chán quá, tôi sẽ không kết hôn với anh, huống chi, đừng quên anh đã làm chuyện gì đối với chúng tôi, ba mẹ tôi cũng không phải là đèn càn đầu, anh tin rằng anh có khả năng thành công sao?” Hường Khả Tĩnh hừ lạnh một tiếng, cười rất tự tin, nhìn về mặt Quý Như Phong không nói nên lời.

Cô tin mình nhất định sẽ thắng, nhưng xe vừa đến Hường gia, sau khi cô xuống xe, Quý Như Phong cũng theo cô xuống xe, làm cho sắc mặt của cô tái nhợt.

“Anh làm gì? Còn không nhanh về nhà anh đi.” Hường Khả Tĩnh đè thấp giọng nói của mình, không muốn để cho những người khác nghe thấy.

Ai biết được Quý Như Phong hoàn toàn không để ý đến những người khác có nghe thấy không, bọn họ đi đến trước mặt ba Hường, mẹ Hường rất lễ phép chào hỏi.

Mẹ Hường và ba Hường khi nhìn thấy anh thì hoảng hốt một lúc, lúc này anh lại lễ phép như thế.

Mẹ Hường đi đến trước mặt Hường Khả Tĩnh, Trên gương mặt đều là vẻ lo lắng: “Chuyện này là thế nào? Vì sao con lại ở chung với cậu ta?”

“Mẹ, thật ra chỉ là trùng hợp gặp nhau, anh ta đưa con trở về thôi.” Sau khi Hường Khả Tĩnh nói xong, lạnh lùng nhìn lướt qua Quý Như Phong đang đứng gần cô, ý bảo anh có thể rời khỏi đây rồi.

Ai biết được Quý Như Phong đi đến trước mặt cô, một phát ôm lấy eo cô, hành động như vậy khiến cho mọi người đứng xung quanh hít vào một hơi thật sâu, mẹ Hường chợt ngây ngẩn cả người, không biết nên phản ứng thế nào.

Ngược lại ba Hường phản ứng trước, sắc mặt ông rất khó coi: “Vào đi rồi nói.” Nói xong, ba Hường và mẹ Hường đều đi vào nhà.

Hường Khả Tĩnh nhanh chóng thoát khỏi cánh tay anh, bực bội nói: “Anh làm gì? Chẳng lẽ anh không biết sẽ làm người khác hiểu lầm sao?”

“Tôi chính là muốn kết quả như vậy, tôi chưa đến cha vợ tương lai, mẹ vợ đang chờ chúng ta rồi.” Quý Như Phong đắc ý tiêu soái đi vào.

Trong phòng khách, sắc mặt mẹ Hường và ba Hường rất khó coi, nhìn Quý Như Phong, rồi lại nhìn Hường Khả Tĩnh: “Chuyện của các con rốt cuộc là thế nào?”

Mẹ Hường không quên chuyện xảy ra từng giây từng phút nào, lúc đó Quý Như Phong dẫn một người phụ nữ đến, làm cho bọn họ rất khó chịu, hiện tại cậu ta lại làm ra hành động như vậy, chẳng lẽ cậu ta thật sự lừa gạt Hường gia sao?

“Bác trai, bác gái, con biết chuyện trước đây con làm khiến cho hai bác rất tức giận, nhưng mà lần này là con nghiêm túc!”

Về mặt Quý Như Phong rất thành thực, hơi hơi cúi đầu, bộ dáng chân thành nhận lỗi.

Nếu Hường Khả Tĩnh không biết sớm chuyện này, thật sự sẽ bị tên này hù dọa.

Hiển nhiên là mẹ Hường và ba Hường không hiểu rõ, đều bị dọa sợ hãi, nhìn Quý Như Phong nghiêm túc như vậy, bọn họ cũng không biết nên nói cái gì.

“Cậu nói là cậu nghiêm túc, vậy xin hỏi Lina kia, cậu và cô ta có quan hệ gì?” Mẹ Hường nhìn Hường Khả Tĩnh, rồi lại nhìn đến Quý Như Phong, bà cũng không phải là ngu ngốc.

“Con và Lina không có bất kỳ quan hệ gì, người hãy yên tâm” Quý Như Phong nói rất chắc chắn, rồi cầm lấy tay Hường Khả Tĩnh, hành động chân thành như thế làm mẹ Hường cũng có chút cảm động.

“Ba, mẹ, con và Quý Như Phong thật ra không phải

“Thật ra không phải như mọi người suy nghĩ đâu, lần này chúng con đều nghiêm túc, chúng con muốn kết hôn.” Quý Như Phong nhanh chóng cắt lời nói Hường Khả Tĩnh, hoàn toàn không để cho Hường Khả Tĩnh nói chuyện.

Bị hành động không có lễ phép cắt đứt, Hường Khả Tĩnh rất khó chịu trừng mắt nhìn Quý Như Phong, ai biết được anh không thấy.

“Như vậy à.” Mẹ Hường bắt đầu suy nghĩ sâu xa, nhìn bọn họ, không biết lần này có đáng tin hay không.

“Ba mẹ, thật ra các người.....”

“Thật ra các người không cần khó xử như vậy, con tin con và Khả Tĩnh ở cùng một chỗ, con sẽ quý trọng Khả Tĩnh thật tốt, yêu thương cô ấy thật tốt.”

Lời nói Hường Khả Tĩnh bị Quý Như Phong cắt đứt lần nữa, Quý Như Phong nắm chặt bàn tay Hường Khả Tĩnh, người ở bên ngoài nhìn vào đều thấy bọn họ rất ngọt ngào.

Nhưng chỉ có người trong cuộc mới biết, tay cô bị anh nắm sắp phát đau rồi, rốt cuộc đến khi nào anh mới chịu buông tay cô ra.

“Ba mẹ cậu biết không?” Thật lâu sau ba Hường mới lên tiếng.

“Ba mẹ con đối với Khả Tĩnh rất hài lòng, họ đều biết hết.” Quý Như Phong cười càng thêm tự tin.

“Để cho ba mẹ con đến, chúng ta sẽ chính thức gặp mặt.” Sau khi nói xong, ba Hường quay người đi vào phòng sách.

Mà mẹ Hường nhìn bọn họ, cũng mỉm cười thỏa mãn, rồi đi ngược hướng với ba Hường.

Lúc, này, Quý Như Phong chậm rãi buông tay Hường Khả Tĩnh ra, cười thật tươi với cô, nụ cười trên gương mặt đó thật xán lạn, như ánh mặt trời, nhưng lại chói mắt như thế.

Hường Khả Tĩnh hận nghiền răng bóp bóp cánh tay, rồi dùng một nắm tay hung hăng đánh vào bụng Quý Như Phong.

“A.....” không ngờ Hường Khả Tĩnh lại làm thế với anh, ăn một nắm tay thật mạnh.

Nhìn vẻ mặt Hường Khả Tĩnh tức giận, Quý Như Phong vẫn tươi cười: “Hường Khả Tĩnh, chẳng lẽ đây là vẻ mặt bi ai của cô sao?”

“Quý Như Phong đáng chết! anh đừng nằm mơ, tôi sẽ không gả cho anh đâu.”

Chờ có cơ hội cô sẽ nói cùng mẹ mình rõ ràng, cái tên này tưởng rằng có những hành động như thế sẽ làm cho sự việc trở thành kết quả đã định sao? Đó là chuyện không có khả năng.

Sau khi Hường Khả Tĩnh nói xong, hất phăng cánh tay anh ra, quay đầu bỏ đi lên lầu.

Quý Như Phong đứng chỗ đó cũng không nói tiếng nào, chỉ nhún nhún vai rồi thông thả rời đi, hoàn toàn không thèm để ý đến Hường Khả Tĩnh có giữ lại hay không, chỉ cần anh muốn, nhất định sẽ đạt được.

Hường Khả Tĩnh, cô chuẩn bị mặc niệm cho bản thân đi.

Quý Như Phong tâm tình vui vẻ lái xe về nhà, tâm tình của anh không ảnh hưởng gì đến ba Quý và mẹ Quý, bọn họ đều lạnh lùng nhìn anh một cái, rồi tiếp tục làm việc của mình, giả vờ như không đếm xỉa gì đến sự tồn tại của anh.

Thái độ như vậy, Quý Như Phong đã dự liệu trước rồi, nhưng mà nếu anh nói ra, nhất định sẽ làm bọn họ ngạc nhiên.

Nghĩ đến đây, Quý Như Phong tâm tình vui vẻ liền ngồi lên ghế sofa, không để ý đến bọn họ nhìn thấy bộ dạng đáng ghét của anh, anh cầm lấy trái cây trên bàn vui vẻ ăn.

“Ba mẹ, con cho các người một tin tốt.”

“Con sẽ có tin gì tốt.” Hiện tại mẹ Quý con đang trong cơn tức giận, nhớ đến chuyện làm ra ở Hường gia khiến hai người không quên được, vừa nghĩ đến đây, mẹ Quý tức giận đứng lên, chuẩn bị rời khỏi.

“Mẹ, con muốn kết hôn với Hường Khả Tĩnh.” Mẹ Quý vừa bước đi, Quý Như Phong thân nhiên nói tin này ra.

Lập tức ba Quý và mẹ Quý đều ngạc nhiên.

Mẹ Quý lạnh lùng quay đầu nhìn Quý Như Phong đang nhàn nhã, nhìn không ra rốt cuộc là anh thế nào: “Con.....Con vừa mới nói cái gì?”

“Con muốn kết hôn với Hường Khả Tĩnh, ba, mẹ, các người chuẩn bị sắp xếp đi.” Quý Như Phong đưa hai bàn tay ra, chờ đợi ba mẹ cho anh sự tin tưởng.

Ai biết được cửa phòng của Quý Như Phong bị gõ mạnh mẽ.

Làm anh không kịp phản ứng, khó có thể đứng yên, quay đầu nhìn xem ai lớn mật như thế, vừa mở cửa ra nhìn thấy gương mặt bất mãn của mẹ Quý.

“Mẹ, người làm gì?”

“Tiểu tử thôi, mẹ phải biết là con muốn gì, lúc trước con mang đến cho nhà người ta si nhục lớn như thế, bây giờ con lại nói việc này, tiểu tử thôi, rốt cuộc con ăn phải cái gì hả?” Lúc nói chuyện, mẹ Quý bước lên nắm lấy lỗ tai của anh, để cho anh tỉnh táo một chút.

“Mẹ, mẹ, mẹ.....Đau đau.....”

“Con còn biết đau, tiểu tử thôi, con nói xem, con đã làm cái gì rồi, bây giờ còn muốn nói nữa, thật là, con không sợ mất mặt, mẹ đây mất mặt dùm con nè.” Mẹ Quý không thể bình tĩnh, ngược lại càng tức giận thêm.

“Mẹ, con kết hôn mẹ không đồng ý, con không kết hôn mẹ cũng không hài lòng, rốt cuộc muốn con làm thế nào, không phải con đã đồng ý chuyện kết hôn với Hường Khả Tĩnh rồi sao?” Quý Như Phong cảm thấy mình thật vô tội, lỗi tại bị kéo xuống, rốt cuộc muốn anh làm gì mới chịu thả ra.

“Tiểu tử thôi, sao da mặt con dày hơn bức tường vậy?” Mẹ Quý nói rõ ràng như thế mà anh còn nghe không hiểu, bà bực mình thả anh ra, chỉ chỉ vào đầu anh không ngừng nói.

“Mẹ, trừ phi mẹ không muốn Hường Khả Tĩnh làm con dâu của mẹ rồi.” Quý Như Phong vô vô lỗi tai phát đồ lên, nhưng mà những lời anh nói trong nháy mắt mẹ Quý liền hết tức giận.

Mẹ Quý nhìn Quý Như Phong rồi bắt đầu suy nghĩ những lời anh nói, ba Quý luôn trầm mặt từ nãy đến giờ đi đến bên cạnh hai người, nhìn Quý Như Phong: “Con đang nghiêm túc?”

“Tất nhiên, ba à, con đang nghiêm túc.” Quý Như Phong biết anh đã lấy được sự tin tưởng của bọn họ, chỉ cần cố gắng thêm chút nữa là có thể: “Ba, mẹ, các người còn lo lắng cái gì?”

Nhìn vẻ mặt lo lắng của ba Quý và mẹ Quý như vậy, làm Quý Như Phong càng khó hiểu thêm.

“Khả Tĩnh là một đứa bé ngoan, có thể để nó làm con dâu của chúng ta tất nhiên là tốt rồi, mà các con xem như là môn đăng hộ đối, nhưng, tên tiểu tử thôi này.....” Mẹ Quý nghe khí rất tức giận, nhìn Quý Như Phong rồi thở dài một hơi.

“Mẹ, bên Hường gia con sẽ đối phó, nhưng mà các người cũng phải cần giúp sức nha, vì con dâu tương lai của các người mà, đúng không?” Quý Như Phong hiểu bọn họ lo lắng chuyện gì, nhưng mà không sao, nhà đầu Hường Khả Tĩnh kia, anh có biện pháp có thể đối phó được.

Chủ yếu nhất là, anh còn muốn biết, trong lòng Hường Khả Tĩnh ai mới là một nửa lý tưởng của cô, lại nói anh hoàn toàn không xứng với cô, thật là, không biết ánh mắt của cô đã để ở đâu.

“Lần này là con nghiêm túc sao?” Mẹ Quý nhìn vẻ mặt của anh, hít vào một hơi thật sâu, hỏi anh lần nữa để chứng minh.

“Tất nhiên, mẹ à, nếu không nghiêm túc, vì sao con lại muốn kết hôn cùng cô ấy?”

Quý Như Phong nói như đang trấn an họ, làm mẹ Quý cũng yên tâm nhiều, bà gật gù đầu xem như đồng ý, bà đứng lên, chuẩn bị điện thoại cho Hường gia, cũng cần giải thích rõ với họ, nhân tiện tìm thời gian đưa Quý Như Phong qua đó xin lỗi.

Mấy ngày nay, Hường Khả Tĩnh đều rất bực bội, mỗi ngày Quý Như Phong đều đến nhà cô chào hỏi, khiến cô cảm thấy ghét lên đến đỉnh đầu.

Một ngày này, sáng sớm Hường Khả Tĩnh vừa thức dậy, cô chỉ mặc áo ngủ đơn giản, chuẩn bị ra ngoài hít thở không khí.

“Sao anh lại đến sớm vậy hả?” Hường Khả Tĩnh cố ý né tránh anh, nên sáng sớm đã đến đây, hiện tại xem ra, tâm sức của cô đã mất sạch rồi.

“Cô làm gì rồi giường sớm vậy? làm hại tôi cảm thấy ngủ không ngon.” Quý Như Phong xoa xoa chân mày, nhìn Hường Khả Tĩnh mặc đồ như vậy, càng nói không nên lời.

“Đến giờ chạy bộ rồi hả?”

“Tôi không gọi anh đến đi theo giúp tôi.” Hường Khả Tĩnh trợn to hai mắt, hơi khó chịu xoay người rời khỏi, không thêm để ý đến Quý Như Phong.

Ái biết được Quý Như Phong nhanh chóng đuổi theo, một phát nắm lấy cổ tay cô đi về phía trước.

“Quý Như Phong! Anh làm gì vậy? Buông tay ra, đừng làm như chúng ta đang rất thân thiết!” Nói xong, Hường Khả Tĩnh hất tay anh ra, nhanh chóng đi về phía trước.

“Chúng ta sắp kết hôn rồi, lại còn không tính rất thân thiết sao?”

Quý Như Phong nhanh chóng đuổi theo, vừa vô liêm sỉ nói, vừa nhìn Hường Khả Tĩnh đang tức giận giậm chân, nụ cười của anh càng tươi hơn.

“Chúng ta không có khả năng sẽ kết hôn! Đây, tôi thật không biết rốt cuộc anh muốn thế nào, vì sao anh muốn kết hôn với tôi, anh thích tôi, yêu tôi sao?” Thật là phiền phức, đột nhiên Hường Khả Tĩnh quay đầu lại nhìn anh, rất bất mãn hỏi, bước từng bước đến gần anh.

“Sẽ không, cô cảm thấy tôi có khả năng sẽ thích cô, yêu thương cô sao?”

Quý Như Phong không muốn nghĩ đến những lời này, nếu không phải Hường Khả Tĩnh nói ra, anh còn nghĩ trên đời này sẽ không có những lời đó, nhìn Hường Khả Tĩnh rất nghiêm túc, Quý Như Phong liền cười tươi, bắt đầu đi lắc lắc đầu.

“Ai biết được, cho nên tôi mới hỏi anh vì sao, vì sao muốn đùa giỡn như vậy?” Hường Khả Tĩnh chu miệng nhỏ nhắn lên, nhìn bộ dáng đáng đánh đòn của anh, càng bực bội thêm.

Những việc mấy ngày nay của anh đều hướng về sự tin tưởng người nhà của cô, làm Hường Khả Tĩnh càng phát hỏa thêm.

Hừ, chẳng lẽ anh không biết, nếu vẫn tiếp tục bày ra bộ dáng này không biết sẽ xảy ra chuyện gì sao?

“Tôi không nói đùa, cưới cô, là tôi nghiêm túc.” Quý Như Phong trả lời rất nghiêm túc, anh không biết kết hôn có liên quan gì đến vui vẻ hay không.

“Quý Như Phong, van xin anh, nếu không muốn chết trong tay tôi, vậy lập tức chấm dứt hành động của anh đi, anh không phải là món ăn của tôi.” Hường Khả Tĩnh nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Cái tên này, anh ta rốt cuộc muốn thế nào, tại sao luôn làm việc tùy ý như vậy, cho tới bây giờ đều không nghĩ đến cảm nhận của người khác, chẳng lẽ anh ta không có suy nghĩ xem, cô có đồng ý hay không đồng ý sao?

“Hường Khả Tĩnh, tôi thật không nghĩ ra, người đàn ông hoàn mỹ như tôi, sao không phải là người lý tưởng trong lòng cô..... Ông xã, tôi như vậy, nếu tôi không thể xứng với cô thì có người đàn ông nào có thể xứng với cô?” Nói đến đây, Quý Như Phong cũng tức giận, nghĩ mình đẹp trai, hoàn mỹ như thế mà Hường Khả Tĩnh lại nói anh không xứng với cô, thật là đã thương lòng người mà.

“Anh? Ha ha ha, tôi nghĩ anh cũng tự luyện quá rồi.” Hường Khả Tĩnh nhìn anh từ trên xuống dưới, rồi nhìn từ dưới lên trên, cuối cùng không khỏi lắc đầu, cho anh một vẻ mặt rất thất vọng, rồi xoay người tiếp tục đi.

Quý Như Phong bị cô đánh giá như vậy cảm thấy rất khó xử, lấy điện thoại đi động ra, mở kính ra nhìn mình, vẫn tiêu soái anh tuấn như vậy, không có một chút tỳ vết nào nha.

Ánh mắt kia của cô là gì?

Dọc theo đường đi, Quý Như Phong đi theo Hường Khả Tĩnh lên đến đỉnh núi, nhìn cô dừng lại cuối đường, rồi tùy tiện ngồi xuống, phong cảnh ở đây mát mẻ đẹp như vậy, còn hít thở không khí trong sạch.

Quý Như Phong cũng đi đến bên cạnh cô, nhìn trên mặt đất không được sạch, anh hơi hơi nhíu mày.

“Một người đàn ông, không cần dùng bộ dáng này, con phụ nữ hơn so với phụ nữ.” Hường Khả Tĩnh để ý anh thật lâu, sau khi nhìn anh nhìn lên mặt đất, từ vẻ mặt anh nhìn ra được, anh chán ghét ở đây dơ bẩn mà.

“Một người phụ nữ như cô, chẳng lẽ không chú ý để hình dáng thái độ sao?” Quý Như Phong không quên phản bác lại, rồi từ từ ngồi xuống.

“Tôi và anh không có chuyện để nói.” Hường Khả Tĩnh liên tục lắc đầu, không muốn ngó ngang đến anh, cả người nằm xuống, hai tay để sau đầu, nằm nhìn trời, cảm giác thật thoải mái.

Quý Như Phong vô lực, nhưng nhìn nụ cười thần nhiên của Hường Khả Tĩnh, dường như có một loại ma lực, làm Quý Như Phong đang nhíu mày lập tức thả lỏng ra.

“Nằm xuống đi, rất thoải mái, nhìn lên trời như vậy, không muốn nghĩ đến bất cứ chuyện gì nữa, thật là rất thoải mái.” Hường Khả Tĩnh nhìn Quý Như Phong ngồi một chỗ không nhúc nhích, cho một lời đề nghị tốt.

“Phải không?” Anh giật giật khoe môi từ chối cho ý kiến, nhưng vẫn nằm xuống..... Nhìn Hường Khả Tĩnh nằm bên cạnh, nhìn một bên mặt của cô, nụ cười của cô có chút mê người, giống như ánh mặt trời, khiến Quý Như Phong nhìn có chút say mê rồi.

Thời gian trôi qua giữa hai người, Hường Khả Tĩnh im lặng nhắm mắt lại, nụ cười trên gương mặt vẫn không giảm, tất cả phiền não trong đầu đều mất sạch.

Mà Quý Như Phong vẫn luôn nhìn cô, ngón tay từ từ đưa ra, chậm rãi phát họa gương mặt cô, giống như gương mặt Hường Khả Tĩnh, lại không biết trên gương mặt anh lộ ra một tia mỉm cười nhạt.

“Không ngờ nha đầu này lại có một mặt như vậy.”

Mặt trời từ từ hiện lên, hơi chói mắt làm Hường Khả Tĩnh từ từ tỉnh táo lại, cô hé mắt ra nhìn, lấy bàn tay che lại ánh sáng của ánh mặt trời, nhìn lại một bên thì ngạc nhiên không thấy người đâu.

Thật ra Hường Khả Tĩnh đã đoán trước, Quý Như Phong không thể ở lại đây lâu.

Nghĩ lại, Hường Khả Tĩnh phúi bụi trên người mình, rồi đứng lên xoay người chuẩn bị rời đi, lại thấy Quý Như Phong thông thả đến gần cô.

“Phải đi rồi sao? Cũng không nói với tôi một tiếng.” Quý Như Phong lười nhác nhìn cô, nhìn trên đầu cô có một cọng cỏ nhỏ, muốn vươn tay lấy ra giúp cô.

Ai biết được Hường Khả Tĩnh vừa nhìn thấy hành động này của anh lập tức né tránh: “Anh muốn làm gì?”

“Đừng động được chưa, tôi không phải là một tai họa.” Một tay nắm lấy tay cô, không để cho cô động đây, Quý Như Phong đến gần cô, nhẹ nhàng lấy

cong cò nhỏ trên đầu cô ra.

Hành động này của anh làm Hường Khả Tĩnh hơi ngậy ra, cô sững sờ nhìn anh, cảm nhận được sự ôn nhu của anh, làm cô có chút mê hoặc, thật lâu vẫn không có cách nào khôi phục lại bình tĩnh.

Mãi cho đến khi Quý Như Phong mở miệng nói chuyện mới kéo Hường Khả Tĩnh lại hiện tại: “Một người phụ nữ, sao lại nhếch nhác như thế?”

Hường Khả Tĩnh đẩy tay anh ra, tim đang đập loạn lập tức trở lại bình thường: “Tôi không có nhờ anh làm giúp, hừ.” Hừ lạnh một tiếng, Hường Khả Tĩnh xoay người bước đi cũng không quay đầu lại.

Quý Như Phong bắt đắc dĩ cười cười, ném cọng cỏ trong tay xuống, dường trên chóp mũi vẫn còn vương lại mùi hương trên tóc cô.

“Còn thật sự hơi mê người.”

Ngẩng đầu thật cao, hít lấy không khí trong lành, Quý Như Phong không biết đang làm gì, xoay người bắt kịp bước chân của Hường Khả Tĩnh.

Đã vài ngày qua Hường Khả Tĩnh vẫn không nhìn thấy Quý Như Phong, từ lần sau lần leo núi đó, Quý Như Phong dường như biến mất.

Hôm nay Hường Khả Tĩnh thức dậy muộn, mặc quần áo ở nhà, ra cửa chuẩn bị xuống lầu, lại không ngờ Quý Như Phong đang đứng trước cửa phòng cô, anh đưa tay lên đang chuẩn bị gõ cửa, cũng không ngờ đến Hường Khả Tĩnh lại mở cửa ra.

Quý Như Phong suy nghĩ nở nụ cười: “xem ra đây gọi là trong lòng có cảm giác giống nhau.”

“Không vui! Đúng là oan gia ngõ hẹp.” Hường Khả Tĩnh trợn to hai mắt, không để ý đến anh, cũng không muốn hỏi vì sao anh ở đây, vẫn đi xuống lầu.

Thoáng một cái, Hường Khả Tĩnh bị một màn trước mắt dọa sợ hãi.

“Bác trai, bác gái, sao các người lại đến đây?” mặc dù Hường Khả Tĩnh bị dọa sợ hãi, nhưng vẫn lễ phép, bước lên rất ôn nhu chào hỏi.

“Khả Tĩnh, con đến đây, đến đây nhìn xem, đây đều là tên tiểu tử kia chọn áo cưới cho con, còn có chỗ các con hưởng tuần trăng mật, có vui không?” mẹ Quý cười toét miệng, bà nhìn Hường Khả Tĩnh, trong lòng cô bé này chắc rất vui vẻ, tiến lên giữ chặt cánh tay Hường Khả Tĩnh, để cô ngồi xuống bên cạnh mình, rồi mới chờ quyết định của cô.

“Bác gái.....này có phần quá nhanh đi!” nhìn mẹ Quý như vậy làm Hường Khả Tĩnh đều không nói nên lời.

Mà một màn này, từ lúc bước xuống lầu Quý Như Phong đã nhìn thấy.

Nha đầu này, tâm còn mềm, nhưng mà như vậy cũng tốt, có thể giúp cho kế hoạch của anh thành công.

“Không nhanh, không nhanh, từ nhỏ con và Quý Như Phong đã biết nhau rồi, đúng không?” Mẹ Quý phản bác không chút suy nghĩ, nụ cười trên mặt vẫn tươi như vậy, giống như toàn bộ tất cả đều đã nằm trong kế hoạch.

Hường Khả Tĩnh về mặt khổ sở, muốn mở miệng, nhưng lại không biết mình phải nói cái gì, cô thật sự không muốn mất hứng, đúng là sự việc này hoàn toàn không phải như bọn họ đã nghĩ.

Nghĩ đến đây, Hường Khả Tĩnh hít sâu một hơi, rồi cố gắng lấy dũng khí từ trong lòng mình, nghiêm túc nói: “Thật ra.....”

“Thật ra chúng con nghĩ muốn ra ngoài một chút.” Lúc Hường Khả Tĩnh muốn nói, Quý Như Phong lập tức cắt đứt lời nói của cô, rồi nhanh chóng đến bên cạnh cô, rất thân thiết dựa sát vào cô.

“A..... thanh niên, tốt lắm, các con đi ra ngoài một chút đi.” Mẹ Quý nhìn bọn họ, hiểu rõ gật gật đầu.

Cứ như vậy, Hường Khả Tĩnh đã bị Quý Như Phong kéo ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Sói Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Xe chậm rãi lăn bánh, Hường Khả Tĩnh bực bội hạ kính xe xuống, ở trong xe gào thét không ngừng, phát tiết bất mãn từ đáy lòng:

“A.....a.....”

“Không cần làm bộ đáng này, kết hôn với tôi không làm cô đau khổ như thế chứ?” tâm tình Quý Như Phong rất tốt, một chút cũng không cảm thấy việc

kết hôn này có gì không phù hợp, nhưng mỗi lần nhìn đến vẻ mặt của Hường Khả Tĩnh, anh cảm thấy có một loại cảm giác buồn bực khó thở.

“Tất nhiên, anh không hiểu đâu, cái tôi đau khổ người khác sẽ không hiểu.” Hường Khả Tĩnh bực bội quát lớn.

Cái tên này còn nói như vậy, chẳng lẽ anh ta không có ý định dừng lại sao?

“Quý Như Phong, anh muốn kết hôn, thật ra có rất nhiều người nguyện ý gả cho anh, vì sao anh lại chọn tôi? Xin nhờ, tôi không thích hợp đâu.” Cuối cùng Hường Khả Tĩnh cũng không đồng ý, đành phải cúi đầu xuống, ủy khuất cầu xin, hy vọng Quý Như Phong có thể phát ra lòng nhân từ tha cho cô.

“Vì sao không thể là cô?” Quý Như Phong ngừng xe lại một bên, anh quay đầu lại nhìn Hường Khả Tĩnh, cũng rất khó hiểu.

“Chẳng lẽ anh muốn cưới tôi sao? Tôi không phải thuộc loại mỹ nữ như Lina, anh nhìn tôi xem, trong mắt anh tôi không giống như món ăn nha.” Lúc nói chuyện Hường Khả Tĩnh cũng hạ thấp bản thân mình không đáng một đồng, chỉ hy vọng có thể hủy bỏ việc kết hôn này, thật là quá hoang đường rồi.

“Tôi biết, hiện tại cô cũng cảm thấy gả cho tôi là cô trào cao quá phải không?” vẻ mặt Quý Như Phong vẫn thản nhiên, thậm chí còn có chút lười biếng, dường như căn bản là không để ý đến hôn lễ này sẽ biến thành như thế nào, nhìn vẻ mặt Hường Khả Tĩnh như vậy, anh không để ý đến đáy lòng hay khó chịu, cười như gió xuân.

“Tất nhiên, tôi cảm thấy hơi trào cao, Quý Như Phong! Quý đại thiếu gia, tôi cầu xin anh dừng lại đi.”

Sau khi Hường Khả Tĩnh nói xong, không quên nhìn vẻ mặt của Quý Như Phong, nhìn anh ta cũng đang im lặng suy nghĩ, tâm cũng rối tinh rối mù, bắt đầu mong chờ câu trả lời hải lòng.

“Nhưng mà tôi muốn để cho cô trào cao.” Không nghĩ đến Quý Như Phong lại nói như vậy, lại làm cho cô rơi xuống địa ngục.

Tất cả ủy khuất trong nháy mắt biến mất, Hường Khả Tĩnh không chút nghĩ ngợi vươn tay ra giữ chặt cả vạt của anh ta, dùng sức ném qua một bên, vẻ mặt thật đáng sợ.

“Quý Như Phong! Rốt cuộc anh muốn thế nào? Mặt anh đúng là không biết xấu hổ!”

“Oa, đại tiểu thư, đây chính là bộ mặt thật của cô sao?”

Quý Như Phong giả vờ sợ hãi, lúc đến gần cô, chớp mũi nhẹ nhàng hít thở mùi hương độc nhất trên người cô, trong đầu liên tưởng đến lúc ở đỉnh núi, anh vẫn hít thở như vậy, nhàn nhạt, có mùi hương tự nhiên của ánh mặt trời.

“Ít nói nhiều đi, Quý Như Phong, nếu anh dám cưới tôi, vậy anh chuẩn bị thật tốt đi.”

“Chuẩn bị?” Quý Như Phong nhíu mày, anh thật muốn biết tới cùng là phải chuẩn bị cái gì.

“Chuẩn bị giấc ngộ, tôi sẽ nhờ tất cả những bó hoa đại bên ngoài của anh.” Cô đắc ý cười lạnh, lấy son môi ra nhẹ nhàng tô lên, rất tự tin nói.

Không ngờ Quý Như Phong lại cười điên cuồng hơn: “Bà xã, xem ra tôi cưới em là đúng., những người phụ nữ này, tôi đã ghét từ lâu, em giải quyết giúp tôi thì càng tốt, tôi còn không có khẩu vị, nhưng. bà xã, đối với những người phụ nữ này, em tuyệt đối đừng khách khí.”

“Quý Như Phong!” Rốt cuộc anh ta là loại đàn ông gì, sao da mặt lại dày như thế?

Hường Khả Tĩnh thật khó chịu, cô vung tay hất cả vạt anh ra, bực bội mở cửa xe, xuống xe hít thở không khí, ở lại đây với anh ta, thật là hành hạ lớn mà.

“Hường Khả Tĩnh, em nhận lấy số mạng của mình đi.” Quý Như Phong ngồi trong xe, từ từ chỉnh lại cả vạt của mình, nhìn Hường Khả Tĩnh tức giận ở phía trước, nụ cười trên gương mặt càng thêm sâu.

Trên đời này, nếu như anh muốn, không có gì mà không được.

“Hường Khả Tĩnh, tôi sẽ đối xử với em khác với những người phụ nữ kia, làm người phụ nữ của tôi không có cái gì là không xứng.”

Trong bóng đêm mê người, Hường Khả Tĩnh không có ý định tham gia buổi họp lớp, nhưng cô ngồi trong nhà hàng lại quá nhàm chán, lại còn nghe mẹ Hường nói về việc kết hôn, thế là cô bực bội cầm túi xách lên đi tham gia họp lớp.

Hường Khả Tĩnh vừa vào phòng được một lúc, họp lớp đã bắt đầu, cô ngồi trong một góc nhìn thấy tất cả mọi người đàn vui vẻ đùa giỡn, cảm thấy mình đến đây cũng không làm tâm tình tốt lên chút nào, vẫn tức giận, không thoải mái như vậy.

Đúng lúc này, một người xuất hiện hấp dẫn sự chú ý của mọi người, âm nhạc lập tức ngừng lại, khiến Hường Khả Tĩnh không được tự chủ nhìn qua.

Người chủ trì cầm lấy micro, lớn tiếng nói với mọi người: “Hôm nay không dễ dàng gì mời hai nhân vật xuất hiện trong buổi họp lớp của chúng ta, một là Hường Khả Tĩnh, một vị khác là Âu Lực Kiệt, xin cho hai người này một tràng pháo tay.”

Âu Lực Kiệt! Cái tên này làm Hường Khả Tĩnh nghe như sét đánh ngang tai, cả người không được tự chủ đứng lên, nhìn toàn bộ ở trước mặt, Âu Lực Kiệt thong thả đi vào, anh ta vẫn duy trì nụ cười ôn nhu, thân thiết như vậy.

Trên mặt Hường Khả Tĩnh nở nụ cười vui vẻ.

“Xin chào mọi người, tôi vừa ở nước ngoài trở về không lâu, cho nên vẫn chưa có dịp họp mặt cùng mọi người, lần này tôi đến mời khách.”

“Tôi cũng vậy.” Hường Khả Tĩnh lập tức đi lên, rồi nhanh chóng chạy đến bên cạnh Âu Lực Kiệt, các bạn học đều hô to, mọi người rất vui vẻ: “cũng lâu rồi tôi không có thời gian họp lớp, vì để bày tỏ lời xin lỗi, lần này hãy để tôi và Âu Lực Kiệt cùng góp tiền trả lần này.”

“Được, được.....” Mọi người xung quanh đều đồng ý với bọn họ.

Âu Lực Kiệt nhìn Hường Khả Tĩnh, tự động chạy lên như vậy, vẫn hấp ta hấp tấp, anh cười cười.

Hường Khả Tĩnh nhìn Âu Lực Kiệt cười vui vẻ.

Họp lớp vẫn tiếp tục diễn ra, Hường Khả Tĩnh ngồi bên cạnh Âu Lực Kiệt, nhìn mỗi cái giờ tay nhất chân của Âu Lực Kiệt hấp dẫn như vậy, càng nhìn cô càng cảm thấy hấp dẫn, khiến cô kiềm lòng không đậu ở lại nhìn.

Lúc này, điện thoại của Âu Lực Kiệt đột nhiên vang lên, anh thân nhiên nói lời xin lỗi rồi ra ngoài nhận điện thoại.

Hường Khả Tĩnh vẫn ngồi đó chờ đợi, thật lâu sau Âu Lực Kiệt không quay lại, lại nhìn mọi người xung quanh làm cô cảm thấy hơi ngại ngùng cả người.

Sau khi họp lớp kết thúc, cô tìm được người chủ trì: “Âu Lực Kiệt đâu? Anh ta đi đâu rồi?”

“À, anh ta có việc nên rời đi trước rồi, anh ta đã gửi tiền luôn rồi.” Người chủ trì vừa bận rộn vừa nói.

Hường Khả Tĩnh cảm thấy mất mát, cô vốn có nhiều lời muốn nói với Âu Lực Kiệt, nhưng tất cả mọi người đều rời khỏi, giống như có vẻ bận rộn lắm, thế cô cực kỳ chán nản rời khỏi đây.

Ngày thành hôn các trường bồi đã chuẩn bị hết rồi.

Hường Khả Tĩnh mặt giận nhìn tất cả, tìm không thấy bất kỳ tin tức nào liên quan đến Âu Lực Kiệt khiến cô cảm thấy rất buồn bực, cô đến trước mặt mẹ Hường, dựa vào lòng bà: “Mẹ, con không muốn gả cho anh ta đâu.”

“Khả Tĩnh, lúc nào rồi, tại sao con còn nói những lời này, có phải con có chứng sợ hãi trước hôn nhân không?” mẹ Hường hoàn toàn không đem những lời nói của Hường Khả Tĩnh để ở trong lòng, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của cô, quan tâm hỏi.

“Không phải, con, con.....” Hường Khả Tĩnh cũng không biết giải thích thế nào, nhìn về mặt vui vẻ của mẹ, chẳng lẽ việc cô gả cho Quý Như Phong làm cho mọi người vui vẻ thế sao? Rốt cuộc có chỗ nào đáng vui vẻ chứ?

“Khả Tĩnh nha, đừng bày ra bộ dạng này, con cũng trưởng thành rồi, đừng giống như một đứa bé nữa, nếu con thật sự không có hứng thú với Quý Như Phong, vì sao cùng đi ra ngoài với cậu ta, rồi cùng nhau trở về?” Mẹ Hường vỗ vai cô, nói rất khẳng định.

Vốn là mẹ Hường đang nghi ngờ, nhưng mỗi lần nhìn thấy Hường Khả Tĩnh đi cùng với Quý Như Phong, làm mẹ Hường đang nghi ngờ trong lòng cũng từ từ thả lỏng.

“Mẹ.” Hường Khả Tĩnh chu mỏ lên, cô đứng lên đi về phòng mình.

Vừa mới nằm lên giường, điện thoại cô đã đổ chuông, nhìn dãy số quen thuộc kia, Hường Khả Tĩnh bực bội ấn nút nghe: “Có chuyện gì sao? Tôi rất bận.”

“Tôi biết cô đang rất bận, nhưng mà bảo bối, đi thử áo cưới một lần đi.” Lúc này, Quý Như Phong đang ngồi trong cửa hàng áo cưới, nhìn nhân viên chuẩn bị áo cưới cô dâu giúp anh, trong đầu không ngừng nghĩ đến lúc Hường Khả Tĩnh mặc vào sẽ như thế nào.

Nghĩ đến đây. Gương mặt tươi cười của Quý Như Phong càng thêm vui vẻ.

“Anh muốn thử áo cưới, thì tự thử một mình đi, tôi không có thời gian.” Nói xong, Hường Khả Tĩnh cúp điện thoại, không ngoảnh gì đến.

Nhưng mà Hường Khả Tĩnh nằm chưa được nửa tiếng, tiếng đập cửa liên vang lên, khiến cô phải đứng lên mở cửa ra, lại nhìn thấy Quý Như Phong.

“Không phải anh đang thử áo cưới sao?” cô thân nhiên chế nhạo, niềm vui duy nhất của Hường Khả Tĩnh cũng biến mất.

“Đi thôi, tôi đã nói với bác gái rồi.” Quý Như Phong nắm tay Hường Khả Tĩnh, rồi kéo cô đi ra ngoài, lúc nhìn mẹ Hường, lễ phép chào hỏi rồi nhanh chóng đi ra ngoài.

Đến cửa hàng áo cưới, Hường Khả Tĩnh nhìn Quý Như Phong lấy từng cái áo cưới thử lên người cô, rồi anh đứng đó như tượng gỗ.

Nhân lúc nhân viên rời khỏi đây, Hường Khả Tĩnh tức giận nói: “Anh không có học cái gì gọi là tôn trọng người khác sao?”

“Chờ em học được cái tôn trọng đó mà phục tùng tôi rồi hả nói.” Quý Như Phong cũng không hy vọng người khác cự tuyệt anh, làm trái ý anh.

“Quý Như Phong, cưới tôi anh nhất định sẽ hối hận.” Lúc nói chuyện, Hường Khả tình quay lại giặt áo cưới trong tay Quý Như Phong, nhìn nhìn một lúc rồi nói: “tôi vẫn chọn bộ này, anh đi thay quần áo đi.”

Sau khi nói xong, Hường Khả Tình đi vào phòng thay đồ.

Quý Như Phong đứng tại chỗ cười cười, anh vừa dùng trà vừa đợi cô thay áo cưới.

Rất nhanh, Hường Khả Tình đã ra ngoài, bộ áo cưới đơn giản kia mặc trên người cô lại rất vừa, làm cả cơ thể hoàn mỹ của cô bày ra ngoài.

Cho tới bây giờ Quý Như Phong thật sự không biết Hường Khả Tình có đáng người đẹp như vậy, trong nháy mắt làm anh ngáy ngẩn cả người.

“Tiểu thư, bộ áo cưới này mặc lên người cô rất đẹp.” Ngay lúc Quý Như Phong chuẩn bị cất lời khen ngợi, ngoài cửa một giọng nói trầm thấp vang lên, khiến Hường Khả Tình quay đầu lại nhìn.

Hường Khả Tình còn đang nhũn mảy, vừa nghe giọng nói từ ngoài cửa truyền vào, lập tức nụ cười trên gương mặt tươi như ánh mặt trời: “Đúng không? Cảm ơn anh, Lực Kiệt.” Không ngờ ở đây sẽ gặp được anh ta, Hường Khả Tình thật sự cảm thấy rất có duyên.

“Tôi chưa bao giờ nói dối, cô mặc vào thật sự rất đẹp, cô sẽ là cô dâu đẹp nhất.” Âu Lực Kiệt khen ngợi làm Hường Khả Tình cảm thấy xấu hổ, nhưng câu nói cuối cùng đã kéo cô về hiện tại, Hường Khả Tình đang muốn chuẩn bị giải thích.

Ai biết được Quý Như Phong đang ngồi chỗ kia đột nhiên đứng lên, anh nhàn nhả đi đến bên cạnh Hường Khả Tình, đưa tay ôm lấy eo cô: “Cô ấy sẽ là cô dâu đẹp nhất, bởi vì cô ấy là cô dâu của tôi.” Lúc nói chuyện, Quý Như Phong cúi đầu xuống hôn lên bả vai trần của Hường Khả Tình, ánh mắt vô cùng mập mờ.

Hường Khả Tình thật không ngờ Quý Như Phong sẽ làm như vậy, cô nhìn Âu Lực Kiệt trước mặt, nhất thời cảm thấy thật xấu hổ: “Quý Như Phong, anh thả thôi ra đi.” Cô dùng sức tránh tay Quý Như Phong.

Hường Khả Tình đứng cách Quý Như Phong một khoảng cách an toàn, rồi sau đó cười với Âu Lực Kiệt: “Lực Kiệt, lần trước sao anh bỏ đi trước vậy? Lúc nào mới trở về?”

“Thật xin lỗi, lần trước tạm thời có việc, tôi về đây đã được vài tháng, hiện tại đang làm nhiếp ảnh gia ở cửa hàng áo cưới này.” Âu Lực Kiệt vẫn vẻ mặt ôn hòa, nhìn Quý Như Phong, rồi phóng ánh mắt chú ý lên gương mặt Hường Khả Tình.

“A.....Thì ra anh làm nhiếp ảnh gia ở đây.” Thật tốt qua, cũng may là hôm nay cô đến đây.

Hường Khả Tình tâm tình rất kích động, nhìn Âu Lực Kiệt, người đàn ông hoàn mỹ trong lòng cô, hình ảnh ông xã tiêu chuẩn trong lòng cô.

Nhưng Hường Khả Tình không biết rằng, về mặt hiện tại của Quý Như Phong đã tức giận ngất trời, Quý Như Phong móc ví da lấy thẻ tín dụng ra đưa cho nhân viên đứng bên cạnh: “Tính tiền, bộ áo cưới này thật đẹp.”

“Dạ, Quý tiên sinh.” Sau khi nhân viên thanh toán nhanh chóng, rồi trả lại thẻ tín dụng cho Quý Như Phong.

Quý Như Phong sau khi nhận lấy thẻ liền nhanh chóng kéo tay Hường Khả Tình, không ngừng nói ra bên ngoài, sau đó nhét cô vào trong xe, nhanh chóng lái xe rời đi, dọc đường đi đều không ngừng nói với Hường Khả Tình.

“Quý Như Phong, anh làm gì vậy?” Hường Khả Tình rất bức, khó khăn lắm mới có thể gặp được Âu Lực Kiệt, cái tên Quý Như Phong này đã kéo cô đi rồi.

“Có phải cô đã quên mất thân phận của mình rồi không? Lúc mặc áo cưới nghĩ lại bản thân mình, lại cùng người đàn ông khác mập mờ không rõ.” Nhớ tới bộ dáng Hường Khả Tình ngây ngốc cười kia, còn có ánh mắt thẹn thùng, tức giận của Quý Như Phong càng tăng thêm.

Tên kia rốt cuộc có mị lực gì, chẳng lẽ anh còn kém hơn so với Âu Lực Kiệt sao? Thật không biết ánh mắt của Hường Khả Tình để ở đâu nữa.

“Đúng đó.....” Hường Khả Tình bị Quý Như Phong nhắc nhở liền tỉnh ngộ, giờ phút này cô cũng nhớ đến thân phận của mình, biểu tình trên gương mặt càng thêm phức tạp.

Quý Như Phong nghe những lời nói này của cô, còn tưởng rằng cô đã suy nghĩ kỹ, không ngờ cô vừa mới nói, khiến Quý Như Phong xúc động muốn giết người.

“Chúng ta nhất định phải nói rõ ràng, chúng ta sẽ không có khả năng kết hôn, nhất định sẽ không có khả năng kết hôn.”

Một người đàn ông, mà còn là một người đàn ông không có gì đặc biệt, lại khiến Hường Khả Tình kiên quyết như vậy, đáng chết, người đàn ông kia rốt cuộc có mị lực gì.

“Quý Như Phong, không có gì là không thể, tôi sẽ không kết hôn với anh, tuyệt đối sẽ không.” Hường Khả Tình bị anh nói như thế cũng rất tức giận, cô rống to lên.

“Vậy chúng ta chờ xem ai sẽ thành công.” Đột nhiên Quý Như Phong dừng xe ở bên đường, rồi nhích lại gần Hường Khả Tĩnh, khóe miệng nhếch lên nụ cười tự tin.

Anh tuyệt đối sẽ không nhận thua như vậy đâu!

Hường Khả Tĩnh cũng khôi phục lại bình tĩnh, hai người trừng mắt nhìn đối phương, ai cũng không chịu phá vỡ giây phút im lặng này, cuối cùng, xe chạy một đường thẳng đến Hường gia.

Sau khi Hường Khả Tĩnh ngừng xe lại, cô hừ lạnh một tiếng, chuẩn bị mở cửa xuống xe, lại bị Quý Như Phong giữ lại, anh kéo cả người cô đến gần anh.

“Người đàn ông kia là ai? Nhìn đáng vẻ, hình như hai người quen biết nhau lâu rồi.” Quý Như Phong gặng từng tiếng, ánh mắt tức giận nhìn chằm chằm Hường Khả Tĩnh.

“Tất nhiên, tôi cho anh biết, anh ta chính là mẫu ông xã tôi hằng mơ ước, còn anh so với anh ta như một trời một vực, hiểu không? Anh hoàn toàn không phải là món ăn của tôi.” Lúc nói chuyện, Hường Khả Tĩnh bày ra vẻ mặt chán ghét, ánh mắt rất khinh thường nhìn anh.

Nhìn thấy ánh mắt Hường Khả Tĩnh như vậy, làm tổn thương lòng tự trọng của Quý Như Phong: “Vậy anh ra là món ăn của cô sao?” Anh nghiêng răng nghiêng lợi hỏi lại, khóe miệng Quý Như Phong cười lạnh, bất quá chỉ là một nhíp ảnh gia thôi, không có cách nào so sánh với anh được.

“Rất đúng, cầu xin anh, đừng làm càn nữa.” Hường Khả Tĩnh bày ra tư thế cầu xin, anh còn làm như vậy nữa, thật sự cô không thể tưởng tượng được.

“Yên tâm, tôi sẽ xử lý thật tốt, việc này cô không cần phải suy nghĩ lung tung nữa.” Quý Như Phong rất ôn nhu vuốt ve mái tóc cô.

Động tác ôn nhu này làm Hường Khả Tĩnh ngây ngẩn cả người, có cảm giác là lạ, nhưng nhìn ánh mắt chân thành của Quý Như Phong, cô cảm thấy mình đã nghĩ nhiều, gạt gạt đầu, ngược lại cười cảm ơn rồi bước xuống xe rồi đi.

Nhưng mà cô không biết được, sau khi cô rời đi, vẻ mặt của Quý Như Phong lại trở nên quỷ dị, mang một tia cân nhắc.

Sáng sớm ngày hôm sau, Hường Khả Tĩnh ăn mặc chỉnh chu rồi nhanh chóng xuống lầu, rất vui vẻ đi ra ngoài.

Điều này làm mẹ Hường và ba Hường rất ngạc nhiên, vốn định nghĩ sẽ hỏi cô đi đâu, nhưng cô đi quá nhanh, khiến bọn họ không có dịp gặp mặt, nhưng họ đổi sang suy nghĩ khác, thời gian này, cô không có nhiều nơi để đi, chỉ biết cô đi ra ngoài với Quý Như Phong thôi.

Nghĩ đến đây, bọn họ nở nụ cười yên tâm, xem ra đã xác định chuyện Hường Khả Tĩnh và Quý Như Phong rồi.

Ngoài cửa hàng áo cưới, Hường Khả Tĩnh nhìn cánh cửa đóng chặt chẽ lại, giơ tay lên nhìn đồng hồ mới bảy giờ rưỡi, sao cô lại quên mất, cửa hàng áo cưới còn chưa mở cửa, vậy thời gian tiếp theo, cô nên đi đâu đây?

Hường Khả Tĩnh nhàm chán ngồi nhìn xung quanh, chờ đợi thời gian từng giây từng phút trôi qua.

“Hường Khả Tĩnh.” Đúng lúc này, Hường Khả Tĩnh nghe một giọng nói quen thuộc vang lên, làm cô đang ngây ngẩn cả người liền trở nên hưng phấn.

Hường Khả Tĩnh nhanh chóng quay đầu lại nhìn, liền nhìn thấy vẻ mặt ôn nhu tươi cười của Âu Lực Kiệt: “Lực Kiệt, thật khéo nha.”

“Đúng vậy.” Âu Lực Kiệt chào hỏi ôn hòa, rồi mở cửa tiệm chụp hình ra, đi vào.

Hường Khả Tĩnh đi vào theo anh ta.

“Sao anh đi làm sớm vậy?” Hường Khả Tĩnh nhìn Âu Lực Kiệt sắp xếp đồ, rồi mở máy tính ra không biết đang bận rộn làm gì, cô cũng đi lên phía trước.

“Có vài ảnh chụp muốn xử lý cho kịp.” Âu Lực Kiệt cười ôn hòa nhìn cô một cái, rồi sau đó tiếp tục bận rộn làm việc.

“Vậy anh có ăn sáng chưa, tôi đi mua giúp anh.” Hường Khả Tĩnh rất ân cần hỏi, cô nhìn anh đang làm việc nghiêm túc, nói thật ra, người đàn ông này quả thật không tệ.

Hường Khả Tĩnh liếc mắt một cái nhìn là biết, Âu Lực Kiệt này là một người tốt, tốt hơn nhiều so với Quý Như Phong.

Cái tên Quý Như Phong kia là công tử bột, đứa con phá gia, cái gì cũng không có, Âu Lực Kiệt thì ngược lại, nghiêm túc, cầu tiến, ôn nhu.

Miên mang suy nghĩ, nụ cười trên gương mặt Hường Khả Tĩnh càng thêm vui vẻ hạnh phúc.

Nhưng cô còn chưa tưởng tượng được lâu, tay cô đột nhiên run lên khiến Hường Khả Tĩnh không khỏi lau chùi nước bọt sắp chảy ra, chuông tin nhắn điện thoại vang lên, là tin nhắn của Quý Như Phong gửi đến làm tâm tình cô đang tốt liền bị dập tắt.

Cô bức bối mở ra, ánh mắt mở trừng lớn nhìn xung quanh, rồi nhanh chóng thấy một chiếc xe sang trọng ngừng cách đó không xa, mà người trên xe là ai thì cô không cần phải nói.

Quý Như Phong!

Hương Khả Tĩnh nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng mà trên gương mặt vẫn không khổng chế được bình tĩnh, mỉm cười nói với Âu Lực Kiệt: “Lực Kiệt, tôi đi mua bữa sáng cho anh nha.”

“Không cần, chờ một chút.....” Âu Lực Kiệt hơi xấu hổ, quay đầu chuẩn bị từ chối, nhưng thấy Hương Khả Tĩnh rất nhiệt tình chạy đi mua đồ ăn sáng, làm Âu Lực Kiệt bất đắc dĩ lắc đầu.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xì, Sói Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Hương Khả Tĩnh lập tức chạy đến trước chiếc xe, rồi nhanh chóng ngồi vào xe, nhìn Quý Như Phong, đại não rất bốc hỏa: “Sao anh lại xuất hiện ở đây, có phải theo dõi tôi không?”

“Đại tiểu thư, chẳng lẽ con đường này là của nhà cô sao? Tôi chỉ là vừa vận không hện mà gặp thôi.” Quý Như Phong không nói cho cô biết, sáng hôm nay anh đến nhà cô, thấy cô vui vẻ chạy ra ngoài, anh rất tò mò nên đi theo cô, kết quả đúng là cô đến đây.

Nhìn Hương Khả Tĩnh cười tươi như hoa, đối với tên nhiếp ảnh gia kia lại cười ngây ngô như vậy, làm đại não Quý Như Phong càng thêm bốc lửa mà.

Người phụ nữ này, cho tới bây giờ chưa từng cười với anh như vậy.

“Hừ!” Hừ lạnh một tiếng, Hương Khả Tĩnh nghe được câu trả lời không tính là hài lòng, cô nhìn Quý Như Phong: “Anh nên làm cái gì thì làm đi, đừng ở đây cản trở tôi và Âu Lực Kiệt.”

“Tôi nói nè đại tiểu thư, hình như cô đã quên mất thân phận mình rồi.” Mặc dù Quý Như Phong vừa nói vừa cười, nhưng ánh mắt của anh lại rất lạnh lẽo, nhìn Hương Khả Tĩnh trước mặt, đáng chết, cô không thể kiềm chế lại một chút được sao?

“Quý Như Phong, anh đừng quên anh nói sẽ xử lý việc này thật tốt đấy.” Nghĩ đến đây, Hương Khả Tĩnh bực bội chỉ thẳng vào anh, giọng nói tràn đầy cảnh cáo, đây đúng là liên quan đến hạnh phúc của cô, cô sẽ không để cho mọi người hết lần này đến lần khác phá hoại hạnh phúc của cô.

“Được, tôi sẽ khiến cho cô cảm thấy vui mừng.” Nắm chặt tay lái, cho tới bây giờ Quý Như Phong chưa từng kiềm nén cơn giận như vậy, nhìn người phụ nữ trước mặt, anh thật sự muốn chinh cô một chút, nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu.

Nếu cô còn muốn ở chung với Âu Lực Kiệt, anh sẽ cho cô vui mừng một chút.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Quý Như Phong nhìn Hương Khả Tĩnh rất ôn nhu, rất rất ôn nhu, Hương Khả Tĩnh bị anh làm cho sợ hãi lần nữa.

“Là anh nói, tôi rời khỏi đây trước, nếu không Lực Kiệt sẽ đợi lâu.” Nói xong, Hương Khả Tĩnh xoay người bước đi.

Quý Như Phong tức giận đập mạnh vào tay lái, rồi nhanh chóng lái xe rời khỏi.

Lúc Hương Khả Tĩnh trở lại cửa hàng áo cưới, nhìn thấy Âu Lực Kiệt đang bận rộn cũng không để ý đến cô.

“Khả Tĩnh, cảm ơn cô đã mua bữa sáng.....” Lúc nói chuyện, Âu Lực Kiệt ngẩng đầu lên mỉm cười cảm ơn, nhưng nhìn đến hai tay trống không của Hương Khả Tĩnh, anh xấu hổ cười cười.

Hương Khả Tĩnh cũng rất xấu hổ, cô mãi lo nói chuyện với Quý Như Phong, lại quên mất chuyện đi mua bữa sáng, cô gãi gãi đầu, rồi bước đến trước mặt Âu Lực Kiệt.

“Chúng ta ra ngoài ăn đi, lúc tôi ra ngoài đã suy nghĩ một chút, cảm thấy ra ngoài ăn, muốn ăn cái gì thì có cái đó.”

“A....., vậy cũng được.” Âu Lực Kiệt gật đầu, thật ra anh cũng là người bình thường, bụng rất đói, đồng ý với lời nói của Hương Khả Tĩnh, sau đó hai người đi ra ngoài.

Trong cửa hàng ăn sáng, Hương Khả Tĩnh và Âu Lực Kiệt ngồi phía bên ngoài, hai người vừa ăn vừa tán gẫu chuyện lúc trước trông thật thú vị, thật vui vẻ.

“Khả Tĩnh, không ngờ bây giờ cô phải kết hôn, lần trước trong buổi họp lớp, cô nên nói ra mới đúng.” Lúc nói chuyện về mặt Âu Lực Kiệt hơi chua xót.

Lời nói này, làm Hương Khả Tĩnh đang ăn cháo bị sặc, cô trừng to hai mắt nhìn chằm chằm Âu Lực Kiệt, hơi vội vàng giải thích: “Thật ra tôi không muốn

kết hôn, ừm.....Sự việc không khổng như anh nghĩ đâu, thật ra.....”

“Kết hôn là chuyện tốt, cô không cần phải như vậy, Khả Tĩnh, thật ra cô và người đàn ông kia rất xứng đôi.” Âu Lực Kiệt mang tâm trạng sâu lắng chúc phúc cô, anh cầm một cái khăn giấy đưa cho Hương Khả Tĩnh, để cô chùi hạt com quanh miệng, ánh mắt mang ý cười ôn nhu, cô vẫn không thay đổi nhiều, vẫn dễ dàng nhận lấy sự hài lòng như thế.

“À!” Cô lại xứng đôi với Quý Như Phong à, đến cùng là cái gì chứ, Hương Khả Tĩnh vừa nhận khăn giấy vừa lẩm bẩm, thật không vui vì những lời như vậy, nhưng hiện tại lời nói này xuất phát từ Âu Lực Kiệt, cô chỉ có thể nhún vai, cười cứng đờ rồi tiếp tục ăn cháo.

“Lúc nào thì kết hôn? Có lẽ nên chọn thời gian gần đây thôi.” Âu Lực Kiệt không phát hiện vẻ mặt khác thường của Hương Khả Tĩnh, vẫn thản nhiên hỏi, vẻ mặt đều là thành tâm chúc phúc.

“Thật ra.....Thật ra chúng tôi chưa xác định ngày.” Về mặt Hương Khả Tĩnh chán nản, cúi đầu ăn cháo, cô không dám ngẩng đầu nhìn Âu Lực Kiệt chúc phúc mình, xem ra người đàn ông này không có ý gì với mình một chút nào cả, chẳng trách nghe tin bọn họ kết hôn, anh chỉ phản ứng như thế.

“À.....Phải không?” Hơi lưỡng lự một chút, Âu Lực Kiệt nói ngắn gọn kết thúc chuyện này, hai người lại tán gẫu một chút về công việc hôm nay.

Việc này làm Hương Khả Tĩnh càng mê luyến Âu Lực Kiệt thêm, một người sau khi du học về, lại dựa vào năng lực của chính mình mà không cần người nhà giúp đỡ, tự mình muốn niềm vui sống gió bụi thách thức của cuộc đời, những hành động này khác hoàn toàn một trời một vực với Quý Như Phong, không thể nào so sánh được.

Mấy ngày kế tiếp, Hương Khả Tĩnh đều đến cửa hàng áo cưới tìm Âu Lực Kiệt, hoặc là đến dùng bữa trưa, hoặc là ăn tối, dần dần mọi người trong cửa hàng áo cưới đều biết cô, vừa nhìn thấy cô đến, mọi người đều biết rõ cô đến đây tìm Âu Lực Kiệt.

Một ngày này, lúc Hương Khả Tĩnh đến đây tìm Âu Lực Kiệt, lúc chào hỏi mọi người, nhưng ánh mắt mọi người đều nhìn cô rất quái dị, khiến Hương Khả Tĩnh nhũn mày lại: “Xin chào mọi người, tôi có mang niềm vui đến cho mọi người nè.”

“Cảm ơn, Hương tiểu thư.” Một người nhân viên nhận lấy, rồi nhìn vào ánh mắt Hương Khả Tĩnh với một tia khó hiểu và không chấp nhận được.

Ánh mắt như vậy làm Hương Khả Tĩnh rất hoang mang, đang chuẩn bị hỏi có việc gì, thì nhìn thấy Âu Lực Kiệt từ bên trong đi ra, Hương Khả Tĩnh giơ tay lên cười vui vẻ với anh: “Lực Kiệt, tôi mang bữa sáng đến cho anh nè.”

“Ừ, cảm ơn, nhưng....., còn chưa chúc mừng cô nha, sao không nói một tiếng, cuối tuần sau cô kết hôn rồi.” Âu Lực Kiệt nhận lấy bữa ăn sáng của cô, ánh mắt thoáng qua một tia mất mát, nhưng vẫn nói lời chúc phúc.

“Cái gì?” Cuối tuần sau kết hôn? Vì sao cô không biết? Hương Khả Tĩnh hơi kỳ quái nhìn nhân viên xung quanh, thấy tất cả mọi người đều nhìn vào tờ báo, cô lập tức nhìn qua liền bị bức ảnh dọa sợ hãi.

Cô và Quý Như Phong chụp hình cưới lúc nào hả? Còn có, vì sao cô không biết chuyện này?

Hương Khả Tĩnh cầm lấy tờ báo, hai tay run run, nghiêng răng nghiêng lợi.

Âu Lực Kiệt cảm thấy cô có điều gì đó không ổn: “Chẳng lẽ.....Chẳng lẽ cô không biết sao?”

“Tôi.....Sao tôi lại biết được, tôi đi trước.” Hương Khả Tĩnh trả tờ báo lại cho nhân viên, rồi nhanh chóng rời khỏi đây, không để ý đến Âu Lực Kiệt đuổi theo phía sau cô, cô lên xe tắc xi rồi đi.

Về đến nhà, Hương Khả Tĩnh đi vào phòng khách, lập tức nhìn thấy mẹ Hương cười vui vẻ: “Mẹ, việc này rốt cuộc là thế nào? Vì sao cuối tuần sau con và Quý Như Phong cử hành hôn lễ vậy?”

“Ồ, mấy ngày này có ra ngoài với Như Phong, chẳng lẽ Như Phong không nói cho con biết sao?” Mẹ Hương bị cô hỏi bất thành lời như vậy đều ngây ngẩn cả người.

Mấy ngày nay, không phải Hương Khả Tĩnh rất vui vẻ sao? Sao đột nhiên lại hỏi như vậy hả?

“Anh ta cho con biết? Xin mẹ, con nói cho mẹ biết, con với anh ấy đã gặp nhau rồi.” Hương Khả Tĩnh bực bội ngồi trên ghế sofa, nhìn vẻ mặt hoảng hốt của mẹ Hương, bọn họ đều không biết cô và Quý Như Phong ra ngoài sao?

“Khả Tĩnh, con.....Con không muốn lấy chồng sao?” mẹ Hương hít một hơi thật sâu, bà bước đến ngồi xuống bên cạnh Hương Khả Tĩnh, hỏi dò xét cô.

“Mẹ, con vốn không muốn lấy chồng.” Hương Khả Tĩnh chu mỏ lên, rất ủy khuất nhìn mẹ Hương, cô nhào vào lòng bà, làm nũng nịu.

“Khả Tĩnh, hiện tại việc hôn sự đã truyền ra ngoài rồi.....Lúc này con nói.....” Mẹ Hương nghe xong, đều bắt đầu lo lắng, nhìn vẻ mặt Hương Khả Tĩnh không giống như con mèo nhỏ nháo loạn, bà càng lo lắng thêm, đây không phải là chuyện đùa.

“Mẹ, con tưởng Quý Như Phong sẽ đối phó với việc này, ai biết được, anh ta cố ý.” Nghĩ đến đây, Hương Khả Tĩnh rất tức giận, cô đứng lên, chuẩn bị

gọi điện thoại cho Quý Như Phong.

Điện thoại bị mẹ Hường giật lại: “Khả Tĩnh, con thật sự chán ghét Như Phong vậy sao?”

“Tất nhiên rồi.” Hường Khả Tĩnh không cần suy nghĩ, liền dùng sức gạt đầu, còn sợ mẹ Hường không tin.

“Thật sự không cần suy nghĩ tính toán lại sao? Có lẽ, các con nên tìm hiểu với nhau kỹ hơn.” Sắc mặt mẹ Hường rất khó coi, nhìn về mặt Hường Khả Tĩnh, bà cố gắng khuyên lần cuối.

“Không cần, chuyện này hoàn toàn không cần thiết.” Hường Khả Tĩnh lên tiếng rất chắc chắn, cô nắm lấy tay mẹ Hường, ánh mắt tràn đầy cầu xin.

Cô cầu xin làm mẹ Hường rất khó xử, bà đem điện thoại trả lại cho cô: “Khả Tĩnh, việc này để mẹ giải quyết đi, con trước tiên đi lên lầu nghỉ ngơi một chút đi.”

“Dạ, cảm ơn mẹ.” Hường Khả Tĩnh rất vui vẻ, mẹ Hường đồng ý giúp cô việc này, vậy thì nói rõ với Quý Như Phong hôn lễ này không có khả năng xảy ra, Hường Khả Tĩnh hôn lên mặt mẹ Hường một cái, rồi nhanh chóng chạy lên phòng mình.

Trong phòng khác, mẹ Hường nhíu mày nhìn bóng lưng Hường Khả Tĩnh, rồi nhìn lại tờ báo, liền thở dài một hơi, bà lấy điện thoại gọi cho Quý Như Phong: “Như Phong, bây giờ con có rảnh không?”

“Tất nhiên rồi, bác gái, có chuyện gì ạ?”

“Chúng ta hẹn một chỗ nào đó gặp mặt đi, bác có một số chuyện muốn nói với con.”

“Được, vậy đến công ty con đi, con bắt đầu đi làm rồi.”

“Được, bác sẽ đi tìm con.” Mẹ Hường đồng ý cúp điện thoại, rồi mới đứng lên, cầm lấy túi xách đi ra ngoài.

Mẹ Hường đi vào phòng làm việc của Quý Như Phong, thư ký rót ly trà cho bà, rồi nhìn thấy Quý Như Phong đi vào, anh rất kính trọng ngồi bên cạnh bà: “Bác gái, tìm con có việc gì không?”

“Như Phong, là việc con kết hôn với Khả Tĩnh, bác gái.....Ừm, bác gái muốn hỏi con một vài chuyện quan trọng, con đối với Khả Tĩnh, là nghiêm túc không?” Mẹ Hường để ly trà trong tay xuống, rất nghiêm túc nhìn Quý Như Phong, nhỏ giọng hỏi dò xét anh.

“Bác gái, người.....Sao đột nhiên người lại hỏi con chuyện này?” Quý Như Phong cười gượng, anh nhìn bà, trong lòng cảm thấy không ổn.

“Khả Tĩnh nói với bác, quan hệ giữa các con, không phải như tưởng bối chúng tôi đều nghĩ.” Mẹ Hường chăm chú nhìn Quý Như Phong, hy vọng từ ánh mắt anh bà nhìn ra một ít chuyện, không biết Quý Như Phong che giấu rất kỹ, bà có làm sao cũng không nhìn ra được.

“Bác gái, có thể gần đây Khả Tĩnh nháo loạn gây khó xử cho con, xin bác hãy yên tâm, con rất nghiêm túc.”

“Như vậy đi, con nói chuyện với Khả Tĩnh, nha đầu Khả Tĩnh này, mặc dù tùy hứng một chút, các điểm khác thì rất tốt.” mẹ Hường nhìn anh chân thành như vậy, trong lòng căng thẳng cũng từ từ thả lỏng ra, bà gật gật đầu rất hài lòng, rồi đứng lên nói: “Bác nghĩ bác nên đi trước, không làm phiền đến công việc của con.”

“Vậy con đưa bác gái ra ngoài.” Quý Như Phong cũng đứng lên theo, anh mở cửa giúp mẹ Hường, chuẩn bị đưa mẹ Hường ra ngoài.

“Không cần đâu, con làm việc của con đi, nhớ đấy, nói chuyện với Khả Tĩnh thật tốt, biết không?” mẹ Hường vẫy vẫy tay, bà rất hài lòng với hành động này của Quý Như Phong, mỉm cười rồi khỏi đây.

Sau khi Quý Như Phong nhìn mẹ Hường đi vào thang máy, nụ cười trên gương mặt trong chớp mắt liền biến mất, anh cầm lấy điện thoại gọi cho Hường Khả Tĩnh, sắc mặt rất khó coi hẹn chỗ với Hường Khả Tĩnh, rồi buông công việc trong tay xuống, nhanh chóng rời khỏi đây.

Trong phòng ăn, sắc mặt Quý Như Phong và Hường Khả Tĩnh đều rất khó coi, làm phục vụ không dám đến gần, sau khi bung món ăn mà họ đã gọi lên, rồi nhanh chóng biến mất.

Hường Khả Tĩnh cầm lấy ly nước trái cây, trừng mắt nhìn chằm chằm Quý Như Phong, cắn ống hút nói: “Quý Như Phong, rốt cuộc anh có ý gì, đây là cách anh giải quyết đó sao?” Người đàn ông này thật không đáng tin, xem đi, hiện tại, giá cũng lớn rồi.

“Đúng đó, thế nào, cô không nhìn thấy sao?” Quý Như Phong bày ra bộ dạng hờ hợt, nhưng trong lòng lại rất tức giận.

Người phụ nữ này, gả cho anh thật sự khó chấp nhận như vậy sao? Xin nhờ, rốt cuộc cô có biết mị lực của anh không?

“Anh thật quá nhảm chán, ai muốn kết hôn với anh, anh nhanh chóng nói rõ cho tôi.” Hường Khả Tĩnh rất bức bối, tên này có vẻ mặt gì, chẳng lẽ không biết mình làm sai chuyện gì sao?

Thật khó khăn lắm mới làm quen được với Âu Lực Kiệt, lại bị tên này đến phá cô, khiến cô thật muốn đánh anh một trận mà.

“Tôi nói nè Quý Như Phong, không phải anh rất thích vui vẻ bên cạnh mấy cô người mẫu của anh sao? Anh có thể đi tìm cô ta, kết hôn với tôi không tốt đâu, anh xem hai người các người, trai tài gái sắc, trời sinh một đôi, thật không sai mà.....”

“Hường Khả Tĩnh, cô có thể nói rõ một chút.” Quý Như Phong nghiêng răng nghiêng lợi nói, lòng tự trọng của anh không chỉ bị tổn thương một lần, người phụ nữ đáng chết này, chẳng lẽ cô không biết bộ dạng như vậy là rất thương người sao?

“Tôi không có nói sai đâu, anh cười tôi, không có khả năng anh hợp với tôi đâu.” Hường Khả Tĩnh nhún nhún vai, không hiểu rốt cuộc không hợp ở chỗ nào, cô nhìn anh, cười hết sức tự nhiên.

“Vì sao không có khả năng?” Quý Như Phong không giận mà cười.

Làm Hường Khả Tĩnh trừng to hai mắt, cô không thể tin được, nuốt nước bọt: “Anh.....Anh.....Anh không nghiêm túc đi.”

“Thế nào, nghe tôi nói như vậy, cô cảm thấy rất ngạc nhiên, rất ngoài ý muốn, rất vui vẻ không?” Quý Như Phong rất hài lòng với biểu tình của cô bây giờ, không kiềm chế được lại bắt đầu tự luyến.

Nhưng chỉ vài giây sau, một trận tiếng cười nhạo vang lên, trong lúc nhất thời làm anh đang tự luyến đều bị dập tắt.

“Ha ha ha ha.....”

Giọng cười thanh thúy của Hường Khả Tĩnh vang lên, Quý Như Phong tức giận bóp chặt ly cà phê trên tay: “Hường Khả Tĩnh, thu hồi nụ cười của cô lại, nếu cô còn ngại cuộc sống lâu dài của cô.”

“Tôi thu hồi là được, nhưng mà Quý Như Phong, anh đúng là một người tự luyến nha.” Hường Khả Tĩnh lắc đầu không nói gì, thực sự không biết cái kiểu tự cho bản thân là tốt đẹp của anh ta từ đâu ra.

“Đó là vì tôi vốn có tính tự luyến.” Quý Như Phong kiêu ngạo ngẩng cao đầu, nháy mắt vài cái với Hường Khả Tĩnh, loại ánh mắt phóng điện kia làm cô bị mê hoặc.

“Đúng là, anh thật sự rất vô lại, đáng tiếc, đáng tiếc rồi.....Haizz.....” Lúc nói chuyện, Hường Khả Tĩnh giả vờ bắt đắc dĩ lắc lắc đầu, bày ra bộ dạng rất thất vọng.

“Đáng tiếc cái gì?”

“Đáng tiếc anh không có cái xác nha” Cô nhìn Quý Như Phong, rồi chớp chớp mắt vài cái.

Hường Khả Tĩnh nở nụ cười tươi làm Quý Như Phong ngây ngốc tại chỗ, anh không phản ứng kịp, xấu hổ ho khan vài tiếng: “Hường Khả Tĩnh, tôi thật không biết ánh mắt của cô dùng để làm gì?”

“Tôi chỉ nhìn người bằng tâm, thuận theo ánh mắt, cho nên có thể nhìn thấu con người anh triệt để.” Hường Khả Tĩnh trả lời anh, nhìn bộ dạng ngửa răng của anh, tâm tình của cô càng vui vẻ, lo đầu vô mồm với anh, cũng quên mất giờ phút này cô đến đây là vì chuyện gì.

Quý Như Phong nhìn cô, nghĩ thâm trong bụng, nếu cô không phải là phụ nữ, đã bị anh đánh một trận từ lâu rồi.

“Hường Khả Tĩnh, cô cảm thấy vui vẻ khi ở cùng với tên nhiếp ảnh gia kia sao?” Cuối cùng, Quý Như Phong hít sâu một hơi, dùng nụ cười cứng đờ hỏi những lời này.

Hường Khả Tĩnh nghe chuyện liên quan đến Âu Lực Kiệt, nụ cười trên gương mặt càng vui vẻ hơn, không một chút giấu diếm gật gật đầu.

“Vây được, tôi sẽ để cho Âu Lực Kiệt chụp hình cưới cho chúng ta, tôi sẽ để cho cô kết hôn trước mặt người đàn ông lý tưởng của cô.” Quý Như Phong cười rất quý dĩ, từ từ đến gần cô, rồi ngắt ngắt tay với cô, để cho cô đến gần mình, rồi nói những lời này.

“Quý Như Phong! Tôi sẽ không kết hôn với anh.” Không ngờ anh đề tiện như thế, Hường Khả Tĩnh bực bội vỗ bàn một cái, tức giận không thôi.

“Đáng tiếc, đáng tiếc mà.....” Quý Như Phong bắt đắc dĩ lắc lắc đầu, anh im lặng nhìn về mặt của Hường Khả Tĩnh, rồi bày ra bộ dáng như không muốn giúp cô.

“Đáng tiếc cái gì?”

“Đáng tiếc, ông xã của cô chỉ có thể là tôi, mà nhất định phải là tôi.” Quý Như Phong nói to những lời ước hẹn rồi nhanh chóng bắt lấy tay cô, ánh mắt kiên định dù bất cứ cái gì cũng không lay động được, trên đời này, không có người phụ nữ nào mà anh không chiếm được.

“Anh nằm mơ đi, tôi sẽ không kết hôn với anh, còn mẹ tôi cũng đã biết ý tôi rồi.” Cô đắc ý hất tay anh ra, Hường Khả Tĩnh ngẩng đầu cười vui vẻ nhắc nhở anh.

“Đúng không? Mẹ cô đã tìm tôi, mà tôi cũng nói cho bà ấy biết, hai người chúng ta chỉ nháo loạn với nhau mà thôi, không có chuyện gì lớn cả.”

“Anh.....Sao anh lại là tên mặt dày vô sỉ như vậy.” Cô run tay chỉ anh, chẳng trách anh ta lại gọi điện thoại hẹn gặp cô.

“Đi thôi, ông xã mặt dày vô sỉ này sẽ đưa cô đi chọn áo cưới, đến chỗ mà cô cảm thấy vui vẻ.” Nói xong, Quý Như Phong không tránh sự phản kháng của cô, nắm lấy tay cô kéo đi ra ngoài.

Đến cửa hàng áo cưới của Âu Lực Kiệt, đứng trong cửa hàng, Hường Khả Tĩnh cười cứng đờ, cô đứng sát Quý Như Phong, chỉ dùng giọng nói đủ để hai người nghe được: “Anh có ý gì? Đến đây làm gì chứ?”

“Đề trước khi cô kết hôn, đến đây gặp ông xã lý tưởng của cô nhiều một chút, để cô càng hiểu rõ hơn, cô gả cho tôi là đúng nhất.” Quý Như Phong cũng dùng giọng nói chỉ có hai người nghe được cánh tay rắn chắc ôm lấy eo cô, anh đến gần tai cô, hôn nhẹ một cái, nụ cười trên gương mặt làm các cô gái phải điên đảo, nhưng không bao gồm Hường Khả Tĩnh.

Hường Khả Tĩnh bực bội nói: “Đủ rồi, anh đừng chiếm tiện nghi tôi, tranh xa tôi ra một chút.”

“Khả Tĩnh, trước khi chúng ta kết hôn phải thích ứng một chút mới đúng nha, sau này, hành động thân mật còn nhiều hơn nữa.” Quý Như Phong nghe cô nói vậy chẳng những không tránh xa, ngược lại ôm càng chặt, giọng nói đầy mập mờ, còn cố ý thổi khí nóng vào tai cô, cảm giác ngứa ngứa làm Hường Khả Tĩnh rất khó chịu.

Đúng lúc này, Âu Lực Kiệt đi đến trước mặt bọn họ, nhìn hai người họ thân mật như vậy, anh không biết đang làm cái gì: “Hai người đến.....”

“Đúng nha, bà xã của tôi thích anh.....Áo cưới ở đây, cho nên ảm ỉ muốn đến đây xem cái khác.” Âu Lực Kiệt bị những lời nói của Quý Như Phong làm cho lòng bàn tay bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, sau khi nghe những lời này, anh quay đầu nhìn Hường Khả Tĩnh.

“Tôi.....Tôi.....”

Ngay lúc Hường Khả Tĩnh không biết nói gì, Quý Như Phong lại có lòng tốt nói giúp cô: “Nếu là anh chọn, bà xã tôi nhất định sẽ rất thích.”

Lời nói của Quý Như Phong làm người khác phải giật mình, Hường Khả Tĩnh hô hấp suýt chút ngừng lại, Âu Lực Kiệt đang cười tươi trong nháy mắt đều cứng đờ, mọi người cũng nhìn Hường Khả Tĩnh, hai má Hường Khả Tĩnh đỏ bừng lên, cô quay đầu nhìn Quý Như Phong.

“Bà xã của tôi nói anh là nhiếp ảnh gia, ánh mắt nhất định sẽ không sai chỗ nào.” Quý Như Phong nhún nhún vai mỉm cười tiếp tục nói, dường như không hiểu nổi đối với biểu tình của những người có mặt ở đây.

Quý Như Phong gương mặt mờ mịt, khiến Hường Khả Tĩnh hận giờ phút này không thể làm cho anh ta biến mất, làm cho ý tốt của cô đều biến mất, tóm lại, không được để hai người đàn ông này tồn tại ở chỗ này, sẽ có tai nạn chết người!

“A.....Vậy à, Quý tiên sinh nói chuyện thật hài hước.” Anh thuận tay cầm lấy một bộ áo cưới: “bằng không thử bộ này xem thế nào?” Âu Lực Kiệt cảm giác mồ hôi lạnh chảy trên trán mình, nhìn hai người họ một đôi, còn vẻ mặt cười như không cười của Quý Như Phong, làm cho anh có cảm giác tên Quý Như Phong này là một người không hiền.

“Khả Tĩnh, bộ này em có thích không?” Quý Như Phong vẫn cười thân thiện, anh quay đầu nhìn Hường Khả Tĩnh, giọng nói rất ôn nhu thâm tình, làm cho người khác thật hâm mộ.

“Tùy ý là được rồi.” Lúc này có thể nói cái gì, Hường Khả Tĩnh chỉ muốn nhanh chóng kết thúc, quyết định rời khỏi đây, Quý Như Phong này đúng là cố ý mà.

“Vậy được rồi, lấy bộ này đi, anh cũng thật lợi hại, bà xã tôi chọn không được, anh nói một tiếng, cô ấy đã chọn được, quyết định chọn áo cưới này”

Quý Như Phong suy nghĩ nhìn Âu Lực Kiệt, ánh mắt ác nghiệt kia nhìn làm Âu Lực Kiệt cảm thấy không thoải mái, mà lời nói của anh ta làm Âu Lực Kiệt không thể tin được.

Hường Khả Tĩnh bực bội nhìn Quý Như Phong, thật không biết anh ta muốn làm cái gì.

“Khả Tĩnh, chúng ta đi chụp hình cưới, anh nghĩ để cho vị nhiếp ảnh gia này đến chụp, như vậy, hình cưới của chúng ta có thể đẹp hơn.” Quý Như Phong tiếp tục nói, không để ý đến vẻ mặt ngày càng khó chịu của Hường Khả Tĩnh bên cạnh.

“Quý.....Như Phong, bụng em hơi đói, chúng ta ra ngoài ăn một chút đi.” Hường Khả Tĩnh hít một ngụm khí lạnh, nắm lấy cổ tay Quý Như Phong, để cho anh ngừng nói nữa, đáy mắt cô đều hàm chứa ý cảnh cáo nhìn anh.

“Bà xã, quả nhiên là phải như vậy, xưng hô này thật thân mật.” Quý Như Phong vẫn cười như trước, lúc này anh không nói thêm gì, gạt gạt đầu với Âu Lực Kiệt, rồi ôm lấy eo Hường Khả Tĩnh rời khỏi đây.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Sói Đến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Sau khi hai người thân mật rời khỏi cửa hàng áo cưới, Hường Khả Tĩnh hưng hăng giẫm chân một cái thật mạnh vào chân Quý Như Phong, rồi nhanh chóng đẩy anh ra xa, bực bội quát to: “Quý Như Phong! Anh cố ý.”

“Chuyện này em cũng nhìn ra được, thật không tệ.” Quý Như Phong bị đau sò sò mũi chân, không ngờ người phụ nữ này thật độc ác, xuống tay lại nghiêm trọng như thế.

“Anh.....Anh.....” Anh không nói dối lời nào, thành thật thừa nhận luôn khiến Hường Khả Tĩnh tức giận chỉ thẳng vào mặt anh, không biết nên nói gì nữa.

“Thế nào? Không phải tôi rất đủ ý à?” Quý Như Phong cười rất đắc ý, nhìn mặt cô như vậy, anh càng đùa càng cảm thấy vui.

“Tôi.....Tôi.....Nếu hôm nay không phải anh chết, vậy thì tôi mất mạng, tôi liều mạng với anh!” Nói xong, Hường Khả Tĩnh hưng hăng đá anh một cái, không ngờ đột nhiên gậy cao gót rơi xuống, khiến cả người cô ngã về phía sau.

“A.....”

Nhắm mắt lại, đang lúc Hường Khả Tĩnh tưởng mình bị đập đầu chảy máu, một cánh tay mạnh mẽ ôm lấy eo cô, làm cô tránh thoát được chuyện sắp xảy ra.

Thật lâu sau, Hường Khả Tĩnh từ từ mở mắt ra, nhìn lại phía sau mình, không khỏi hít một hơi thật sâu, cô chuẩn bị ngẩng đầu nói cảm ơn, lại nhìn thấy một gương mặt phóng to trước mắt, nụ cười cảm kích trên gương mặt lập tức biến mất.

Mà giờ phút này Quý Như Phong không tốt hơn cô bao nhiêu, cố sức cắn chặt răng: “Đại tiểu thư, cô ngăn người đủ rồi chứ, có thể ngừng lại không, cô rất nặng nha.”

“Vậy anh thả tôi ra được rồi, ai bảo anh ôm tôi làm gì.” Hường Khả Tĩnh bực bội nhìn mọi người xung quanh đi qua đi lại, nghe Quý Như Phong nói vậy, thỉnh thoảng có những nụ cười trộm tuyền đến, làm hai má cô đỏ lên.

“Là cô nói đó nha.” Quý Như Phong cười nhẹ, rất buồn cười buông ra cho xong chuyện.

Trong chớp mắt, “phịch” một tiếng, Hường Khả Tĩnh té ngã xuống đất, trong chớp mắt tiếng cười nổi lên xung quanh.

Hường Khả Tĩnh càng cảm thấy mất mặt, bực bội nhìn Quý Như Phong: “Anh.....Anh có phải là đàn ông không?”

“Em có muốn biết không?” Quý Như Phong cúi đầu xuống nhìn cô tràn ngập khí thế, biết cô hoàn toàn không bị thương, anh đến gần tai cô, nhẹ nhàng thổi khí nóng, tư thế thật mập mờ làm hai tai cô đỏ bừng lên.

Hường Khả Tĩnh bực bội đẩy anh ra, nhanh chóng đứng lên, lại không nghĩ đến, chân cô cảm thấy không ổn, cả người sắp ngã về phía trước, bị Quý Như Phong ôm cổ lại.

“Nôn nóng như thế muốn ôm rồi sao?” Quý Như Phong cười suy ngẫm.

“Anh đi chết đi, chân của tôi đau quá!” Hường Khả Tĩnh bực bội chụp trước ngực anh, chân của cô giống như vừa bị trẹo, lúc đầu vẫn không phát hiện ra, vừa đứng lên lại rất đau.

“Không sao chứ?” Quý Như Phong nhìn vẻ mặt của cô, không giống như đang đùa giỡn, anh cúi đầu nhìn chân cô, rồi từ từ ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng vuốt ve bàn chân cô: “Ồ đây đau sao?” Anh hơi dùng sức một chút.

“A, đúng, đúng, anh nhẹ tay thôi.” Hường Khả Tĩnh vẻ mặt đau đớn nhắc nhở anh.

“Xem ra là bị trẹo chân rồi, tôi đưa em đến gặp bác sĩ.” Quý Như Phong từ từ đứng lên, anh đỡ cô bước từng bước đi về phía trước.

Nhưng vừa đi không được vài bước, Hường Khả Tĩnh lại chịu không nổi, cô dừng bước lại, giữ chặt cánh tay Quý Như Phong: “Không được, tôi không thể nhúc nhích được.”

“Không nhúc nhích được cũng phải đi, đại tiểu thư, nếu bây giờ em không đi, em được tôi đỡ, tôi mới đúng là chân không nhúc nhích được nè, đúng không?” Anh không ngờ người phụ nữ này lại nặng như thế, Quý Như Phong thật muốn nhắc cô nên giảm cân đi.

“Bộ dạng này, mọi người thật không chịu được.” Gật gật đầu, Hường Khả Tĩnh rất tán thành với anh, ánh mắt vẫn mang tia cầu xin, cầu xin như vậy làm Quý Như Phong cảm thấy rất kỳ lạ.

“Em biết thì tốt.” Thật ra anh mới là người chịu vất vả.

“Tốt.....Hai người chịu vất vả, không bằng để một người thoải mái, đúng không?” Hường Khả Tĩnh tiếp tục nói.

Những lời nói này cảm thấy rất lạ, Quý Như Phong nhìn chân Hường Khả Tĩnh, anh hơi cứng ngắc gật gật đầu.

“Vây, anh hy sinh một chút đi, ngồi xổm xuống.” Hường Khả Tĩnh cười te toét, mắt gian xảo nhìn anh, rồi chỉ chỉ xuống mặt đất, ý bảo anh ngồi xổm xuống.

“Làm cái gì?” Quý Như Phong ngây ngẩn cả người, lập tức không biết phản ứng thế nào.

“Công tôi nha!” Nói chuyện thật thân nhiên.

“Tức cười, vì sao tôi phải công em?” Quý Như Phong cảm thấy đây là chuyện cười từ trước đến nay anh mới gặp được.

Muốn anh công cô! Đúng là chuyện đùa!

“Nếu không phải tại anh, sao tôi lại thành như vậy, nói ra tôi còn muốn anh chịu trách nhiệm đó.” Hường Khả Tĩnh rất bức bối, đột nhiên vươn tay nắm chặt cạp quần của anh, kéo mạnh lại, rất bức bối nhìn anh.

“Khụ khụ.....” Quý Như Phong không ngừng ho khan, nhìn cô túm chặt áo mình, khiến anh không cách nào hít thở được, cạp quần bị cô kéo quá chặt mà.

“Thả.....tay, thở.....Không thở được, thả.....tay.” Quý Như Phong nắm lấy tay cô, nếu không phải cô đang bị thương, anh đã ném cô từ lâu rồi.

“Công hay không công?” Thái độ Hường Khả Tĩnh rất cứng rắn, bức cung.

“Công.....công, công.....” Quý Như Phong gật đầu lia lịa, hiện tại chỉ cầu cho cô thả tay ra, anh sắp bị nghẹt thở rồi.

“Hừ.” Hảì lòng hừ lạnh một tiếng, Hường Khả Tĩnh lập tức buông cạp quần anh ra, ngẩng cao đầu ý bảo anh ngồi xổm xuống.

Quý Như Phong cố gắng ổn định lại hô hấp của mình, nhìn Hường Khả Tĩnh đứng trước mặt, thật không biết cô có tư chất của cạp quần, nhưng mà, hiện tại anh đồng ý với cô, đành phải mặc quần phục này ngồi xổm xuống, không ngờ, Hường Khả Tĩnh lại vui vẻ nhảy lên lưng anh.

“Đại tiểu thư, em nên giảm cân đi.” Quý Như Phong dùng sức đứng lên, gian nan bước từng bước đi, hận giờ phút này vì sao không lái xe đến đây.

Anh vươn tay càn xe, nhưng Hường Khả Tĩnh đánh gãy hành động của anh: “Bệnh viện ở phía trước, công một chút cũng không được sao?”

“Chẳng lẽ em không biết em rất nặng sao?”

“Anh nói cái gì?” Hường Khả Tĩnh bức bối đưa hai tay ra siết chặt cổ anh.

“Khụ khụ.....”

“Đừng nói nhiều với tôi, đi nhanh một chút đi.” Vốn Hường Khả Tĩnh cũng đồng ý ngồi xe, nhưng khi Quý Như Phong nói những lời như vậy khiến cô cảm thấy rất khó chịu, thế là muốn dạy dỗ anh thật tốt.

Trên đường đi, Quý Như Phong gian nan bước đi, mà tâm tình của Hường Khả Tĩnh lại rất tốt, ca hát không ngừng, khoe miệng nhếch lên ý cười đắc ý.

“Quý Như Phong, bên kia có bán bánh trứng phải không? Tôi muốn ăn.”

“Cầu xin cô đừng đại tiểu thư, đừng ăn nữa.” Quý Như Phong mệt gần chết, bụng người phụ nữ này còn tốt thật, xem ra bị trẹo chân cũng không nghiêm trọng lắm.

“Tôi muốn ăn bánh trứng” Hường Khả Tĩnh chợt nắm lấy lỗ tai anh, dùng sức hô to, nói từng chữ từng chữ làm anh nghe rất rõ.

“Biết rồi, bánh trứng, bánh trứng.” Đáng chết, không biết anh đã tạo nghiệp gì chứ.

Quý Như Phong thật muốn giờ phút này mình bị trẹo chân, vậy sẽ không bị đối đãi như thế.

Bước từng bước đến cửa hàng bán bánh trứng, Hường Khả Tĩnh vui vẻ mua bánh trứng, cô vô tình nhìn vào gương thấy vẻ mặt đau khổ của Quý Như Phong, nụ cười trên gương mặt cô càng thêm vui vẻ.

Cô cố ý cầm bánh trứng cắn một ngụm: “wow, thật là ngon nha, anh có muốn ăn một miếng không?”

“Không cần, em từ từ ăn đi.” Trán Quý Như Phong chảy mồ hôi liên tục, mồ hôi của cả một năm đã chảy hết vào lúc này rồi.

“Tôi nhớ anh cũng ăn không vô.” Hường Khả Tĩnh trêu ghẹo anh, hoàn toàn không chú ý đến mọi người xung quanh, có 1 số người đã dùng điện thoại di động chụp lại cảnh ngọt ngào của hai người.

Ngoài ra, có một ký giả vừa nhìn thấy một màn này, dùng camera chụp lên lại một bức ảnh.

Rất khó khăn để kết thúc, Quý Như Phong công Hường Khả Tĩnh về tới Hường gia, vừa nhìn cổng lớn của Hường gia, trên mặt Quý Như Phong hiện lên một tia thoải mái, nhanh chóng nhấn chuông cửa.

Người làm nhanh chóng chạy ra, vừa nhìn thấy một màn này, đều rất ngạc nhiên: “Tiểu thư, Quý thiếu gia, đã xảy ra chuyện gì?”

“Tiểu thư của các người bị trẹo chân rồi.” Quý Như Phong bước đi nhanh như bay, anh muốn nhanh chóng thả người phụ nữ đang cõng trên lưng này xuống, rồi nhanh chóng vứt bỏ cô.

Đi vào phòng khách, mẹ Hường nhìn thấy một màn này, cũng rất lo lắng, đề Quý Như Phong từ từ thả Hường Khả Tĩnh xuống, lo lắng hỏi: “Thế nào, Như Phong, sao Khả Tĩnh lại thành ra cái dạng này rồi?”

“Cô ấy không cẩn thận bị trẹo cổ chân rồi.” Quý Như Phong nhận lấy khăn lau mặt từ người làm, lau chùi mồ hôi trên trán mình, nhìn Hường Khả Tĩnh ngồi trên ghế sofa, bộ dạng nhàn nhã như thế, nhẹ nhàng đóng cửa chân mình, vẻ mặt không giống bị thương một chút nào.

Mẹ Hường nhìn cô, rồi lại nhìn Quý Như Phong, trên gương mặt nở nụ cười hài lòng: “Như Phong, cũng đã trẻ rồi, không bằng con ở lại dùng bữa tối đi, con cõng Khả Tĩnh về đây, chắc cũng mệt rồi.”

“Mẹ, đừng giữ anh ta lại.” Hường Khả Tĩnh phản bác không chút nghĩ ngợi, nhưng những lời cô vừa nói ra, mẹ Hường lập tức bắt mắt nhìn cô.

“Khả Tĩnh, sao lại nói chuyện như thế? Như Phong vất vả cõng con về nhà, sao con lại có thể như vậy chứ?”

“Bác gái, không sao đâu, Khả Tĩnh là vợ tương lai của con, con cõng cô ấy về cũng phải thôi.” Ánh mắt Quý Như Phong thoáng qua một tia xảo quyệt, lập tức đến bên cạnh Hường Khả Tĩnh, ôm lấy vai cô, bày ra bộ dạng yêu thương nhìn cô.

Hành động này làm Hường Khả Tĩnh cảm thấy muốn buồn nôn.

“Này, anh không cần phải bày bộ dạng thâm tình như vậy, làm tôi muốn nôn ra.” Hường Khả Tĩnh hất tay anh ra, vẻ mặt rất chán ghét, chu mỏ lên bắt mắt nhìn anh.

Hường Khả Tĩnh làm vậy khiến mẹ Hường càng thêm bức bối: “cho tới bây giờ chưa từng thấy Hường Khả Tĩnh tùy hứng như vậy: ‘Khả Tĩnh, Như Phong đối xử tốt với con, sao con lại đối xử với nó như vậy?’”

“Bác gái, không sao đâu, có thể Khả Tĩnh còn giận con, vậy hôm khác con sẽ đến đây, Khả Tĩnh, anh đi đây.” Cuối cùng Hường Khả Tĩnh cũng khiến lòng anh bốc lửa.

Quý Như Phong thâm tình nhìn Hường Khả Tĩnh một lúc, rồi xoay người rời đi.

Chương 7.2

Mẹ Hường thấy Quý Như Phong như vậy, trong lòng cũng rất an ủi, Hường Khả Tĩnh đối xử với cậu ta, Quý Như Phong vẫn quan tâm như vậy, xem ra tìm Quý Như Phong làm con rể thật không sai nha.

Hường Khả Tĩnh thật không chịu nổi, nhìn bóng lưng Quý Như Phong biến mất, rồi nhìn vào ánh mắt hài lòng của mẹ Hường, cô lập tức cảm giác được mình rất bất an rồi.

“Mẹ, chuyện này mẹ thấy không đơn giản đâu, cái tên Quý Như Phong.....”

“Được rồi, Khả Tĩnh, trước đây là mẹ quá tin tưởng con, Như Phong đối xử với con tốt như vậy, mẹ thật không hiểu rõ, rốt cuộc vì sao con lại soi mói như vậy?” Mẹ Hường bắt mắt ngồi xuống bên cạnh cô, nhìn về mặt cô bắt mắt, bà càng cảm thấy tức giận thêm.

“Mẹ, sao mẹ lạnh nhanh chóng đứng về phía anh ta rồi?” Hường Khả Tĩnh không ngờ mẹ mình bị tên Quý Như Phong mua chuộc nhanh như vậy, cô bức bối đứng lên, khắp khiêng đi vào phòng mình, lại không để ý đến mẹ Hường nữa.

Mẹ Hường nhìn Hường Khả Tĩnh vẫn cố chấp, bà bắt đầu đi lắc lắc đầu.

Trở lại phòng, rất nhanh Quý Như Phong gọi điện thoại lại cho cô, cô tức giận gào thét trong điện thoại: “Làm gì, không có chuyện gì gấp thì đừng gọi cho tôi.”

“Không có chuyện gì, tôi sẽ không gọi điện thoại cho em.”

“Nói nhiều vậy, tôi rất bận.” Hường Khả Tĩnh bức bối ngồi trên giường, vuốt vuốt chân mình, anh ta thật là đáng ghét, biết vậy để cho anh ta cõng lâu thêm chút nữa, bộ dạng này, có thể nói là trừng phạt anh ta, ai bảo anh ta nhiều là phá mình.

“Cô bé, dùng giọng điệu đó nói chuyện với tôi không tốt đâu..... em phải biết, là ai vất vả cõng em về nhà như thế, tôi mới đúng là ân nhân của em nha.”

“Hừ, nói việc này sao? Nếu không có việc gì, tôi cúp máy đây.” Nói xong, Hường Khả Tĩnh không để ý đến anh ta, lập tức cúp điện thoại ném qua một

bên rồi nằm xuống ngủ.

Bên kia, Quý Như Phong đứng bên ngoài Hường gia, nhìn điện thoại truyền đến âm thanh đô đô, không nói gì cười cười, nhìn vào căn phòng Hường Khả Tĩnh, nụ cười trên mặt anh càng thêm vui vẻ.

“Tĩnh tình lớn như thế, Hường Khả Tĩnh, sẽ có một ngày tôi khiến em tâm phục khẩu phục.”

Sau khi nói xong, Quý Như Phong liên tục vỗ vỗ bả vai của mình, anh chưa từng hùa hạ người khác, là một người phụ nữ, cũng một người phụ nữ như thế, còn đưa cô ấy về nhà, đây có chút không giống Quý Như Phong rồi.

“Hường Khả Tĩnh, Quý Như Phong tôi làm nhiều việc vì em như thế, nếu không cưới được em về làm bà xã, tôi đây không phải là đại thiếu gia.”

Vài ngày sau, bởi vì chân Hường Khả Tĩnh bị trẹo, hầu như không bước ra khỏi cửa nhà, cô ngồi trong phòng khách, cô xem ti vi, cầm lấy remote chuyển đài liên tục.

Mẹ Hường nhìn cô nhàm chán như thế, bà đi đến trước mặt cô: “Như Phong nói muốn đến gặp con, con có muốn gặp hay không?”

“Mẹ, con nói con không muốn gặp anh ta.” Thật là, vì sao mỗi ngày đều đến đây, làm cho bọn họ giống như tình nhân, cô vừa nghe tên anh ta đã thấy phiền não rồi.

“Mẹ thật không hiểu, Như Phong đối xử với con tốt vậy, tất cả mọi người đều nhìn thấy, Khả Tĩnh, rốt cuộc vì sao con thành dạng này, nói cho mẹ biết có được không?” mẹ Hường nhìn Hường Khả Tĩnh vẫn bài xích Quý như Phong, bà bắt đầu ngồi xuống cạnh cô, vỗ vỗ vai cô, muốn cô nói chuyện thật tốt.

“Con không yêu anh ta!” Hường Khả Tĩnh thật không biết nói gì, nhìn thái độ mẹ Hường vẫn đứng về phía Quý Như Phong, khiến cô cảm thấy bức bối quá to lên.

Đúng lúc này, Quý Như Phong vừa đi vào, cũng nghe được những lời cô nói từ đáy lòng, vốn anh đã biết đáp án, nhưng không biết vì sao khi nghe được những lời này từ chính miệng cô nói ra, trong lòng cảm thấy rất lạ, hô hấp cũng ngừng lại.

Mẹ Hường vừa định nói thêm gì, nhìn thấy Quý Như Phong vẻ mặt khó chịu, bà chậm rãi đứng lên, xấu hổ cười đến trước mặt anh: “Như Phong, hôm nay con đến sớm đó.”

“Đúng vậy.” Quý Như Phong thản nhiên nói.

Hường Khả Tĩnh cảm giác sống lưng đồ mồ hôi lạnh, cô từ từ ngẩng đầu nhìn Quý Như Phong, lại không thấy ánh mắt kia nhìn cô.

Quý Như Phong hoàn toàn không nhìn đến Hường Khả Tĩnh, anh thản nhiên chào hỏi mẹ Hường, một câu cũng không nói với Hường Khả Tĩnh, cũng không có đùa giỡn với cô.

Sau khi qua một lúc lâu, Quý Như Phong để giỏ trái cây xuống, nói lời chào tạm biệt với mẹ Hường rồi xoay người rời khỏi.

Suốt cả cuộc nói chuyện, Hường Khả Tĩnh thấy anh ta xem mình như người vô hình, rồi anh rời khỏi đây, khiến cô cảm thấy rất khó chịu, hoàn toàn không rõ rốt cuộc là chuyện gì.

Sau khi Quý Như Phong đi, mẹ Hường nhìn vẻ mặt chán nản của Hường Khả Tĩnh, bà cười lắc đầu: “Thế nào, Như Phong không chào hỏi con, tâm tình cảm thấy không thoải mái à?”

“Đâu có, con hơi mệt, con về phòng đây.” Nói xong, Hường Khả Tĩnh bỏ đi về phòng.

Vài ngày sau, chân Hường Khả Tĩnh cũng tốt hơn, sau khi trang phục hoàn thành, trong đầu liền nhớ lần cuối cùng Quý Như Phong đến nhà cô, vẻ mặt kia khiến cô cảm thấy rất bức bối.

Hôm nay, cô nhất định phải ra ngoài một chút, ra ngoài giải sầu, thuận tiện đến tìm Âu Lực Kiệt, thời gian này không gặp anh ta, cũng không biết giải thích thế nào về chuyện lần trước cô và Quý Như Phong đến đó chọn áo cưới.

Sau khi hôn lễ trì hoãn lại, cuối cùng cũng còn nửa tháng, cô thật không biết nên làm sao bây giờ.

Lúc Hường Khả Tĩnh còn đang suy nghĩ, cô đã đến trước cửa hàng áo cưới, nhìn Âu Lực Kiệt đang bận rộn làm việc, Hường Khả Tĩnh lấy điện thoại ra gọi cho anh.

“Này, Lực Kiệt, tôi là Khả Tĩnh.”

“Tôi biết, Khả Tĩnh, thế nào?”

“Hôm nay có rảnh không? Anh cũng sắp tan tầm rồi, không bằng chúng ta đi dùng bữa tối đi.” Hường Khả Tĩnh mỉm cười nhìn Âu Lực Kiệt bên trong cửa sổ, bộ dạng làm việc của anh rất khác xa Quý Như Phong.

“Tốt.” Âu Lực Kiệt thân nhiên nói, ngẩng đầu lên nhìn thấy Hường Khả Tĩnh bên ngoài cửa sổ, lúc này cô đang vẫy tay với anh, khiến Âu Lực Kiệt vui vẻ nở nụ cười.

Trong phòng ăn, Âu Lực Kiệt và Hường Khả Tĩnh ngồi kế cửa sổ sát đất, nhìn phong cảnh bên ngoài, tâm tình Hường Khả Tĩnh rất tốt, không cần nhớ đến gương mặt đáng ghét kia, “Khả Tĩnh, nghe nói hôn lễ của các người tri hoãn lại, thế nào rồi hả?”

“Ừm, chân tôi bị thương, cho nên không thể không trì hoãn lại.” Hường Khả Tĩnh không ngờ, ra khỏi nhà, cũng nghe được chuyện liên quan đến Quý Như Phong, nụ cười trên mặt cô cứng đờ.

“Vậy, à tôi không biết, nên không đến thăm cô được, hiện tại tốt hơn nhiều rồi phải không?” Âu Lực Kiệt quan tâm nhìn cô.

“Tốt hơn nhiều rồi.”

Ngoài cửa sổ, Quý Như Phong ngồi trong xe, nhìn Hường Khả Tĩnh cười vui vẻ, hai bàn tay anh nắm chặt tay lái, nếu không phải xe phía sau nhả còi, anh đã quên hiện tại đang ngồi trong xe.

Quý Như Phong tức giận lái xe rời đi, trong đầu đều là hình ảnh Hường Khả Tĩnh cười ngây ngô với Âu Lực Kiệt.

Hừ! nói ra thì bọn họ thật xứng đôi!

“Đáng chết!” Quý Như Phong suy nghĩ đến đây, tức giận càng lớn, nhanh chóng ngừng xe lại, rồi không để ý đến vẻ mặt của chủ xe phía sau, anh bước vào phòng ăn.

Hường Khả Tĩnh đang ăn cơm vui vẻ, một bóng đen chắn ánh sáng của bọn họ, khiến cô ngây ngẩn cả người, cô hơi ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy Quý Như Phong vài ngày không gặp, anh vẫn bộ dạng kia như trước, nhưng mà giờ phút này vẻ mặt rất tức giận.

“Không biết Âu tiên sinh dùng cơm có ngon không? Tôi muốn đưa vợ tương lai của tôi rời khỏi đây trước, tiền lần này đều tính cho tôi.” Nói xong, Quý Như Phong kéo tay Hường Khả Tĩnh đi, không để ý đến sự phản kháng của cô rời khỏi đây.

Quý Như Phong kéo Hường Khả Tĩnh nhét vào trong xe, rồi nhanh chóng lái xe rời khỏi.

“Quý Như Phong, anh làm gì vậy?” Hường Khả Tĩnh cũng rất tức giận, nhìn anh lái xe nhanh như thế, cô càng lo lắng hơn, lập tức cài dây an toàn lại, cả người đều cứng ngắc: “Không cần lái xe nhanh như thế!”

Ai biết được Quý Như Phong chỉ lạnh lùng nhìn cô, rồi tiếp tục lái xe, cuối cùng, xe ngừng lại bên bờ biển, anh phóng nhanh xuống xe.

Hường Khả Tĩnh cũng mở cửa xuống xe, sắc mặt hơi tái nhợt, tốc độ vừa rồi thật nhanh làm cô không dám ca ngợi: “Tôi nói nè Quý Như Phong, anh làm gì vậy? Có chuyện gì thì nói đi, lái xe nhanh làm cái gì?”

“Hường Khả Tĩnh, có phải em quên mất thân phận mình rồi không? Lại dám công khai nói cười vui vẻ với tên đàn ông khác.” Quý Như Phong kéo mạnh cả vật xuống, quay đầu lại nhìn cô, cố gắng làm cho tâm tình tức giận của mình ổn định lại.

“Tôi cười với người đàn ông khác thì có liên quan gì đến anh? Quý Như Phong, chúng ta vốn không có bất kỳ quan hệ gì.” Nhớ tới chuyện này, Hường Khả Tĩnh càng bức bối, cô rất tức giận nói ra.

Không ngờ những lời cô nói làm sắc mặt Quý Như Phong thâm trầm xuống, Quý Như Phong bước tới trước mặt Hường Khả Tĩnh, từng bước một ép sát cô, khiến cô lùi về sau vài bước.

“Giữa chúng ta không có chút quan hệ nào?”

“Tất nhiên rồi.” Hường Khả Tĩnh nuốt nước bọt, rất sợ hãi nhưng vẫn kiên trì nói.

“Em nói lại một lần nữa xem.” Anh ép Hường Khả Tĩnh đến giữa chiếc xe, hai tay Quý Như Phong chống lên thân xe, khiến cô không có đường nào để chạy trốn, sắc mặt anh rất khó coi.

Môi Hường Khả Tĩnh run run, Quý Như Phong như vậy, cô chưa từng nhìn thấy qua, khiến cô cảm thấy không nói nên lời.

“Nói lại lần nữa, rốt cuộc chúng ta có quan hệ gì?”

Quý Như Phong không biết mình thế nào, mấy ngày hôm nay, đều suy nghĩ đến câu nói của Hường Khả Tĩnh nói ở phòng khách “con không yêu anh ta”, mặc dù đây là sự thật anh đã biết từ lâu, nhưng mà tâm tình của Quý Như Phong rất khó chịu, rất không chấp nhận.

“Vốn.....Vốn là như vậy mà.” Nuốt nước bọt, Hường Khả Tĩnh cũng nói ra được những lời này, cô nhắm mắt lại không dám nhìn về mặt Quý Như Phong.

Giờ phút này hai mắt Quý Như Phong đều đỏ ngầu, anh nhìn cô, một tay nắm chặt cầm cô, khiến cô không thể trốn tránh, vì muốn phải trả giá thật đắt cho những lời nói của chính cô.

“VẬY TÔI CHO EM BIẾT, CHÚNG TA CÓ QUAN HỆ GÌ, MÀ CÒN DỪNG HÀNH ĐỘNG THỰC TẾ CHỨNG MINH CHO EM XEM.” NÓI XONG, QUÝ NHƯ PHONG KÉO HƯỚNG KHẢ TỈNH NHẾT VÀO TRONG XE, NHANH CHÓNG LÁI XE RỜI ĐI.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Sói Đến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Hướng Khả Tỉnh sợ hãi thất dây an toàn lại, nhìn Quý Như Phong lái xe nhanh như thế, làm cô rất sợ hãi: “Chậm một chút, Quý Như Phong!”

Ai biết được Quý Như Phong hoàn toàn không để ý đến cô, nhanh chóng lái xe đến chỗ căn biệt thự mà cô không biết.

Hướng Khả Tỉnh sợ hãi nhìn Quý Như Phong ngừng xe lại, rồi nhanh chóng mở cửa xe ra, nói: “Xuống xe!”

“Ở đây là chỗ nào vậy?”

“Xuống xe, đừng để anh nói đến lần thứ ba.” Quý Như Phong làm Hướng Khả Tỉnh sợ hãi xuống xe, mặc dù cô không hiểu vì sao anh muốn đưa cô đến đây, nhưng bị lời nói của anh dọa sợ hãi.

Hướng Khả Tỉnh ngồi trên xe một lúc, Quý Như Phong dùng sức túm cô ra, khiến cô rất đau.

Hướng Khả Tỉnh khó chịu giãy giụa, không ngờ Quý Như Phong đã kéo cô vào căn phòng rồi vứt cô lên giường. Hướng Khả Tỉnh rất bức bối nhưng càng sợ hãi thêm, cô nhìn xung quanh, rồi nhìn Quý Như Phong lại sợ hãi không thôi: “Quý Như Phong, anh muốn làm gì?”

“Không phải em nói chúng ta không có quan hệ nào sao? Anh sẽ dùng hành động thực tế chứng minh cho em thấy giữa chúng ta là quan hệ gì.” Lúc nói chuyện, Quý Như Phong cũng để Hướng Khả Tỉnh đang muốn chạy trốn, anh dùng một tay kẹp chặt hai tay đang đánh loạn rồi cố định trên đỉnh đầu cô.

Hướng Khả Tỉnh sợ hãi, run rẩy nhìn anh: “Quý Như Phong, đừng làm như vậy, tôi nói xin lỗi với anh được chưa? Tôi thừa nhận là tôi có lỗi mà.” Hướng Khả Tỉnh không ngừng lắc đầu, không ngừng van xin, giờ phút này Quý Như Phong thật đáng sợ.

Ai biết được Quý Như Phong hoàn toàn không để ý tới, cười lạnh nhìn cô: “Quá muộn rồi.” nói xong, anh cúi đầu xuống hung hăng hôn lên cánh mồm mềm mại của cô, trong đầu đều là hình ảnh cô cười vui vẻ với Âu Lực Kiệt, còn có câu nói kia của cô “con không yêu anh ta”, nghĩ đến đây động tác của Quý Như Phong càng thêm thô lỗ.

“Ừm.....Ừm.....” Hướng Khả Tỉnh không ngừng lắc đầu, muốn trốn tránh sự tiếp xúc của anh, làm sao cũng không trốn được.

Quý Như Phong hận cô phản kháng lại, cố ý dùng lực túm lấy cổ tay cô, khiến cô đau đớn há miệng ra, rồi nhanh chóng xâm nhập vào miệng cô, cướp lấy mùi hương thơm tho của cô, một tay cởi áo cô ra, trên khoe môi anh nở nụ cười tà ác.

Hành động này của Quý Như Phong làm Hướng Khả Tỉnh hít một hơi thật sâu, cô giãy giụa càng mãnh liệt, không ngờ, Quý Như Phong đột nhiên rời khỏi môi cô, ánh mắt thăm tháy kim nén dục vọng nhìn cô, nhìn vào đôi mắt cô có vẻ khó hiểu và sợ hãi.

“Khả Tỉnh, em tính tiếp tục phản kháng thêm nữa sao?” Quý Như Phong không ngờ hương vị của cô ngọt ngào như vậy, nhưng mà cô phản kháng khiến anh cũng rất tức giận.

“Anh thả thôi ra đi, Quý Như Phong!” Hướng Khả Tỉnh rất bức bối.

“Được được, anh biết rồi.” Nghe lời cô nói, Quý Như Phong lập tức đứng dậy, làm Hướng Khả Tỉnh nghĩ anh sẽ thả cô ra, nhưng lại không ngờ, Quý Như Phong tháo cà vạt, rồi bằng tốc độ nhanh chóng trói hai tay cô lại.

“Quý Như Phong, anh điên rồi sao? Anh cường gian như vậy, tôi sẽ tố cáo anh.” Hướng Khả Tỉnh sợ hãi run rẩy, cô không ngờ Quý Như Phong lại làm vậy, cả người cô đều hoảng loạn lên, sắc mặt lập tức tái mét.

“Anh là ông xã của em, chẳng lẽ đánh giá hương vị bà xã mình một chút cũng không được sao?” Anh cười ta mị.

Hướng Khả Tỉnh đang còn sợ hãi, nhưng vừa nhìn thấy một màn này hai má lập tức đỏ bừng lên, nhưng.....Hướng Khả Tỉnh không dám nhìn đến anh, cánh môi run run: “Biến thái, anh mặc quần áo vào đi.”

Không ngờ Quý Như Phong nằm đè lên người cô, đùa giỡn lọn tóc của cô, anh đưa tay nâng lọn tóc lên ngửi: “Thơm quá.”

“Biến thái, mau thả tôi ra, tôi sẽ tố cáo anh!” Hai tai Hướng Khả Tỉnh đều đỏ bừng, những lời nói ẩn chứa tình cảm của anh khiến cô cảm thấy sợ hãi, nhưng đồng thời cũng dâng lên một loại cảm giác không nên có. Đó là một thứ cảm xúc rất khó hiểu.

“Khả Tinh, không có ai mà không biết, anh và em vốn là một đôi vợ chồng”

Hướng Khả Tinh bày ra bộ dáng thân thủ như ngọc, Quý Như Phong hận cô giờ phút này giữ gìn vì cái tên nhiếp ảnh gia đáng chết kia sao?

Nghĩ đến đây, Quý Như Phong hung hăng phủ lên môi cô lần nữa, không để ý đến sự phản kháng của cô mà điên cuồng đoạt lấy.

“Ừm.....Không.....” Hướng Khả Tinh sợ hãi nước mắt bắt đầu chảy ra, cảm giác được nhiệt độ từ hai bàn tay của anh, cô phải hít một hơi thật sâu.

“Khả Tinh, em là của anh.” Lúc Quý Như Phong hôn cô làm hô hấp hai người ngày càng nặng, anh từ từ mới thả cánh môi cô ra, vẫn mê luyến sâu sắc, anh nói bá đạo.

“Không.....Tôi không phải là của anh.” Hướng Khả Tinh cố gắng làm cho hô hấp của mình ổn định, cố gắng để cho đầu óc mình bình tĩnh lại, nhìn Quý Như Phong trước mặt, cô chu mỏ lên, rất không quen phản bác lại.

“Phải không, anh sẽ để cho em biết, em là của anh.” Nói xong, Quý Như Phong cúi đầu xuống dùng một nụ hôn ướt át từ cổ cô thẳng xuống, bàn tay vẫn hoạt động không ngừng.

“Ừm.....” Cô rên rỉ càng làm cho Quý Như Phong hít một hơi thật sâu, không kìm nén nổi mà thêm dùng lực đôi tay.

Hướng Khả Tinh cảm thấy cơ thể mình ngày càng nóng lên, hô hấp bắt đầu khó chịu: “Không.....Quý.....Như.....Phong, không.....”

Anh điên cuồng như vậy, làm Hướng Khả Tinh chưa từng thấy, không ngờ Quý Như Phong sẽ làm những chuyện này với cô, làm cô cảm thấy giờ phút này tim đập nhanh muốn bay ra khỏi lồng ngực mình.

Quý Như Phong tà mị ngẩng đầu, nhìn vào ánh mắt của cô tràn đầy vẻ chiếm hữu, anh cảm giác được, người phụ nữ này là thu hoạch ngoài ý muốn của anh, chiếm lấy cô sẽ không làm cho anh thất vọng.

Nhưng ánh mắt của cô làm ra vẻ thỉnh cầu khiến anh trầm mặt xuống, một giây trước vừa muốn ngừng lại nhưng giờ phút này tiếp tục động tác.

“Chúng ta không nên như thế....., Quý Như Phong, anh và tôi.....Không nên như thế.” Hướng Khả Tinh vừa thở gấp vừa nói, không ngừng lắc đầu, hy vọng Quý Như Phong có thể khôi phục lại lý trí.

“Chúng ta không nên như thế? Anh và em không nên như thế? Vậy em và ai mới có thể như thế được?” Vốn trong lòng anh rất đau, vừa áy náy, trong chớp mắt bị những lời nói của cô làm tan biến mất.

Nhìn cơ thể cô dụ hoặc, ánh mắt anh càng thêm âm trầm.

“Không!” Hướng Khả Tinh sợ hãi quát lớn, giọt nước mắt trong suốt chảy như đê vỡ, thật hận Quý Như Phong giờ phút này đối xử với cô như vậy.

“Khả Tinh, anh cho em biết, em sẽ là của anh.” Rốt cuộc Quý Như Phong không đồ kị bất kỳ cái gì, bàn tay to không ngừng di chuyển trên người cô. Cảm giác cơ thể cô sau khi bị anh vuốt ve không ngừng run rẩy, nụ cười trên gương mặt càng thêm đắc ý.

Cho tới bây giờ chưa có người phụ nữ nào dám cự tuyệt anh, cho tới bây giờ vẫn chưa có.

“Quý Như Phong, đừng để tôi hận anh!” Lúc cảm nhận được tay anh vuốt ve dưới đùi, Hướng Khả Tinh lên tiếng cảnh cáo, ánh mắt tràn đầy kiên định.

Những lời nói này làm Quý Như Phong dừng tất cả động tác lại, ánh mắt anh hơi luống cuống, ngẩng đầu nhìn vào mắt Hướng Khả Tinh, anh bất giác vươn tay lên lau nước mắt trên mặt cô, giờ phút này, ánh mắt của Hướng Khả Tinh tràn đầy nước mắt hoàn toàn không nhìn rõ ánh mắt thâm tình của Quý Như Phong.

“Nếu bây giờ anh dừng tay lại, em có yêu anh không?” Quý Như Phong không hiểu vì sao mình lại hỏi một câu buồn cười như vậy, tâm anh bắt đầu run rẩy, khẩn trương muốn biết đáp án của Hướng Khả Tinh.

Đây là hy vọng mà Quý Như Phong không ngờ đến, chẳng lẽ anh có tình cảm với cô sao? Chẳng lẽ anh yêu cô sao?

Nghĩ đến đây, Quý Như Phong dừng động tác lại, hơi sững sờ chờ câu trả lời của cô.

“Tôi không yêu anh, Quý Như Phong, anh cũng biết mà.” Hướng Khả Tinh lắc lắc đầu, cô vừa khóc vừa trả lời anh.

Câu trả lời của cô lập tức phá hủy tia ôn nhu cuối cùng của anh, anh không muốn có được câu trả lời này, giờ phút này anh ngừng tất cả động tác lại, cô cũng nói sẽ không yêu anh.....

Vậy thì giữa bọn họ nên tồn tại một quan hệ thực tế đi!

“Vậy em cứ hận anh đi, nhưng ít nhất giữa chúng ta còn có quan hệ, đúng không?” Trên gương mặt Quý Như Phong thoáng qua một tia đau khổ, bỗng chốc tiến thẳng vào trong cơ thể cô, không có bất kỳ khúc dạo đầu nào.

Loại đau khổ tâm tê liệt phé kia, khiến cả người Hường Khả Tĩnh như bị xé rách ra làm hai.

“A.....” Hường Khả Tĩnh đau đớn hét to, không ngờ Quý Như Phong sẽ đối xử với cô như thế, “Quý Như Phong, tôi hận anh!”

“Hận đi, hãy nhớ, người chiếm lấy em là ai, là anh, là anh, Quý Như Phong!” Lúc nói chuyện, Quý Như Phong không ngừng đoạt lấy, cảm nhận đau đớn của cô, thật ra một khắc này Quý Như Phong cảm thấy mình đau đớn hơn cô.

Thì ra anh đã yêu người phụ nữ này rồi.

Có nhiều người phụ nữ khác anh không yêu, vì sao lại yêu cô? Chẳng lẽ anh chơi đùa với nhiều người, lại gặp họa ở đây sao? Cô chính là báo ứng của anh sao?

Quý Như Phong suy nghĩ, anh không ngừng ra vào trong cơ thể cô, anh cúi đầu xuống ngậm lấy cánh môi đang run rẩy của cô, không ngừng mút vào, làm cô giảm bớt đi sợ đau đớn.

Lúc này, hai tay Quý Như Phong đặt lên cổ tay cô, mở trói ra cho cô, nhưng Hường Khả Tĩnh không biết hai tay cô đã hoàn toàn được tự do, vẫn đặt chỗ đó, nước mắt không ngừng rơi, cảm giác trong lòng như có một vật gì đó tan biến, rất đau rất đau.....

“Khả Tĩnh, em là của anh!”

Một đêm này không biết đã qua như thế nào, Hường Khả Tĩnh nắm chặt vào ga giường, cô nghiêng mình đón lấy ánh mặt trời, nước mắt trong hốc mắt không ngừng rơi.

Mà bên kia giường, Quý Như Phong không tốt hơn so với cô, nhìn bóng lưng lạnh lẽo của cô, anh đưa tay muốn ôm vào lòng, nhưng vẫn hơi lo sợ.

Sao lại sợ? Vì sao lúc mới bắt đầu Quý Như Phong sợ rồi hả?

Nhớ tới việc này, Quý Như Phong từ trên giường đứng dậy, nhanh chóng đi vào phòng tắm rửa, sau đó đi ra ngoài, nhìn Hường Khả Tĩnh còn nằm trên giường biết cô vẫn còn thức.

Quý Như Phong đi đến trước mặt cô, ngồi xổm xuống: “Đi tắm đi, như vậy sẽ thoải mái hơn một chút.”

Sự quan tâm của anh lúc này lộ ra quá mức, Hường Khả Tĩnh lạnh lùng nhìn anh, khúc miệng nhếch lên nụ cười lạnh: “Không cần lòng tốt giả dối của anh!”

“Khả Tĩnh, nếu em không đi, anh sẽ ôm em vào tắm, đến lúc đó nếu lại phát sinh chuyện giống như đêm qua, anh cũng.....” Quý Như Phong nhìn cô lạnh lùng, anh chậm rãi nói, nhưng lời anh còn chưa nói xong, Hường Khả Tĩnh nhanh chóng quán chân đi vào phòng tắm.

Hành động này làm Quý Như Phong dở khóc dở cười, anh chậm rãi đứng dậy đi vào phòng bếp, mở tủ lạnh ra nhìn rau củ bên trong, lấy ra một ít làm bữa sáng, rồi đem đến bàn ăn.

Sau khi Hường Khả Tĩnh tắm xong, cô đi ra nhìn thấy trên bàn bày bữa sáng, chỉ cười lạnh một cái rồi đi về phía cửa chính.

Quý Như Phong nhìn thấy cô như vậy lập tức chạy đến, một tay kéo cô lại, hơi tức giận nói: “Em muốn đi đâu?”

“Tôi muốn về nhà, tôi sẽ nói cho ba mẹ tôi biết tất cả những việc làm của anh đối với tôi.” Hường Khả Tĩnh tức giận muốn thoát khỏi kiềm chế của anh, không ngờ lại bị anh kéo đến trước bàn ăn.

“Anh nói em có thể rời khỏi đây không? Hường Khả Tĩnh, em phải ở lại đây, anh sẽ báo tin cho mẹ em biết, tin rằng mẹ em biết anh và em ở chung một chỗ, bà sẽ rất vui về.”

Lúc Quý Như Phong nói chuyện, anh đem bữa sáng đến trước mặt cô, ép buộc cô ngồi xuống ăn.

“Anh.....Quý Như Phong, anh là đang giam cầm tôi.” Hường Khả Tĩnh nghiêng răng nghiêng lợi nói, người đàn ông này rốt cuộc là một người như thế nào, cô cảm giác anh ngày càng đáng sợ.

“Trước tiên ăn sáng đi, một chút nữa chúng ta còn đi ra ngoài.”

Quý Như Phong không nói nhiều lời, anh rốt cuộc không biết mình đang làm cái gì nữa.

Anh sợ hãi, sợ cô sau khi rời khỏi đây, sự thật sự giữa bọn họ chỉ có hận, sợ cô một khi đã rời khỏi đây, giữa bọn họ sẽ không còn bất kỳ quan hệ nào, sợ cô một khi rời khỏi đây, cô sẽ nhào vào lòng tên nhiếp ảnh gia kia.

Cho nên anh không thể để cô rời khỏi đây, trừ khi cô yêu anh, đúng, trừ khi cô yêu anh!

“Đi đâu?” Nghe anh nói muốn đưa cô ra ngoài, Hường Khả Tĩnh đột nhiên sợ hãi ngẩng đầu nhìn anh.

“Ra biển, đưa em ra biển giải sầu.” Quý Như Phong không ngại nói cho cô biết chỗ anh muốn đi, anh đến bên cạnh cô vuốt ve mái tóc cô rất dịu dàng.

Hành động này của anh làm Hường Khả Tĩnh sợ hãi né tránh: “Đừng đụng vào tôi! Quý Như Phong, đừng tưởng anh làm như thế tôi sẽ quên tất cả những chuyện xảy ra đêm qua sao? Quên anh đã đối xử với tôi thế nào sao?” Hường Khả Tĩnh nghĩ nếu mình nói như thế, anh ta chắc chắn sẽ tự hiểu lấy, nhưng không ngờ.....

“Khả Tĩnh, tất cả những chuyện đêm qua, anh không hy vọng em sẽ quên, em hãy nhớ, anh rất vui về.”

Quý Như Phong nói những lời vô si làm Hường Khả Tĩnh có cảm giác muốn học máu, nhìn anh nói chuyện cường bạo cô đêm qua mà vẫn có thể bình tĩnh được, hốc mắt Hường Khả Tĩnh tràn đầy nước mắt.

Chẳng lẽ anh đối với những người phụ nữ khác cũng như vậy sao?

“Chiếm lấy em, anh không hối hận, nhưng mà thô lỗ chiếm lấy em như vậy, làm cho em có đêm đầu tiên không lãng mạn, anh cảm thấy rất áy náy.” Quý Như Phong dùng những lời tình cảm nói với cô, sau đó ôm cả người cô đang cứng đờ vào lòng, anh thở dài một hơi, ai bảo đêm qua chính ghen quá làm gì.

“Quý Như Phong, rốt cuộc anh muốn làm gì?” Hường Khả Tĩnh run rẩy tùy ý để anh ôm mình, nghe những lời anh nói, tâm cô đột nhiên sụp đổ, bắt đầu cảm thấy lưỡng lự vì giờ phút này mình quá yếu ớt.

“Muốn yêu em, quý trọng em. Khả Tĩnh, gả cho anh, được không?” Quý Như Phong chậm rãi thả cô ra, lần đầu tiên cầu hôn chân thành như thế.

Ánh mắt của anh, làm Hường Khả Tĩnh phải há hốc mồm, không biết mình phải nói gì nữa, rốt cuộc Quý Như Phong muốn làm gì, vì sao lại nói những lời nói chân thành như thế?

“Anh.....Quý Như Phong, rốt cuộc anh muốn làm gì?”

“Cầu hôn em nha.” Anh thâm tình hôn lên trán cô, Quý Như Phong biết trong lòng mình muốn gì, vì vậy phải theo đuổi người phụ nữ trước mặt này, người phụ nữ này, chỉ có thể là của anh.

“Đủ rồi, anh đã làm chuyện gì với tôi, anh còn muốn tôi đồng ý lời cầu hôn của anh sao?” Hường Khả Tĩnh cười lạnh, cô hất vai đẩy anh ra, vì không muốn lòng mình bị mê hoặc, chỉ có thể dùng khoảng cách để bảo vệ, cô mới có thể suy nghĩ được.

“Vậy chờ em đến lúc nào đó chấp nhận lời cầu hôn của anh, lúc đó anh sẽ để cho em rời khỏi.” Sớm biết Hường Khả Tĩnh không chấp nhận đơn giản như thế, mà câu trả lời của cô cũng nằm trong dự đoán của anh, cho nên Quý Như Phong cũng không thương cảm nhiều, anh rất thần nhiên chấp nhận, rồi mới ngồi vào chỗ của mình để dùng bữa sáng, ý bảo Hường Khả Tĩnh có thể ngồi vào chỗ để dùng bữa sáng rồi.

“Anh nói cái gì? Quý Như Phong! Chẳng lẽ anh muốn nhốt tôi ở đây, mãi cho đến khi tôi đồng ý mới thôi sao?” Hường Khả Tĩnh khó tin hỏi lại.

“Ăn sáng đi, xong rồi chúng ta tiếp tục nói chuyện.” Quý Như Phong nói thần nhiên, anh nhìn về mặt tức giận bất mãn của Hường Khả Tĩnh, trên mặt anh vẫn nụ cười ôn nhu như cũ.

Hường Khả Tĩnh, sờ sờ cái bụng đói meo của mình, cắn răng một cái, cuối cùng vẫn cầm lấy miếng sandwich lên ăn, nhìn về mặt Quý Như Phong đang cười lên, cô cảm thấy mình rất thất bại.

Phong cảnh bờ biển rất mê người, Quý Như Phong và Hường Khả Tĩnh cùng ngồi trên chiếc ca nô, Quý Như Phong lái, Hường Khả Tĩnh ngồi ở đầu thuyền, tâm tình rất tức giận, gió biển cũng không thổi bay phiền não của cô.

Quý Như Phong ngừng ca nô ở giữa biển, rồi bước đến trước mặt Hường Khả Tĩnh, anh ngồi xổm xuống: “Thế nào? Ở đây vui không?”

Ở đây rất được, nhưng mà sau khi anh đến, tôi liền không vui, Quý Như Phong, rốt cuộc đến khi nào anh mới thả tôi ra?” Hường Khả Tĩnh nhìn anh, tâm tình ngày càng kém.

“Anh nói rồi, chờ em đồng ý gả cho anh, anh sẽ đưa em trở về.” Quý Như Phong nói rất chắc chắn, nhìn Hường Khả Tĩnh vẫn không vui, anh cảm thấy hơi bất lực rồi.

“Tôi sẽ không gả cho anh, Quý Như Phong, anh hãy chết tâm đi! Tôi thật sự không hiểu, rốt cuộc anh trúng tà gì hả? Nếu chỉ vì những lời nói này và anh phải muốn tôi kết hôn với anh, có phải anh đã quá ngây thơ rồi không?” Hường Khả Tĩnh bắt đầu dỗi xoa xoa trán, thật không hiểu rõ tên này rốt cuộc muốn thế nào.

“Anh rất kiên trì, chỉ cần xác định anh sẽ không buông tay.” Quý Như Phong chợt đứng lên, kéo Hường Khả Tĩnh vào lòng mình, ôm lấy eo cô không cho cô nhúc nhích, bà đạo nói.

“Thả tôi ra.”

Hường Khả Tĩnh không ngừng giãy giụa nhưng Quý Như Phong không chịu buông tay, lại bị cô hung hăng giẫm lên chân một cái, cuối cùng bị đau, Quý Như Phong đành thả Hường Khả Tĩnh ra.

Hướng Khả Tĩnh lùi lại vài bước, nhưng không ngờ mình lại rớt xuống biển.

“A.....Cứu mạng.” Hướng Khả Tĩnh không ngừng vỗ nước biển, rất sợ hãi.

Quý Như Phong nhìn thấy một màn này, nhanh chóng nhảy xuống, ôm lấy Hướng Khả Tĩnh, cứu cô lên trên, không ngừng vỗ vỗ vào lưng cô: “Khả Tĩnh, có sao không?”

“Đều tại anh, Quý Như Phong! Chỉ cần ở cùng một chỗ với anh đều không có chuyện gì tốt.” Hướng Khả Tĩnh bất mãn nắm lấy áo anh, trong lòng hơi sợ hãi.

“Khả Tĩnh, không có chuyện gì thì tốt rồi, không có chuyện gì thì tốt rồi.” Một màn cô vừa rớt xuống nước kia, Quý Như Phong cũng bị dọa sợ hãi, tùy ý để cô đánh vào ngực mình, chỉ ôn nhu an ủi.

Hướng Khả Tĩnh dựa vào lòng anh, trong chớp mắt hai người đều quên mất chuyện kia, cùng dựa vào nhau.

Thời gian từng phút trôi qua, Hướng Khả Tĩnh cũng từ từ khôi phục lại, lúc này mới ý thức được mình đang dựa vào lòng Quý Như Phong, cô bực bội đẩy anh ra, rồi muốn đứng lên cách xa anh một chút, lại bị Quý Như Phong kéo cô ngồi xuống.

“Quý Như Phong, anh làm gì vậy?”

“Đừng động đây, chẳng lẽ em vừa quên mất một màn rơi xuống nước kia rồi sao?”

Quý Như Phong ôn nhu làm Hướng Khả Tĩnh ngây ngẩn cả người, cô ngẩng đầu nhìn gương mặt tuấn tú đẹp trai trong gang tấc, anh một khắc trước không giống như bình thường.

“Quý Như Phong! Rốt cuộc anh muốn thế nào hả?” Hướng Khả Tĩnh không thích bị người khác hét vào mặt, vấn đề là anh ôn nhu đột nhiên quá bất ngờ.

“Anh đã nói, anh muốn em cam tâm tình nguyện gả cho anh.” Quý Như Phong nhìn cánh môi mềm mại của Hướng Khả Tĩnh, anh thật muốn nắm nó thật tốt, nhưng anh sẽ không quên giờ phút này anh muốn chinh phục trái tim cô.

“Vì sao?” Hướng Khả Tĩnh rũ mắt xuống, không nhìn ra được vui hay buồn, trong lòng có cảm giác nhộn nhạo, hoàn toàn không biết mục đích của mình là gì: “Vì sao anh kiên trì như vậy? Đối với tôi, rốt cuộc anh muốn đạt được mục đích gì?”

“Tìm em, cái anh muốn chính là tìm em.” Quý Như Phong nói rất chân thành.

Lời của anh nói là cô cười, cô ngẩng đầu nhìn anh, Hướng Khả Tĩnh nói: “Nếu sau khi chiếm được tim tôi, anh sẽ chuẩn bị làm gì? Vứt bỏ tim tôi sao?” Lúc nói những lời này, Hướng Khả Tĩnh buồn bã nhìn toàn bộ trước mặt.

Lời nói của cô nằm ngoài dự đoán của Quý Như Phong: “Khả Tĩnh, có phải em suy nghĩ quá nhiều rồi không? Vì sao lại nghĩ như thế?”

“Quý Như Phong, có lẽ người phụ nữ khác muốn giao tâm cho anh, nhưng tôi không muốn, thật sự chúng ta nên chấm dứt ở đây đi, tôi cũng sẽ không tỏ cáo anh.” Hướng Khả Tĩnh hít một hơi thật sâu, hốc mắt hơi đỏ lên, không biết vì sao tim cô lại đau như thế, chẳng lẽ anh thật sự đau đớn như lòng cô sao?”

“Không có khả năng, giữa chúng ta sẽ không kết thúc như thế, anh cho em biết, anh là rất cố chấp, cố chấp yêu em.” Quý Như Phong nắm chặt vai cô lắc qua lắc lại, anh rất tức giận nhìn cô, thật không ngờ cô sẽ nói ra những lời như vậy.

“Cố chấp yêu tôi?” Hướng Khả Tĩnh ngạc nhiên, không ngờ Quý Như Phong sẽ nói những lời này, nhưng mà rất nhanh, cô cảm thấy rất buồn cười.

“Là cố chấp yêu tôi, hay là cố chấp, bởi vì anh không cam lòng?”

“Không cam lòng?” Quý Như Phong ngạc nhiên, hoảng hốt, những lời mình thổ lộ bị người phụ nữ này nói đáng sợ như thế, anh thật không hiểu, vấn đề này từ đâu mà ra.

“Đúng đó, thật ra anh chỉ muốn tôi giao tâm cho anh, rồi mới khoe ra, anh không cam lòng vì tôi nói tôi không yêu anh, anh chỉ không cam lòng mà thôi, vì anh biết tất cả những người phụ nữ kia đều vui vẻ với anh, đều hướng về phía anh.” Hướng Khả Tĩnh thản nhiên nói, sắc mặt rất bình tĩnh, nhưng lại làm lòng Quý Như Phong đau đớn.

“Chẳng lẽ anh cũng muốn tôi sao?”

“Chẳng lẽ không phải sao?” Về mặt Quý Như Phong như có lỗi với cô, nhưng Hướng Khả Tĩnh lại không biết, cô sẽ không có lỗi, người có lỗi, chắc chắn không phải là cô.

“Khả Tĩnh, những lời anh nói đều là sự thật, anh yêu em, cũng rất thật lòng.” Quý Như Phong gắt gao nhìn cô, ánh mắt thâm sâu, nhìn người phụ nữ trước mặt, anh chậm rãi đứng lên, nhìn ra ngoài biển rồi nói.

Sau khi nói xong lái ca nô quay về, hoàn toàn không nhìn đến vẻ mặt thay đổi của Hướng Khả Tĩnh.

Hương Khả Tĩnh vẫn nhìn Quý Như Phong, nhìn vẻ mặt bi thương của Quý Như Phong, rất chân thật, rất chân thật, nhưng lại làm Hương Khả Tĩnh khó có thể tin tưởng, khó có thể chấp nhận được.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Sói Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Hai người về đến biệt thự của Quý Như Phong, Hương Khả Tĩnh đứng ở ngoài cửa không chịu vào, Quý Như Phong đứng bên cạnh nắm tay kéo cô đi vào trong: “Em phải biết rõ anh rất kiên trì, trừ phi em chấp nhận lời cầu hôn của anh.”

“Quý Như Phong, anh biết rõ rằng là chuyện đó không thể xảy ra, vì sao anh nhất định phải như vậy chứ?” Sức lực của Hương Khả Tĩnh không bằng anh, chỉ có thể bị anh cưỡng chế kéo vào.

Vừa đi vào phòng khách, Quý Như Phong kéo Hương Khả Tĩnh ngồi lên ghế sofa, rồi anh đi vào phòng bếp chuẩn bị thức ăn.

Hương Khả Tĩnh nhìn bóng lưng bận rộn của Quý Như Phong, cô thật không tin anh có thể vào bếp.

“Quý Như Phong, như vậy có được không?” Nhìn bóng lưng bận rộn của Quý Như Phong, Hương Khả Tĩnh đi vào phòng bếp, thờ dãi một hồi.

“Không có gì là không được.” Thật ra trong lòng anh không dễ chịu chút nào, muốn một món đồ, cho tới bây giờ vẫn không chiếm được, nhưng trong phút chốc này, anh đến cả làm cái gì cũng không có cảm giác, bị sự kìm nén đau khổ kia, nhưng không có cách nào giải quyết một cách thống khoái, thật sự làm anh khó chịu đến cực điểm.

Sau khi làm xong đồ ăn, Quý Như Phong bung từng món lên, rồi đem một chai rượu hồng đến, rót cho cô và mình mỗi người một ly.

“Quý Như Phong, hay là như vậy đi, anh để tôi gọi điện thoại về cho mẹ tôi, thế nào?” Hương Khả Tĩnh lùi mà tiếp tục cầu xin, cô ngồi xuống nhận lấy ly rượu trong tay Quý Như Phong, mở miệng cầu xin anh.

“Nếu muốn về, vậy thì yêu anh, gả cho anh đi.” Quý Như Phong nói thẳng cho Hương Khả Tĩnh biết, chỉ có cách này mới có thể để cho cô gọi điện thoại cho mẹ cô.

“Anh.....Tôi sẽ không nói với anh chuyện này nữa.” Nói xong, Hương Khả Tĩnh đứng lên, xoay người chuẩn bị rời đi.

Ai biết được Quý Như Phong ở phía sau thản nhiên nói: “Lúc trên ca nô em đã nói câu kia rồi, chuẩn bị xử trí tâm em thế nào, bây giờ anh sẽ cho em biết.”

Quý Như Phong nói những lời này làm Hương Khả Tĩnh cứng người lại, cô đứng tại chỗ, tâm đều bay lơ lửng.

“Anh sẽ cho em, trái tim của anh.”

Quý Như Phong nói, xung quanh đều im lặng.

Hương Khả Tĩnh không thể tin được cứng đờ tại chỗ, hoàn toàn không có sức lực quay lại nhìn vẻ mặt của Quý Như Phong thế nào, lời nói của anh chân thành như vậy, làm cho lòng người đau đớn, là người khác khó có thể cự tuyệt.

“Khả Tĩnh, anh nghiêm túc, có lẽ trước đây anh để lại cho em nhiều ấn tượng xấu, nhưng mà giờ phút này, anh rất nghiêm túc.”

Hương Khả Tĩnh cứng đờ người, làm Quý Như Phong có lòng tự tin lớn, anh chậm rãi đến gần, từ phía sau nhẹ nhàng ôm cô, anh thâm tình tựa đầu vào cổ cô, hôn lên cổ cô.

Tất cả những hình ảnh bóng bóng đêm qua đều ập đến, trong chớp mắt Hương Khả Tĩnh sợ hãi đẩy anh ra, vốn là sợ hãi, cảm động, động tâm, và không đáng để đánh mất phương hướng, không đáng để tìm đập loạn nhịp, cũng phải chấm dứt ngay tại lúc này thôi.

“Quý Như Phong, bây giờ tôi thật sự rất rối, tôi không biết anh lúc nào là thật, lúc nào là giả, đủ rồi, đừng nói nữa, đừng nói nữa!” Lúc nói chuyện, Hương Khả Tĩnh nhanh chóng chạy vào phòng khóa trái cửa lại, cả người vô lực dựa vào cửa rồi trượt xuống dưới đất.

Trong đầu đều là hình ảnh Quý Như Phong thâm tình thổ lộ với cô.

Bên ngoài cửa, Quý Như Phong nhớ đến vẻ mặt của cô, hơi mất mát một chút, anh vô lực xoa xoa tâm mi, xoay người nhìn một bàn đầy thức ăn, anh đi đến trước cửa phòng gỗ cửa: “Khả Tĩnh, trước tiên ăn một chút cơm đi, anh đến thư phòng ngủ, không cho em ở đây bỏ trốn, bằng không anh không đảm bảo sẽ làm ra những chuyện gì đâu.”

Sau khi nói xong, Quý Như Phong cũng đi vào thư phòng, nhưng mà cửa không đóng lại, chỉ khép hờ, như vậy mới có thể nhìn thấy rõ những động tĩnh bên ngoài.

Mở máy tính lên, Quý Như Phong vô tình nhập vào: “Làm sao để theo đuổi con gái?” Vấn đề ngu ngốc này trước đây anh đều cười nhạt, hôm nay, thế mà anh lại làm vậy, nghĩ lại thật sự sẽ cười đến rụng răng.

Theo một điều tra trên internet, nhìn cái mưu kế ngu ngốc như thế, khiến anh xúc động muốn treo cổ cho rồi, những người này đều có chỉ số thông minh như vậy, còn internet thì giải đáp nghi ngờ thay người ta, cũng quá gạt người đi.

Đột nhiên Quý Như Phong bức bối muốn đập bể máy tính, thậm chí người này còn bày mưu giả chết như thế, đáng chết, thời đại gì rồi mà còn giả chết?

Vừa suy nghĩ, Quý Như Phong nhìn thấy Hường Khả Tĩnh từ trong phòng chậm rãi đi ra ngoài, rồi trái ngó phải nhìn xem, hoàn toàn không chú ý đến Quý Như Phong đang nhìn nhât cử nhât động của cô.

Cho đến khi cô cảm thấy thật an toàn, bắt đầu thật cẩn thận mở cửa ra, từ từ đi ra ngoài.

Hành động này của cô trong chớp mắt đã chọc giận Quý Như Phong, anh mãnh mẽ đứng lên đi ra ngoài, ngay lúc Hường Khả Tĩnh chuẩn bị mở cửa đi về phía hồ bơi, Quý Như Phong nắm kéo cô lại.

“A” Trên cổ tay bị một lực lớn kéo lại làm Hường Khả Tĩnh sợ hãi la lên, cô quay đầu lại nhìn thấy đôi mắt đáng sợ của Quý Như Phong, cả người bắt đầu run rẩy.

“Anh đã nói, không cho ở đây trốn đi, vì sao em luôn coi thường lời nói của anh như vậy?” Hành động này của Hường Khả Tĩnh đã làm ép anh đến bờ vực sâu, chẳng lẽ ở cùng anh sẽ khiến cô khó chịu vậy sao?

“Quý Như Phong, tôi cũng đã nói với anh, tôi muốn về nhà, tôi muốn về nhà! Vì sao anh không thể tôn trọng tôi một chút chứ?” Hường Khả Tĩnh cũng tức giận, liều mạng giãy giụa.

Đột nhiên, Quý Như Phong ôm chặt lấy cô, điên cuồng hôn lên đôi môi mềm mại.

“Ừm.....um.....”

Đầu lưỡi nhanh nhẹn thăm dò vào trong miệng cô, cùng cô điên cuồng quấn lấy nhau, điên cuồng cướp lấy hương vị ngọt ngào của cô, anh túm chặt lấy hai bàn tay sắp phản kháng của cô lại: “Anh cho em biết, em phải trả giá thật cao cho việc không nghe lời anh.”

Sau khi nói xong, Quý Như Phong kéo cô vào trong hồ bơi, không để ý đến giờ phút này đang mưa to gió lớn, ở trong hồ bơi, anh xe nát quần áo của cô.

Trong lúc hoảng loạn, Hường Khả Tĩnh không ngừng cố gắng chạy trốn, mặc dù trốn khỏi hồ bơi, nhưng vẫn bị anh bắt lại.

“Khả Tĩnh, em là của anh, anh đã nói, đừng rời khỏi anh, đừng cố gắng rời khỏi anh.”

Sau khi nói xong, Quý Như Phong xoay người cô nằm sấp lại, mở trối cho hai tay cô, điên cuồng đoạt lấy, bức bách cô trầm luân cùng với anh.

Hai bàn tay to lớn liên tục vuốt ve, cảm giác hơi thở của cô ngày càng nặng, nhớ đến đêm qua làm cô đau đớn, Quý Như Phong làm giảm lực trên tay lại, hơi dịu dàng vuốt ve cô.

“Ừm.....” Tiếng rên rỉ kiêu diễm, Hường Khả Tĩnh cảm giác nơi riêng tư của cô bị anh liên tục đùa giỡn, khiêu khích.

Mà đầu lưỡi của anh cũng từ từ di chuyển trên cơ thể cô, di chuyển xuống cái rốn nhỏ nhẹ nhàng liếm mát.

“Ừm.....” Cả người run rẩy không ngừng, trong cơ thể cô có một loại cảm giác tê dại làm cô cảm thấy rất thoải mái, khiến đầu óc cô đều bắt đầu ngây ngẩn, hoàn toàn không biết mình nên làm thế nào, chỉ cảm thấy nóng bức không nói nên lời.

“Quý Như Phong.....” Hường Khả Tĩnh bất giác gọi tên anh, một cảm giác mê ly khiến cô bắt đầu không biết cơ thể mình muốn gì.

Nghe cô gọi như thế Quý Như Phong cảm thấy thật vui, anh đứng lên, nhẹ nhàng ôm lấy cô “Gọi anh là Như Phong, bảo bối!”

Lúc nói chuyện, Quý Như Phong đã ôm cô vào trong phòng.

Nhẹ nhàng đặt cô lên giường, rồi từ từ cởi quần áo của bản thân mình ra, anh cúi đầu xuống hôn lên từng tấc thịt của cô, xem cô như một món bảo vật trân quý.

Được quý trọng khiến Hường Khả Tĩnh càng thêm mê hoặc, cô không nhìn thấy rõ tất cả trước mặt, lại rất nghe theo phản ứng tự nhiên.

“Khả Tĩnh, bảo bối của anh!” Quý Như Phong rất hài lòng, bộ dạng này của Hường Khả Tĩnh mới đúng như anh muốn.

“A.....” Một sức lực bên ngoài bắt ngờ tiến thẳng vào cơ thể cô, khiến cô không kịp tiếp nhận được, lúc muốn phản kháng, lại bị Quý Như Phong ngậm chặt cảm môi mềm mại, không ngừng liếm mát.

“Ừm ừm.....”

Quý Như Phong cười tà mị, anh chậm rãi ngẩng đầu, liên tục ra vào trong người cô, cảm giác cơ thể cô dưới thân mình run rẩy từng trận.

“Ừm.....Như Phong.....” Điên cuồng như vậy, một loại điên cuồng làm cô cảm thấy hít thở không thông, Hường Khả Tĩnh bắt giác gọi tên anh, hai bàn tay ôm chặt lấy anh.

“Anh yêu em, Khả Tĩnh, anh yêu em!” Quý Như Phong vừa thưởng thức hương vị ngọt ngào của cô, vừa ni non bên tai cô.

Quý Như Phong trong giờ phút này, đã lấp đầy nội tâm Hường Khả Tĩnh, nụ cười trên gương mặt cũng tràn đầy hạnh phúc.

“Như Phong, chậm.....chậm một chút, nhanh quá.....” Hường Khả Tĩnh hít thở không kịp, Quý Như Phong trở nên điên cuồng, giống như muốn hòa nhập cô vào trong cơ thể anh, làm Hường Khả Tĩnh không ngừng van xin.

“Khả Tĩnh, nói em yêu anh, được không?” Quý Như Phong biết mình giờ phút này thật dễ tiện, thừa lúc cô ý loạn tình mê, chậm rãi đến gần tai cô, liếm liếm vành tay xinh đẹp của cô, hạ thân vẫn không ngừng ra vào, cảm nhận cô, khác vọng chờ mong, dụ hoặc như vậy.

“Ừm.....em yêu anh.” Hường Khả Tĩnh thật sự không biết bản thân mình thế nào, cô giống như tìm không được cảm giác của bản thân, nói ra câu trả lời mà anh muốn nghe.

Câu trả lời này cổ vũ anh rất lớn, trong chớp mắt anh liền ngậm chặt cánh môi mềm mại của cô, hai người điên cuồng quấn lấy nhau.

Hôm sau, sắc trời hơi tối sầm, Quý Như Phong nhìn Hường Khả Tĩnh đang ngủ say bên cạnh, anh cười rất sùng ái, nếu người phụ nữ này muốn, anh đồng ý yêu thương cô cả đời.

Nghĩ đến đây, Quý Như Phong nhịn không được đưa tay ra, định ôm cô vào lòng, nhưng vừa động vào da thịt cô lại cảm giác cơ thể cô nóng thật nóng.

“Khả Tĩnh, Khả Tĩnh.....” Nóng như vậy làm Quý Như Phong bị dọa sợ hãi, anh nhanh chóng đứng dậy, lắc lắc cơ thể Hường Khả Tĩnh, nhưng cô một chút ý thức cũng không có, khiến Quý Như Phong rất lo lắng: “chẳng lẽ đêm qua dâm mưa khiến cô phát bệnh rồi?”

Vậy nên làm cái gì bây giờ?

Quý Như Phong lo lắng nhìn trái nhìn phải, lập tức lên internet nghiên cứu, cuối cùng nhớ kỹ từng chút từng chút.

Quý Như Phong bưng một chậu nước ấm ra, cầm một cái khăn mặt bắt đầu nhúng nước lau người Hường Khả Tĩnh.

Quý Như Phong luôn canh giữ bên người Hường Khả Tĩnh, cho đến khi độ nóng trên người cô dần dần hạ xuống, anh mới thở phào nhẹ nhõm, anh hơi bực bội vì sao đêm qua mình lại đối xử với cô như thế.

Tuy đầu óc không tỉnh táo, nhưng Hường Khả Tĩnh cũng từ từ tỉnh dậy, nhìn gương mặt quen thuộc trước mặt, co hơi nhú mày: “Tôi làm sao vậy?”

“Em phát bệnh, là anh chăm sóc em.” Hường Khả Tĩnh lên tiếng nói chuyện, làm Quý Như Phong rất vui, anh đỡ cô ngồi dậy, rất thâm tình nói.

Ai biết được Hường Khả Tĩnh tránh tiếp xúc với anh: “Đủ rồi, Quý Như Phong! Đừng quên là ai đã làm tôi phát bệnh!”

“Khả Tĩnh, chúng ta có cần thiết phải như vậy không?” Quý Như Phong không muốn cãi nhau, thật sự không muốn, nhìn Hường Khả Tĩnh còn yếu, anh lo lắng nói.

“Không cần thiết phải như vậy, anh để tôi rời khỏi đây, có được không?” Quý Như Phong nói những lời này khiến Hường Khả Tĩnh cúi đầu cười nhạt, cô không muốn phải như thế này, bọn họ ở lại đây thật không đúng, nhưng cô vẫn hạ giọng cầu xin anh buông tha cho cô.

“Anh đã nói rồi, em muốn rời khỏi đâu, tri phi gả cho anh.” Quý Như Phong nói rất chắc chắn, nhìn Hường Khả Tĩnh cố chấp như thế, anh cũng rất bực bội.

“Anh.....” Hường Khả Tĩnh không muốn nói chuyện này nữa, bực bội lấy chăn phủ kín đầu, không thèm nhìn đến Quý Như Phong một cái.

Quý Như Phong nhìn Hường Khả Tĩnh như vậy, nên cũng rất khó chịu, anh đứng lên, đi ra ngoài phòng khách.

Thật ra nội tâm anh rất rõ ràng, bộ dạng này suy sụp cũng không có biện pháp, nhưng Hường Khả Tĩnh đối với anh hoàn toàn không động tâm một chút nào, những lời cô nói ngày hôm qua chỉ là trong lúc mơ hồ nhất thời mà thôi.

Xem ra, anh phải nghĩ đến biện pháp mới mới được.

Quý Như Phong suy nghĩ đến đây, cả người vô lực ngồi xuống ghế sofa, thật sự không biết mình nên làm thế nào bây giờ.

Cuối cùng phải dùng biện pháp nào đây? Chẳng lẽ phải dùng bộ dạng già chết giống như trên mạng internet nói sao?

Cách này cũng hơi ác quá! Quý Như Phong kìm không được liền phủ định đáp án này, dùng chiêu già chết này, là sĩ nhục mị lực Quý Như Phong anh.

Sau khi suy nghĩ một lúc, Quý Như Phong đã bấm điện thoại gọi đi, sau khi thân nhiên ra lệnh một câu, anh đứng lên, hơi bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

“Hy vọng sẽ có ích, nếu không sẽ sĩ nhục mị lực của Quý Như Phong này rồi.” Sau khi nói xong, Quý Như Phong đi vào phòng, nhìn Hường Khả Tĩnh vẫn phủ đầu như cũ, làm anh thật sự rất khó chịu.

Anh chậm rãi đi về phía trước, kéo chân cô ra: “Khả Tĩnh, chúng ta trở về đi.”

Chân bị kéo ra, lúc Hường Khả Tĩnh chuẩn bị rống lên phát tiết, Quý Như Phong nói những lời này làm cô không nói nên lời.

“Anh.....Anh chịu buông tha cho tôi rồi sao?” Vì sao trong lòng lại có một cảm giác mất mát vậy?

“Đừng vậy, em không yêu anh, anh có biện pháp gì chứ? Khả Tĩnh, anh đưa em về.” Quý Như Phong đau khổ nhìn cô, anh xoay người đi ra ngoài, chuẩn bị lái xe qua đây.

Hường Khả Tĩnh sững sờ ngồi tại chỗ, trong đầu đều là những lời nói và hành động của Quý Như Phong bỏ cuộc, trong lòng cô rất buồn bực, rất là khó chịu.

Nhưng mà rất nhanh, Hường Khả Tĩnh liền vứt cảm giác này ra sau đầu, cô nhanh chóng ngồi dậy rồi đi ra ngoài, nhìn vào chiếc xe, rồi ngồi vào trong.

Quý Như Phong cũng không nói gì, chỉ im lặng lái xe rời đi.

Hai người không nói chuyện với nhau, Hường Khả Tĩnh thỉnh thoảng lại nhìn Quý Như Phong, sự im lặng của anh khiến trái tim cô như bị xích lại, không thể nào bình tĩnh hít thở được.

“Quý Như Phong, vì sao anh lại nghĩ thông suốt rồi?” Thật ra Hường Khả Tĩnh muốn hỏi chuyện khác, nhưng mở miệng ra lại hỏi câu này.

“Có thể thế nào sao? Mặc dù anh yêu em, nhưng mà em sống chết cũng không đồng ý, cũng không để ý, vậy anh chỉ còn cách trả tự do cho em thôi.” Quý Như Phong nhìn chỗ khác, giọng nói thân nhiên khiến Hường Khả Tĩnh càng cảm thấy rất khó chịu.

“Quý Như Phong, tình yêu của anh cũng chỉ như vậy thôi.” Hường Khả Tĩnh cúi đầu cười, hơi lạnh lùng phản bác, cô không nhìn Quý Như Phong mà nhìn phong cảnh bên ngoài.

Đột nhiên Quý Như Phong dừng xe lại, làm Hường Khả Tĩnh hơi ngắc ngẫn cả người.

“Thế nào, sao lại dừng xe?” Hường Khả Tĩnh nói chuyện đều hơi hưng phấn, nhưng mà chính cô cũng không có cảm giác đi.

“Xe đẹp bánh, anh xuống xe nhìn xem.” Quý Như Phong thân nhiên nói, rồi xuống xe rồi mở động cơ ra, trên khóe miệng nhếch lên nụ cười quỷ dị.

Tốt lắm, chờ một chút nữa Hường Khả Tĩnh sẽ đối với anh thật khó quên, rồi mới tiến thêm một bước nữa là yêu anh, hy vọng cái chiêu này thật sự có hiệu quả.

Hường Khả Tĩnh ngồi trong xe, nhìn Quý Như Phong đã lâu rồi sao không thấy trở lại xe, cô mở cửa xe đi ra ngoài, lại thấy Quý Như Phong đứng ở chỗ đó cười ngây ngô, cô liền ngắc ngẫn cả người: “Quý Như Phong, anh không sao chứ?”

“À, tất nhiên không sao, sao em lại xuống xe, không phải đã nói em ở trên xe chờ rồi sao?” Quý Như Phong nhìn thấy Hường Khả Tĩnh, lập tức thu hồi nụ cười ngây ngô đó lại.

“Vì lâu quá không thấy anh trở lại xe, nên tôi mới xuống xem thử.” Hường Khả Tĩnh nhìn kết cấu chiếc xe thật phức tạp, cũng không biết nên làm sao bây giờ, cô cầm điện thoại lên chuẩn bị gọi cho xưởng sửa chữa, để họ cho người đến đây.

Không ngờ Quý Như Phong lại cướp mất điện thoại của cô.

“Vấn đề này, anh có thể tự mình làm được, trước tiên em lên xe chờ đi.” Lúc nói chuyện, Quý Như Phong thấy có vài người đàn ông chạy xe máy đến đây, khiến anh bất giác nở nụ cười trên khóe môi.

Diễn viên này cũng không tệ, ra hình ra vẻ.

Quý Như Phong thấy bọn họ ngừng xe lại, rồi xuống xe nhìn nhìn xe anh, sau đó huyýt sáo: “Anh em, có tiền không? Có xe mới tốt như thế, cho anh chúng tôi xin chút tiền đi chơi đi.”

“Hừ!” Trong lòng Quý Như Phong không ngừng khen ngợi, kỹ thuật diễn xuất của bọn họ thật giỏi, giống y như thật!

Hường Khả Tĩnh đứng bên cạnh đã bị một màn này dọa sợ hãi, trong lòng Quý Như Phong vui vẻ không thôi, hiện tại đây là lúc anh tỏ ra anh hùng rồi.

“Cái gì? Chúng tôi không nghe lầm chứ? Nói như vậy? Anh không chịu nói chuyện thật tốt sao?”

Tên côn đồ này nhìn thái độ Quý Như Phong cứ rắn như thế, lập tức bảo đàn em xuống xe, sau khi hướng mỗi người một ánh mắt, nhìn Hường Khả Tĩnh phía sau anh, cười thật dễ tính.

“Bạn gái anh nhìn không tệ nha!”

Trời ạ, lại còn có tình tiết này nữa, xem ra phải cho bọn họ thêm tiền rồi, Quý Như Phong rất hài lòng, bộ dạng này vừa vặn có thể để anh tỏ ra anh hùng rồi.

“Các người tôn trọng tôi một chút.” Lúc nói chuyện, Quý Như Phong vung một quyền qua, đánh vào mặt tên côn đồ kia, rồi nhanh chóng kéo hất lại, chỉ dùng âm thanh đủ để hai người nghe: “làm không tệ, tôi sẽ tăng thêm tiền cho các người, tiền bác sĩ tôi cũng bao luôn rồi.”

Tên côn đồ kia nghe như vậy cảm thấy mơ hồ, nhưng vẫn hung hăng đánh Quý Như Phong một quyền, rồi gọi đàn em kéo lên đánh Quý Như Phong.

Quý Như Phong rất bất ngờ, những người này lại thật sự đánh anh, hơn nữa ra tay lại mạnh như vậy, khiến Quý Như Phong cảm thấy không đánh trả nổi.

Hường Khả Tĩnh nhìn thấy một màn này, lập tức chạy vào xe lấy túi xách ra, cầm tiền đưa cho bọn họ: “Số tiền này tôi cho các anh, đừng đánh nữa.”

Những tên côn đồ kia nghe xong dừng tay lại, một tên đến trước mặt Hường Khả Tĩnh, lấy tiền trong tay cô rồi nói: “Lúc này nên thức thời đi, cũng may là mày có bạn gái như vậy, bằng không mày chết thế nào cũng không biết.”

“Đáng chết!” Rốt cuộc đây là kết cục gì chứ, Quý Như Phong lau chùi vết thương trên khoe môi, anh hùng cứu mỹ nhân sao lại biến thành bộ dạng này chứ?

Nhìn tên côn đồ đắc ý rồi đi, anh cảm thấy rất tức giận, những người này chưa đủ can đảm, bây giờ còn muốn anh làm thế nào đây?

Chẳng lẽ muốn anh giả chết, việc này cũng quá rồi!

Đang lúc suy nghĩ, Hường Khả Tĩnh đi đến trước mặt anh, đỡ anh dậy, cô hơi khó hiểu lắc đầu: “Làm gì muốn khoe khoang vậy chứ? Anh nhìn lại anh đi, còn không đánh thắng được bọn họ.”

“Cái gì chứ? Bọn họ nói với em như thế à? Anh chính là không thể chấp nhận, Quý Như Phong anh yêu phụ nữ, không thể để bọn họ sỉ nhục như thế.” Quý Như Phong nói lớn tiếng, làm động đến vết thương trên khoe môi.

“Anh.....” Tâm bị anh lay động lần nữa, Hường Khả Tĩnh không biết phải nói gì nên lắc lắc đầu, dìu anh vào trong xe, rồi lấy khăn giấy lau chùi vết máu trên khoe môi anh.

Quý Như Phong nắm lấy tay Hường Khả Tĩnh, ánh mắt thâm tình nhìn cô: “Khả Tĩnh, lời anh nói là sự thật, vì em, anh đồng ý làm bất cứ chuyện gì.”

“Quý Như Phong, đủ rồi.” Hường Khả Tĩnh nhẹ nhàng tránh khỏi tay anh, cô hơi vô lực nói, tiếp tục lau chùi khoe môi anh.

Ai biết được Quý Như Phong gạt cánh tay cô ra, bức bối đánh vào cửa xe: “Nếu không yêu anh, vì sao lại quan tâm anh như thế?”

“Quý Như Phong!” Hường Khả Tĩnh cảm thấy anh thật cố chấp, cô kéo cánh tay anh lại, làm thế nào cũng muốn lau chùi vết máu trên khoe môi anh.

Bọn họ chấp nhất như vậy, ai cũng không chịu nhường ai.

Cuối cùng, Quý Như Phong dùng sức kéo Hường Khả Tĩnh lại, hai người mũi đối mũi, bốn mắt nhìn nhau, hít thở lẫn nhau, có thể cảm giác được tiếng tim đập rõ ràng.

“Hường Khả Tĩnh, em nói anh chấp nhất? Vậy còn em thì sao? Em chấp nhất nhất định phải quan tâm anh, hay còn là vì cái gì nữa?”

Quý Như Phong nhìn cô, trong ánh mắt đều không hiểu, không biết cô giờ phút này rốt cuộc là vòng vo thế nào.

“Tôi.....” Khoảng cách gần như vậy, khiến Hường Khả Tĩnh không có cách nào bình tĩnh suy nghĩ, muốn cùng anh giữ một khoảng cách nhất định, rồi trả lời câu hỏi của anh, lại bị anh kéo vào ôm chặt lần nữa.

Quý Như Phong nhanh chóng phủ lên đôi môi mềm mại của cô, ngăn cản cô trả lời, anh thâm tình hôn lên môi cô, quý trọng những điều tốt đẹp của cô.

Hường Khả Tĩnh bị ôn nhu của Quý Như Phong dần dần hòa tan, hai bàn tay bất giác đặt lên hai cánh tay anh, đón nhận nụ hôn của anh.

Hai người triều miên.....

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Sói Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Đột nhiên, bên ngoài cửa sổ xe bị người khác gõ, tiếng gõ cửa quấy rối làm Quý Như Phong rất khó chịu.

Hướng Khả Tĩnh nhanh chóng khôi phục lại lý trí, cô đẩy Quý Như Phong ra, sửa sang lại đầu tóc của mình, nhìn xung quanh chiếc xe bị một đám người chạy xem mấy bao quanh nữa.

Làm Hướng Khả Tĩnh hoảng hốt ngây ngẩn cả người, nhìn bộ dạng bọn họ không giống với những người trước, chẳng lẽ ở đây có nhiên tên côn đồ vậy sao?

Quý Như Phong cũng ngây ngẩn cả người, nhìn bọn họ, khóe miệng đau đớn làm anh cảm thấy không thoải mái, anh nhanh chóng xuống xe: “Đáng chết, rốt cuộc các người muốn làm gì?”

Mặc dù biết những người trước mắt này không phải là những người đó, điều đó không có nghĩa là những người này không có bất kỳ liên hệ nào với những người kia, trong lòng Quý Như Phong khẳng định như vậy, chắc chắn những người này là đồng bọn của những người lúc nãy.

Nghĩ đến đây, Quý Như Phong nắm chặt nắm tay thêm, những người kia chưa kịp lên tiếng đã bị đánh một quyền.

Một quyền này làm những người trước mặt ngây ngẩn cả người.

Người đàn ông bị đánh càng tức giận thêm, không nói diễn xuất cho thật tốt, chẳng lẽ người này nghĩ thật không phải sa

Về mặt Quý Như Phong rất tức giận, sau khi đâm một đâm vào tên kia, rồi túm lấy cổ anh ta: “Còn dám đến đây cướp tiếp, các người thật chán sống rồi.”

“Đợi chút, không phải anh.....” bảo chúng tôi đến sao?

Người kia còn chưa nói xong, lại bị Quý Như Phong đánh thêm một quyền nữa, hoàn toàn không có cơ hội để nói.

“Tôi xem các người chán sống rồi.” Trong lòng Quý Như Phong rất tức giận, đánh người này và cú, cũng giảm được một chút.

Người kia tự nhiên bị ăn hai đâm, cả người tràn đầy tức giận: “Mẹ, mày đánh đủ chưa?”

“Chưa, tao còn muốn đánh cho mày một trận.” Nhớ tới vừa bị tên đó đánh, bây giờ ở đâu cũng đau, cho tới bây giờ Quý Như Phong chưa từng bị đối xử như vậy.

Đúng lúc này, Hướng Khả Tĩnh ngồi trong xe nhìn thấy một màn này, trong lòng lại bắt đầu lo lắng, tên Quý Như Phong này có phải bị đánh choáng váng rồi không? Còn dám nói chuyện như thế, cô nhanh chóng đi ra, muốn khuyên bảo bọn họ một chút.

Ai ngờ lúc người đàn ông kia chuẩn bị đánh Quý Như Phong, lại không ngờ sẽ đánh vào đầu Hướng Khả Tĩnh, cô bất giác té qua một bên.

May mắn là có Quý Như Phong ôm lấy cô: “Khả Tĩnh, Khả Tĩnh, em thế nào rồi?”

“Này, tôi không phải có ý, tôi vốn muốn đánh anh.” Người đàn ông kia nhìn Hướng Khả Tĩnh ngất xỉu, nên cũng hơi hoảng sợ, anh ta không ngờ Hướng Khả Tĩnh sẽ vọt vào đây.

“Khả Tĩnh, Khả Tĩnh, em tỉnh lại đi.....” Quý Như Phong hoàn toàn không để ý đến lời anh ta nói, giờ phút này anh chỉ lo lắng cho Hướng Khả Tĩnh, ánh mắt mơ mơ màng màng, cuối cùng nhắm chặt mắt lại.

Việc này làm Quý Như Phong càng tức giận, anh ôm Hướng Khả Tĩnh vào trong xe, rồi nhanh chóng cởi áo khoát ném qua một bên: “Hôm nay, tao nhất định sẽ dạy dỗ bọn mày thật tốt.”

Lúc nói chuyện, anh đi đến trước mặt tên kia, dùng sức túm chặt anh ta, dùng sức đánh anh ta một cái.

Cảm giác bị đau, khiến người đàn ông kia cũng vùng lên một nắm đấm: “Là anh chọc tôi trước, chúng tôi chỉ đến đây biểu diễn mà thôi, anh cũng thật quá đáng mà.”

“Biểu diễn, các người.....” Quý Như Phong dường như đã hiểu rõ, anh nhìn bọn họ, rồi trong đầu nhớ lại đám người kia: “Chẳng lẽ đám người trước không phải là những người ở đây sao?”

“Tất nhiên không có, không phải anh bảo chúng tôi đến, chẳng lẽ anh còn gọi những người khác sao?” Người đàn ông bị đánh hết sức đau đớn.

Quý Như Phong hoảng hốt, anh nhìn người đàn ông trước mặt, lập tức nói xin lỗi, nhưng mà nhớ đến Hướng Khả Tĩnh còn đang ngất xỉu, anh một bụng

tức giận: “Tôi đã phạm lỗi, vậy các người có thể giải thích, vì sao lại làm bà xã tôi bị thương?”

“Xin nhò, anh có cho tôi cơ hội để nói sao? Hơn nữa người tôi muốn đánh là anh, không phải cô ấy, cô ấy đột nhiên chạy đến, làm tôi không cẩn thận.” Người đàn ông kia cũng rất bức bối, nếu biết chuyện này xảy ra như vậy, bọn họ sẽ không đến đâu.

“Thật xin lỗi.” Quý Như Phong tức giận bức tức, rồi nhanh chóng đi vào xe, đưa một tờ chi phiếu cho anh ta: “Đây xem như là tiền biểu diễn và tiền thuốc của các anh.”

Người đàn ông kia vốn đang rất tức giận, nhưng vừa nhìn thấy tờ chi phiếu có chữ kia kia, liền nở nụ cười hài lòng, anh ta gạt gạt đầu, cầm lấy tờ chi phiếu rồi rời khỏi đây.

Về mặt Quý Như Phong vẫn khó chịu, mặt than nửa ngày như thế, kết quả đưa bà xã về nhà, lại còn khiến Hường Khả Tĩnh bị thương như thế.

Nhớ đến Hường Khả Tĩnh, Quý Như Phong nhanh chóng chạy vào xe, nhìn trán Hường Khả Tĩnh đang sưng lên, anh nhanh chóng khởi động xe, chỉ muốn lập tức đưa cô đến bệnh viện.

Trong phòng bệnh, Hường Khả Tĩnh mơ mơ màng màng tỉnh lại, cô nhìn xung quanh một vòng, chuẩn bị đứng lên rời khỏi đây, lại phát hiện tay mình bị nắm chặt, cô hơi nhú mồm, lúc này mới phát hiện bên cạnh mình còn có một người đang gục đầu ngủ.

Hường Khả Tĩnh không thể tin được nhìn người trước mặt, Quý Như Phong luôn ở đây chăm sóc cô, đây có phải do cô nằm mơ không?

“Quý Như Phong.....” Hường Khả Tĩnh nhẹ nhàng động tay, cô lên tiếng gọi tên anh.

Quý Như Phong đang ngủ nghe được giọng nói của cô, anh lập tức tỉnh lại, ngẩng đầu lên nhìn Hường Khả Tĩnh, trên gương mặt đều có vẻ quan tâm “Thế nào? Còn đau không? Có chỗ nào không thoải mái không? Có muốn gọi bác sĩ đến kiểm tra cho em một chút không?” Quý Như Phong Khẩn trương nhìn trái nhìn phải, chỉ sợ Hường Khả Tĩnh lưu lại đi chứng thôi.

Hành động này làm Hường Khả Tĩnh thật buồn cười: “Quý Như Phong, em không sao, còn anh, sao anh không nhìn xem bản thân mình bị thương ở đâu?” Lúc nói chuyện, Hường Khả Tĩnh hơi đau lòng vươn tay chạm nhẹ vào vết thương trên khóe môi của Quý Như Phong, trong đầu nhớ lại hình ảnh cô mơ mơ màng màng trước khi hôn mê nhìn thấy ánh mắt này, khiến lòng cô trong phút chốc ngọt như mật.

“Anh không sao, anh là đàn ông, một chút thương tích này thì có là gì, bây giờ anh đi gọi bác sĩ đến xem cho em một chút.”

Lúc nói chuyện, Quý Như Phong đang muốn chạy đi, lại không nghĩ đến Hường Khả Tĩnh nắm chặt lấy tay anh.

“Em nói rồi, em không sao mà.” Hường Khả Tĩnh cười dịu dàng với anh, trong lòng tràn đầy ấm áp.

Đúng lúc này, cửa bị người khác nhẹ nhàng mở ra, bác sĩ và y tá đi vào, vừa nhìn thấy Hường Khả Tĩnh tỉnh lại, có một loại cảm giác cảm ơn ông trời.

“Tiểu thư, cuối cùng cô cũng tỉnh, ông xã cô hiện tại không cần lo lắng tôi nói dối anh ấy rồi.” Bác sĩ đeo khẩu trang đến trước mặt Hường Khả Tĩnh, chế nhạo nhìn Quý Như Phong.

Hai má Quý Như Phong đỏ lên.

“Nói dối anh ấy?” Sao bác sĩ lại làm chuyện này? Hường Khả Tĩnh hơi ngại ngùng cả người, không biết rốt cuộc đây là chuyện gì.

“Đúng vậy, tiểu thư, ông xã cô không chịu cho bác sĩ rời khỏi đây, cứ cách một phút sẽ hỏi một lần, rốt cuộc khi nào cô mới tỉnh dậy, còn nhất định phải bảo bác sĩ cách một phút đến đây xem một lần.” Lúc y tá nói chuyện, trong giọng nói tràn đầy hâm mộ và ghen tị, người đàn ông anh tuấn như thế, cũng thâm tình như thế.

“Không phải chứ?” Khoa trương như thế, Hường Khả Tĩnh không thể tin được nhìn Quý Như Phong, giờ phút này Quý Như Phong rất xấu hổ không biết mình nên làm gì.

Hường Khả Tĩnh nhìn bộ dạng Quý Như Phong như vậy, cô không nói gì chỉ cười cười, bộ dạng này của anh, thật sự rất đáng yêu.

“Tiểu thư, cô có thể xuất viện rồi.” Bác sĩ kiểm tra cho cô một lần nữa, rồi nói rất khẳng định, mặc dù nói với Hường Khả Tĩnh, nhưng mà nhìn thấy Hường Khả Tĩnh vẫn nhìn Quý Như Phong, cô ta nói lớn cho Hường Khả Tĩnh nghe.

Một màn này, khiến Hường Khả Tĩnh cười rất vui vẻ.

Bác sĩ và y tá rời khỏi phòng bệnh, để lại không gian riêng cho bọn họ.

Hường Khả Tĩnh nhìn Quý Như Phong hơi khó xử, anh nhìn trái nhìn phải, nhưng lại không muốn nhìn cô, cô đứng lên đi đến trước mặt anh: “Lo lắng cho em đến thế sao?”

“Không có, chúng ta về thôi.” Nói xong, Quý Như Phong nắm lấy cổ tay cô, chuẩn bị muốn rời khỏi đây, Hường Khả Tĩnh lại dừng bước lại, cô không chịu đi làm Quý Như Phong hơi ngại ngùng cả người.

“Không phải nắm tay như thế, Lúc nói chuyện, Hường Khả Tĩnh đem bàn tay của mình đặt vào lòng bàn tay Quý Như Phong, rồi chớp chớp mắt vài cái, thừa dịp Quý Như Phong còn đang thất thần, cô kéo anh rời khỏi đây.

Lái xe trên đường, Quý Như Phong vẫn chưa bình tĩnh lại, lúc này Hường Khả Tĩnh làm động tác đó là có ý gì? Anh thật sự rất muốn hỏi cô, nhưng lại sợ nghe đến câu trả lời không như anh mong muốn.

Mà Hường Khả Tĩnh cũng rất bức bối, tên gia hỏa này hiểu biết nhiều, sao lúc này lại không hiểu chứ, làm cho bọn họ thật xấu hổ mà.

Ngược lại thời gian trôi qua thật nhanh, trong chớp mắt đã đến biệt thự Hường gia.

Hường Khả Tĩnh tháo dây an toàn ra, rồi chuẩn bị bước xuống xe, Quý Như Phong khẩn trương nhìn động tác của cô, anh hít một hơi thật sâu, một phen bắt được tay cô.

“Em lúc này.....Lúc này là có ý.....có ý gì?”

“Cái gì là cái gì hả?” Hường Khả Tĩnh chớp mắt vài cái, cô tất nhiên biết rõ anh đang hỏi cái gì, nhưng cô không muốn cho anh câu trả lời vui vẻ như thế, cái tên này, lúc ở biệt thự lại đối xử với cô như thế, cô phải cho anh nếm mùi đau khổ một chút.

“Chính là, em.....em chấp nhận anh, đúng không?” Quý Như Phong có cảm giác mình nói chuyện yêu đương lại ngốc như thế, trong lòng rất khẩn trương.

“Anh nói đi?” Hường Khả Tĩnh nhú mày, cô suy nghĩ sao tên đó lại ngốc như thế, Quý Như Phong như vậy thật sự rất đáng yêu, đùa thật tốt, để cho cô đùa anh thành nghiện rồi.

Sau khi nói xong, Hường Khả Tĩnh vung tay anh ra, rồi cô bước xuống xe, gửi cho anh một nụ hôn môi xa, sau đó xoay người vui vẻ đi vào nhà.

Hành động này của cô làm trong lòng Quý Như Phong rất chắc chắn, nhìn Hường Khả Tĩnh đi vào cửa, nụ cười của Quý Như Phong càng tươi hơn, tâm tình cũng tốt hơn.

Rồi nhanh chóng móc điện thoại ra gọi vào số máy quen thuộc, chờ đầu dây bên kia nghe máy, âm thanh thanh thúy này làm Quý Như Phong cười tươi.

“Quý Như Phong! Anh gọi cho em làm gì?”

“Khả Tĩnh, anh yêu em!” Quý Như Phong thâm tình nói những lời này, trong ánh mắt tràn đầy tình cảm chân thành.

Lời nói của anh làm hai má Hường Khả Tĩnh đỏ bừng lên, cười đến như một cơn xuân phong, “Em biết ả, không phải anh đã nói rồi đó thôi.” Hường Khả Tĩnh bĩu môi, mặc dù cô đã biết từ lâu, nhưng nghe Quý Như Phong nói như thế, tim của cô đập rất nhanh.

“Vấn đề là, bây giờ anh đã biết em cũng yêu anh, đúng không?” Đây mới là nguyên nhân mà Quý Như Phong gọi điện thoại.

Lời nói khẳng định của anh làm hai má Hường Khả Tĩnh xấu hổ phồng to: “Làm sao anh biết?” Cô luôn bĩu môi, cảm thấy không phục.

“Anh nói không có sai.”

“Quý Như Phong, nếu là nói chuyện này, em cúp máy đây.” Cô giả vờ tức giận, thật ra Hường Khả Tĩnh luôn dựa vào cửa, cũng không biết Quý Như Phong đã mở cửa xe ra đi vào đến cửa nhà cô rồi.

Hai người chỉ cách nhau cánh cửa lớn, Quý Như Phong nghe những lời cô nói, nên hơi khẩn trương: “Đừng cúp, anh chỉ muốn nghe em nói ba chữ, có được không?”

“Tất nhiên là có thể rồi.” Hường Khả Tĩnh cười gian xảo, lúc Quý Như Phong đang chờ mong, cô rống thật to ba chữ: “Em không gả!”

“Hường Khả Tĩnh, em nói đùa cái gì? Không cho!” Quý Như Phong nghe những lời này, cả người đều tức giận, anh lớn tiếng rống to.

“Vì sao, anh không có cầu hôn, lại không làm chuyện gì làm em cảm động, vậy muốn cưới được em, không phải rất tiện nghi cho anh rồi sao?” Hường Khả Tĩnh bĩu môi, muốn cưới cô, cũng không phải là chuyện dễ dàng như vậy, sau khi nói xong, Hường Khả Tĩnh nhanh chóng cúp điện thoại.

Quý Như Phong đứng ngoài cửa vừa nôn nóng vừa tức giận, đáng chết, không nên đưa cô trở về sớm như vậy, phải nên liều mạng đưa cô đi đăng ký giấy kết hôn rồi mới trở lại.

Xem đi, bây giờ đã rõ ràng rồi.

Chương 10.2

Mấy ngày nay, Hường Khả Tĩnh đều cố ý không ra ngoài ăn với Quý Như Phong, những lúc hẹn, chỉ nghe điện thoại mà thôi.

Những lần như vậy làm Quý Như Phong rất bức bối, lần này, Quý Như Phong gọi điện thoại cho Hường Khả Tĩnh, anh áp chế xúc động muốn trối cô lại: “Khả Tĩnh, em muốn anh cầu hôn, sao lại không xuất hiện, chẳng lẽ em muốn anh cầu hôn với cánh cửa sao?”

Hương Khả Tĩnh nằm trên giường, nghe những lời anh nói, cô mở cửa sổ ra, nhìn thấy anh ôm bó hoa hồng to đang đứng trước cửa, vẻ mặt đều chán nản, trong lòng cô cười mỉa: “Ai không có một chút tâm ý nào sao? Cầu hôn như thế, thật cũ nha.”

“Bà xã, giữa chúng ta còn cần có tâm ý gì sao? Kính nhờ, đừng đùa dọa anh nữa, được không?” Tròi ạ, cầu hôn không phải bộ dạng này, còn có gì đặc biệt nữa sao?

Quý Như Phong cảm thấy đứng đây cầu hôn là tâm ý lớn nhất rồi, cô còn muốn cái gì nữa?

“Nếu nghĩ không ra, vậy thì đừng đến tìm em.” Hương Khả Tĩnh bĩu môi, tên này cưới muốn vợ thật không dễ đâu, cô bực bội đóng cửa sổ lại, rồi sau đó cúp điện thoại, không thèm đề ý đến tên kia.

Quý Như Phong nhận lấy thất bại lần nữa, xoay người vô lực bước đi, trong đầu đều những lời mà Hương Khả Tĩnh nói.

Rốt cuộc có tâm ý như thế nào mới làm cô bé kia hài lòng đây? Hương Khả Tĩnh chỉ gằn gỏi với ai chứ?

Trong đầu Quý Như Phong liền nghĩ đến một người, nhưng khi vừa nghĩ đến, trong mắt anh nổi lên tia ghen tị và tức giận: “Sẽ không để mình đi cầu xin tên nhiếp ảnh gia kia chứ?”

Lúc nói chuyện, Quý Như Phong đã nhanh chóng lái xe đến cửa hàng áo cưới.

Đến trước cửa hàng áo cưới, nhìn vào bên trong có hai người đang chụp ảnh, Quý Như Phong vô lực đi vào.

Nhìn thấy Âu Lực Kiệt, anh lập tức tiến lên: “Này, có rảnh không? Có một số việc muốn nói với anh.”

“A, là anh sao, thật xin lỗi, bây giờ tôi còn đang bận việc.” Lúc này, Âu Lực Kiệt còn đang chụp ảnh cho người trước mặt.

Quý Như Phong nhìn anh ta đang bận việc liền gật đầu: “Vậy tôi ngồi ở đó chờ được rồi.” Sau khi nói xong, anh liền ngồi xuống.

Nhìn chú rể trước mắt này, anh thật sự không hiểu, trước kia anh cứ cho rằng kết hôn chỉ là một chuyện đơn giản thôi, nhưng giờ phút này, anh hơi khâm phục, hăm mộ chú rể trước mặt này đúng cùng làm thế nào để có thể thuyết phục được cô dâu của anh ta đồng ý kết hôn với anh ta? Quý Như Phong thật sự rất muốn biết, thật là khâm phục chú rể trước mặt này tận đáy lòng mà.

Thời gian từng phút trôi qua, Âu Lực Kiệt không ngờ Quý Như Phong sẽ chờ đợi ở đây, làm anh có chút không hiểu, để cho chú rể nghỉ ngơi một chút, rồi đi đến trước mặt Quý Như Phong, đưa cho anh ta ly trà.

“Thế nào, Quý tiên sinh, có chuyện gì cần tôi giúp anh sao?”

“Cái này, thật ra tôi..... Thật ra tôi muốn hỏi anh, anh.....có biết Khả Tĩnh, chính là tâm ý Khả Tĩnh, tâm ý cầu hôn thế nào không? Tôi làm nhiều như thế, chúng tôi không cùng suy nghĩ, anh có biết cô ấy muốn tâm ý gì không?”

Thật ra lúc nói những lời này, trong lòng Quý Như Phong cũng rất mâu thuẫn, nếu thật sự dựa vào câu trả lời của Âu Lực Kiệt mà cầu hôn, việc này sẽ làm anh càng tức giận thêm.

“Tâm ý?” Nghe những lời này, Âu Lực Kiệt lắc đầu, cười nhìn anh.

Nụ cười này làm tâm Quý Như Phong treo lơ lửng, cảm giác như anh ta sẽ có biện pháp, chẳng lẽ thật sự anh ta và Khả Tĩnh có tâm linh sao? Không việc này không có khả năng!

“Anh biết?”

“Tâm ý? Là nói thế nào đây? Đây chỉ là một người phụ nữ có yêu cầu đơn giản, lúc người đàn ông cầu hôn, tấm lòng là điều cô bản nhất.”

Lời Âu Lực Kiệt nói, trong chớp mắt làm Quý Như Phong cảm giác bản thân mình hoàn toàn không hiểu phụ nữ, anh vốn dĩ đối với phụ nữ như lòng bàn tay, sao đột nhiên anh cảm thấy trong giờ phút này mình thật ngốc, là một tên ngu ngốc mà.

“Cầu hôn đều không phải là cầu xin sao? Còn muốn tấm lòng gì nữa?”

“Tất nhiên là muốn tấm lòng, bằng không anh nghĩ vì sao phụ nữ phải gả cho anh?” Ngay lúc Quý Như Phong muốn hỏi, cô dâu kia nghe những lời này, liền trả lời câu hỏi của anh.

Quý Như Phong hơi ngạc nhiên: “Tôi đã lấy hoa chuẩn bị quỳ xuống cầu hôn cô ấy, nếu không phải bộ dạng này, thì còn cần gì nữa?”

‘Ha ha ha.....Người phụ nữ muốn người đàn ông đảm bảo lòng mình, còn muốn đồng ý với tương lai.’ Lúc nói chuyện, cô dâu đã ôm lấy cánh tay chú rể, vẻ mặt tràn đầy hạnh phúc.

Quý Như Phong nhìn chú rể trước mặt này, lập tức ngăn cản cả người, đầu óc như bị sét đánh, có những việc cần phải suy nghĩ cẩn thận.

Âu Lực Kiệt vỗ vỗ vai anh: “Nếu người phụ nữ muốn tấm lòng người đàn ông, thì phải đảm bảo lòng mình, tất cả những cái khác đều là giả dối.”

“Cảm ơn, tôi hiểu rồi.” Quý Như Phong chợt sáng suốt, anh đứng lên nói cảm ơn rồi nhanh chóng rời khỏi.

Lúc này, Hường Khả Tĩnh ở trong phòng còn rất buồn bực, cái tên Quý Như Phong, bình thường đều rất thông minh, vì sao không hiểu cô muốn tấm lòng là gì chứ.

“Đúng là ngu ngốc mà, ngu ngốc chết mất, Quý Như Phong, anh chính là một tên đầu to ngốc nghếch!”

Hường Khả Tĩnh bực bội đánh vào gối ôm, cô dùng sức đánh, trong đầu đều là hình ảnh Quý Như Phong ngốc nghếch.

Sao lại tồn tại tên ngốc như thế, không tìm hiểu lòng phụ nữ một chút nào!

Vào lúc này, tiếng gõ cửa đột nhiên vang lên, làm cắt đứt dòng suy nghĩ của Hường Khả Tĩnh, cô đứng lên, hơi bực bội mở cửa ra, lại thấy gương mặt làm cô bực mình nhất.

“Quý Như Phong, anh đến đây làm gì?” Hường Khả Tĩnh hít một hơi thật sâu, cố gắng áp chế xúc động muốn đánh người, lúc nói chuyện cũng nhanh chóng đóng cửa lại, lại bị Quý Như Phong dùng tay cản lại.

“Khả Tĩnh, chờ chút, anh đến cầu hôn.” Quý Như Phong khẩn trương nói, anh dùng tay ngăn cửa lại, nhưng Hường Khả Tĩnh dùng quá sức, làm tay anh bị kẹt lại, rất đau đớn.

“Sao anh không cẩn thận như thế, thấy em sắp đóng cửa, còn lấy tay ngăn lại.” Hường Khả Tĩnh lo lắng mở cửa ra, nhìn về mặt anh đau đớn, cô không khỏi áy náy.

“Khả Tĩnh!” Thừa dịp này, Quý Như Phong nhanh chóng đến gần, anh nắm chặt tay cô, nhìn cô rất thâm tình.

Hường Khả Tĩnh chu cái miệng nhỏ nhắn, bất mãn nhìn anh, anh cầu hôn bao nhiêu lần, không có lần nào cô thấy có tâm ý cả, có thành ý, nhưng đều làm cô thất vọng.

“Khả Tĩnh, anh Quý Như Phong ở đây chính thức cầu hôn em.” Lúc nói chuyện, Quý Như Phong quỳ một gối xuống, giờ phút này trong tay anh không có hoa tươi, từ trong túi móc ra một chiếc nhẫn thật xinh đẹp.

“Anh.....” Hường Khả Tĩnh sững sờ nhìn anh, ánh mắt anh lại chân thành như thế, thâm tình, làm tim cô như sắp ngừng đập.

“Gã cho anh, được không?” anh muốn dùng cả thời gian còn lại để chăm sóc em, yêu em, quý trọng em.”

“Quý Như Phong.....”

“Anh muốn mỗi khi mở mắt ra đều nhìn thấy em, ở biệt thự, anh biết anh làm những việc kia khiến em đau khổ, cho nên, anh sẽ dùng quãng thời gian còn lại để bù những sai lầm của anh, Khả Tĩnh, anh yêu em, thật sự rất yêu em, tin tưởng anh được không?”

Thời gian như ngừng trôi.

Hường Khả Tĩnh nhìn Quý Như Phong quỳ gối trước mặt mình, nước mắt không kiềm nén nổi liền chảy xuống, khóe miệng hơi nhếch lên, cô mỉm cười thật hạnh phúc.

“Quý Như Phong, lúc này em thật.....Hạnh phúc!” Lúc nói chuyện, Hường Khả Tĩnh ôm chặt Quý Như Phong.

Quý Như Phong không nói nên lời, anh thâm tình ôm lấy cô, anh kích động đứng lên, muốn ôm lấy cô xoay vòng vòng.

“Quý Như Phong sẽ làm cho Hường Khả Tĩnh hạnh phúc nhất!” Lúc nói chuyện, Quý Như Phong thả Hường Khả Tĩnh ra, anh nâng má cô lên, cười rất mê người, sau đó cúi đầu xuống hôn lên môi cô.

Hường Khả Tĩnh cũng ôm cổ Quý Như Phong, nụ hôn ngày càng sâu.

Bên ngoài phòng, mẹ Hường nhìn bọn họ, bà hài lòng nở nụ cười, xem ra lần này không cần kéo dài nữa, phải báo tin tốt này cho Quý gia thôi.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Sói Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.